

Frații

așa numiți de obicei

Andrew Miller

GBV

Frații

- așa numiți de obicei -

O scurtă schiță a originii, dezvoltării și mărturiei lor

Notă

Unii au adus obiecții titlului „Frații”, ca redând ideea unei secte; alții, ca atribuindu-l unei anumite comunități, dar care este la fel de adevărat pentru toți creștinii. N-am avut astfel de gânduri când am scris cartea și ele n-au fost presupuse de cei despre care vorbesc în ea. Expresii ca acestea, „scrierile fraților”, „adunările fraților” etc. sunt folosite deseori printre ei; aceasta înseamnă, simplu, o indicare convenabilă și care nu poate fi greșit înțeleasă. În nici un alt sens nu este folosită aici. A fi obligat să faci uz de o descriere în locul unui nume ar îngreua foarte mult stilul și l-ar complica pe scriitor.

A.M.

Prefață

Câțiva iubiți sfinți ai lui Dumnezeu au cerut ca această cărtică să fie publicată din nou; și, pentru că așa credem, că ea poate fi o binecuvântare reală pentru credincioși, este o bucurie și un privilegiu să ne fie permis să facem lucrul acesta.

Andrew Miller, autorul, a fost unul dintre frații bine cunoscuți de la început. El a scris și alte cărți, între care „Istoria Bisericii”, „Meditații asupra Cântării lui Solomon”, „Meditații asupra Psalmilor 23 și 84”, „Meditații asupra poziției, chemării, luptei și speranței creștinului”, „Meditații asupra ferici-rilor” și diferite broșuri. Cred că el a scris prefața volumelor „Note asupra Pentateuhului” de C.H.M.

Cartea aceasta referitoare la Frați a fost publicată pentru prima dată în anii 1880. Multe schimbări au intervenit de atunci: schimbări care nu se pot reda fără unele revizuiți și omisiuni. Acestea au fost făcute, sunt convins, în temere de Dumnezeu și cu speranța că utilitatea cărții nu va fi nicidecum micșorată.

Cea dintâi parte a cărții este nu numai de un interes profund pentru aceia care își găsesc desfă-tarea în a urmări felul în care Duhul lui Dumnezeu învață și călăuzește pe ai Săi - dar ea poate fi de folos și ca să conducă pașii unora pe căile pe care El le-a trasat pentru ei. Scrisoarea care descrie adunarea de frângere a pâinii, deși scrisă cam în același timp, nu a fost în original și este de un alt autor. Adevărurile prezentate simplu și clar în cea de a doua parte a cărții, vor fi, sunt sigur, spre binecuvântarea multor suflete, îndeosebi printre cei tineri.

Cartea este publicată încă o dată cu speranța și rugăciunea ca Domnul s-o folosească pentru propria Sa cinste și glorie, și pentru binecuvântarea preaiubiților Săi.

G. C. Willis

Introducere

Este totdeauna o desfătare pentru minte, cercetând istoria Bisericii, să poată urmări cu oarecare măsură de siguranță firul de argint al harului și lucrările Duhului Sfânt în aceia care au avut o parte proeminentă în evenimente. A fost un privilegiu rar în noaptea neagră și lungă a evului mediu; dar cu zorile Reformei, lucrarea Duhului Sfânt a devenit tot mai evidentă. Cuvântul lui Dumnezeu a fost înțeles ca singura autoritate în lucrurile credinței și în mântuire; și marea doctrină creștină a „îndreptăririi prin credință” a devenit temelia și piatra unghiulară a Reformei din secolul al XVI-lea. Datorită acestui adevăr, puterea papismului a fost subminată și națiunile Europei au fost eliberate de tirania lui.

Orice creștin cinstit cu sine însuși, care a studiat marea revoluție din acea perioadă, nu va înceta, desigur, să mulțumească lui Dumnezeu pentru puterea marea care a fost desfășurată atunci de către harul Său prin credința și răbdarea reformatorilor. Trebuie să cinstim mereu cu o recunoștință plină de admirație pe acei martori credincioși care au lucrat ca să răspândească lumina curată a evan-gheliei, în luptă cu superstiția, infidelitatea și imoralitatea papală, susținute de puterea săbiei civile și în fața întemnițării și a morții. Trezirea și problemele de conștiință erau atât de generale, și toate în direcția adevărului și a sfințeniei, încât și cel mai necredincios trebuie să recunoască faptul că o astfel de reformă putea fi produsă numai de cauze mai mari decât cele umane și pline de calități care depășesc ce este obișnuit.

Dar conducătorii acelei mișcări atât de însemnate au trecut cu vederea multe dintre cele mai importante învățături ale Cuvântului lui Dumnezeu. Adevărul vital al mântuirii prin credința în jertfirea lui Hristos, fără meritul faptelor bune, a fost atât de uimitor, atât de copleșitor pentru cei care fuseseră educați în superstițiile catolicismului, încât se părea că nu se gândeau că ar mai fi necesar și vreun alt adevăr. Ei învățau că lucrarea ispășitoare a lui Hristos a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu, împăcând cu Sine pe mulți oameni răzvrățiți și că adevărul care trebuia păstrat era siguranța deplină pe care o dă credința. Se părea că ei nu ar fi înțeles adevărul prețios că dragostea Lui Dumnezeu pentru oamenii păcătoși L-a determinat să trimită pe Fiul Său ca să moară în locul lor, pentru ca ei să poată fi împăcați cu El. Acesta este marele adevăr de temelie al oricărei mărturii a evangheliei. Dacă n-ar fi fost dragostea lui Dumnezeu, n-ar fi fost un Mântuitor - Isus, nici mântuire, nici glorie. Dar „Dumnezeu atât de mult a iubit lumea că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3.16.) Dumnezeu n-a fost niciodată vrăjmaș al omului și n-a avut nevoie să fie împăcat, însă El a dorit și a îngrijit să fie o ispășire pentru păcatele noastre. Multe gânduri prețioase izvorăsc din acest adevăr binecuvântat; copilul credinței se poate îndrepta cu

gândurile lui nu numai până la lucrarea crucii ca locul lui de odihnă, dar chiar până la inima lui Dumnezeu care l-a iubit și a trimis pe Fiul Său să moară pentru el. În 2 Corinteni 5.19 citim că „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele.” Cel dintâi cuvânt pe care îl auzim de la un Dumnezeu dezonorat după căderea omului este: „Adam, unde ești?” Omul era pierdut - Dumnezeu îl căuta. Aceasta a fost cea dintâi acțiune în lucrarea de răscumpărare; în adevăr, ce sublimă trăsătură a dragostei salvatoare!

Reforma din secolul al nouăsprezecelea

Trebuie acum să menționăm o lucrare cu totul deosebită a Duhului lui Dumnezeu în prima parte a secolului al nouăsprezecelea, în Insulele Britanice. Dumnezeu a vrut, în bogățiile harului Său, ca în acel timp să trezească în mai multe suflete și în diferite părți ale țării, dorința profundă de a cerceta Sfintele Scripturi. În felul acesta mulți dintre copiii Săi au fost conduși spre o examinare reînnoită a „cuvântului sigur al profeției”, iar alții au fost conduși să înțeleagă importanța și binecuvântarea a ceea ce a fost descoperit în Cuvântul Său cu privire la Adunare, trupul lui Hristos. Aceasta era ceva cu totul nou în zilele acelea. A vorbi despre Adunare prezentând-o ca trup al lui Hristos, al cărui Cap glorificat este în ceruri, și ca fiind locuită și călăuzită de Duhul Sfânt, acestea erau adevăruri noi în gândirea creștinătății.

Ar fi greu să găsești în teologia „părinților” Bisericii sau a învățătorilor ei, în cea a reformatorilor sau a puritanilor, doctrina privitoare la Adunare, Mireasa aleasă a lui Hristos, separată de lume, ca să aștepte reîntoarcerea Sa din ceruri, ca singura ei speranță, și cunoscând prezența care rămâne a Duhului Sfânt ca singura ei putere și bucurie. Din primul secol și până la începutul secolului al nouăsprezecelea, se pare că nici un scriitor teolog nu a prezentat aceste adevăruri prețioase înaintea Bisericii. Chiar simpla evanghelie a fost atât de mult încărcată și amestecată cu sentimente și fapte ome-nești, încât cu greu ar fi putut cineva să cunoască în lumea aceasta siguranța mântuirii sale. De aceea aflăm despre unii care au trăit o viață sfântă și despre învățători spirituali care au fost în Biserică, că pe patul lor de moarte se rugau ca, dacă s-ar putea, „să nu ia cu ei păcatele și nelegiuirile lor înaintea scaunului de judecată.” Și starea aceasta de spirit nu este nicidecum rară chiar în zilele noastre, deși lumina și adevărul care au fost răspândite pretutindeni de peste o sută de ani au dat o speranță mai sigură și o perspectivă mai strălucită. Lucrarea de răscumpărare pe deplin terminată potrivit cuvintelor din Evrei 10, a fost și este destul de puțin cunoscută. Acolo citim: „închinătorii, fiind curățiți odată, n-ar fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate.” Aceasta nu înseamnă că nu mai există cunoașterea că păcătuiești, ci numai este o cunoaștere a păcatelor. Sângele

scump ai lui Hristos a curățit conștiința credinciosului pentru totdeauna. „Printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți.” Nu este nevoie de liturghie pentru a perpetua jertfa, nici de sentimente și fapte omenești de adăugat la valoarea ei. Când adevărul acesta este cunoscut, iertarea deplină a păcatelor și acceptarea în Cel Preaiubit devin condiția fericită a sufletului.

Deosebirea dintre îndreptățirea prin lege și îndreptățirea lui Dumnezeu a fost de asemenea vinul dintre adevărurile importante redescoperite în timpul acesta. Ea este arătată pe deplin de apostol în Filipeni 3. Devierile ei, îndeosebi în teologia puritană, simt atât de mari, încât nu încercăm să le prezentăm aici, ci numai să dăm concluzia apostolului: „Să fiu găsit în El, nu având ca dreptate a mea, pe aceea a legii, ci pe aceea care este prin credința în Hristos, dreptatea care vine de la Dumnezeu prin credință.” (versetul 9.) Orice creștin ar trebui să știe că Cel care n-a cunoscut păcat a fost făcut păcat pentru noi, „pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5.21.) Cel mai slab credincios în Hristos stă înaintea lui Dumnezeu într-o dreptate completă, divină și veș-nică. Hristos este îndreptățirea noastră. În loc de a-și lua „păcatele și nelegiuirile înaintea tronului de judecată”, în clipa în care el nu mai este în trup, este prezent cu Domnul și în toată perfecțiunea lui Hristos însuși.

Adevărul profetic

I-a plăcut Domnului să trezească în multe su-flete în timpul primului sfert al secolului trecut, un interes profund referitor la reîntoarcerea lui Israel în țara lui și, ca urmare, gloria împărăției Mesiei. Mai multe cărți au fost publicate relativ la acest subiect între anii 1812-1825. Dar cea care a creat cel mai mare interes este intitulată „Venirea Mesiei în glorie și măreție”, a unui preot catolic din America de Sud, numit Emanuel Lacunza, care și-a luat pseudonimul unui iudeu convertit, Ben-Ezra. Lucrarea originală a fost scrisă în spaniolă și prima dată a fost publicată în Spania în anul 1812. A fost tradusă în englezește și publicată la Londra în 1827, cu un lung cuvânt introductiv, de reverendul Edward Irving. Elocvența lui plină de putere a fost folosită să trezească congregația lui, pe frații Lui în slujirea bisericească și întreaga Biserică, pentru studiul acestui subiect însemnat și relativ nou.

Descrierea profetică a gloriei împărăției milenare i-a dat material din belșug pentru discursurile Lui înflăcărâte. Răspândirea acestor cărți noi și a unor tractate care mereu apăreau cu unele noutăți în reviste au trezit un interes viu pentru acest subiect și mulți, atât laici cât și clerici, au devenit sânguinoși cercetători ai profeției. Aceste cercetări au condus la întemeierea așa numitelor „adunări profetice” care s-au ținut câțiva ani în Albury, în locuința

lui H. Drummond, în Surrey și în castelul Powerscourt, în Wicklow. La început veneau tot felul de oameni ai clerului sau simpli credincioși; dar după un timp adunările acestea erau vizitate, cel puțin în Irlanda, îndeosebi de frați. Atunci a avut loc, așa credem, acel strigăt în miez de noapte care spunea: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” (Matei 25.6.) Și din acele zile, numărul acelora care predică a doua venire a Domnului a crescut foarte mult. Strigătul s-a auzit și îndată s-a răspândit în fiecare țară din toată creștinătatea și va răsună până când El va veni să-Și ia Mireasa. „Si Duhul si Mireasa zic: „Vino!” Si cine aude să zică: „Vino!” Și celui care îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22.17.)

Consecințe ale cunoașterii adevărului despre Adunare

Cel dintâi rezultat al descoperirii din Cuvântul lui Dumnezeu a chemării, poziției și așteptării creștine trebuie să fie un simțământ profund al contrastului dintre ceea ce omul numește biserică și ceea ce biserica este în adevăr în lumina scripturilor Noului Testament. Așa a fost cu câțiva creștini în Dublin, în cea dintâi parte a secolului al nouăsprezecelea. Domnul, nu ne îndoim, lucra în sufletele lor de câțiva timp și i-a pregătit pentru primirea multor adevăruri care fuseseră pierdute de mult de copiii lui Dumnezeu. Ei erau, fără îndoială, oameni care aparțineau de diferite comunități, sănătoși în credință, devotați și despărțiți de lume; dar ei au început să vadă, în lumina clară a Cuvântului lui Dumnezeu, că a rămâne în ele ar fi însemnat o tăgăduire practică a ceea ce este Adunarea. Astfel ei au fost conduși de Dumnezeu să se separe de sistemele religioase existente de care erau legați fiecare în parte și să dea mărturie despre caracterul ceresc al creștinului și despre natura și unitatea Adunării lui Dumnezeu. Spre deosebire de abstracțiile simple ale asceților, era o separare morală față de lume și de religia pe care ea o aprobă. Chiar cei mai spirituali din perioada de început a istoriei Bisericii, la fel și reformatorii și puritanii de mai târziu, n-au vrut să părăsească legătura cu biserica stabilită, dacă ea era de acord cu reformarea unor abuzuri. Mulți dintre ei au fost excomunicați; dar când o schimbare a guvernului a adus libertate religioasă, ei s-au întors cu bucurie la catedrele și beneficiile lor.

Când această carte a fost scrisă, mulți dintre cei care luaseră locul de separare de sistemele religioase existente erau încă în viață, încât autorul a trebuit doar să arate originea acestei comunități de creștini și să dea câteva linii generale a evoluției ei. Iar ceea ce „comunitatea” socotea a fi adevărat și prețios, se poate judeca prin lucrările tipărite, scrise de ei înșiși; și despre ele vom vorbi cu plăcere. Scrierile lor, în formă de cărți, tractate și periodice sunt foarte mult răspândite în întreaga creștinătate, așa că vederile lor pot fi ușor constatate. Nu vom cita

opiniile vrăjmașilor lor cu privire la aprecierea cinstită a caracterului lor, tot așa cum nu vom accepta nici opinia catolicilor bigoți despre caracterul lui Luther.

Partea întâi

Capitolul I

„Frații”

În iarna din 1827-1828, patru credincioși care de câțva timp au fost răscoliți în lăuntrul lor cu privire la starea întregii Biserici, au fost de acord, după multă rugăciune și unele convorbiri, să fie împreună în ziua Domnului pentru a frânge pâinea, așa cum făceau primii creștini, bazându-se pe faptul că Domnul va fi cu ei; aceștia erau: Darby, Cronin, Bellett și Hutchinson. Cea dintâi strângere laolaltă a fost ținută în casa lui Hutchinson, Nr. 9 Fitzwilliam Square, Dublin. De mult timp - împreună cu alții care vizitau adunările lor de citire a Bibliei - ei studiau Scripturile și comparau ce găseau în Cuvântul lui Dumnezeu cu starea de lucruri existentă în jurul lor; dar nu puteau găsi nici o expresie a naturii și a caracterului Adunării lui Dumnezeu, nici în bisericile naționale, nici în diferitele forme dizidente. Aceasta i-a adus într-o situație de separare de toate aceste sisteme eclesiastice și i-a condus să se strângă m numele Domnului Isus, recunoscând prezența și lucrarea suverană a Duhului Sfânt în mijlocul lor și astfel căutând să păstreze unitatea Duhului în legătura păcii (Matei 18.20; Efeseni 4.3,4).

Ei au continuat să se întâlnească pentru un timp în Fitzwilliam Square și alții s-au adăugat numărului lor. Împrejurările care au condus pe acești oameni hotărâți să citească Scripturile și să ajungă la decizia prezentată mai sus au fost în mod evident de la Domnul. Unul dintre ei, care făcea parte din cler, din ținutul Wicklow, având un accident care i-a rănit piciorul, venise la Dublin pentru îngrijire și tratament. Înainte de această întâmplare, totuși, el trecuse prin multe frământări de conștiință cu privire la poziția lui în biserica națională și se hotărâse s-o părăsească. Unii dintre prietenii săi din oraș, la fel ca el însuși la țară, au trecut prin frământări asemănătoare și, simțind lipsa de viață spirituală și de părtășie creștină în denominațiile lor, erau însetați într-adevăr după ceva ce nu se găsea acolo. Astfel Duhul lui Dumnezeu lucra în mai multe suflete și pe căi diferite, în același timp. El crease o dorință simțită în inimă, pe care numai harul și adevărul o puteau satisface. În această stare de spirit ei au fost de acord să cerceteze Cuvântul împreună și să privească la Domnul pentru lumină și îndrumare cu privire la calea care le stătea înaintea.

Prieteni interesați și supraviețuitori ai celor care au fost la început în legătură cu mișcarea

aceasta au întrebat a cărei inimă Duhul Sfânt a cercetat-o și a mișcat-o întâi cu privire la subiectul important al unității Bisericii și al separării de sistemele religioase existente. Dar fără a încerca să răspundem la o astfel de întrebare, spunem simplu că acest gând a fost gândul lui Dumnezeu, pentru că era adevărul Său, iar conducătorul în lucrare era instrumentul ales de El. Istoria are a face nu cu teorii, ci cu fapte, atât cât ele sunt cunoscute.

Mâna cârmuitoare a lui Dumnezeu

Aici trebuie să notăm, înainte de a merge mai departe, existența unei adunări mici cu o anumită măsură de cunoaștere a faptului că Adunarea este un singur trup, înaintea străngerii laolaltă a celor patru în Fitzwilliam Square. Erau independenți; dar nu se pare că ei ar fi părăsit sistemul religios pentru principii, cât mai ales pentru nemulțumirea cu comportarea unora dintre ei. Totuși Dumnezeu lucra în inimile lor prin harul Său și a schimbat greșelile bisericii într-o binecuvântare spirituală pentru ei. Și cât de des așa a fost cazul cu persoane individuale în toate mișcările asemănătoare, despre care se putea spune: „ei au plecat, fără să știe unde vor ajunge.” Dar Domnul îi călăuzea și ei depindeau de El. Lucrurile au avut loc în felul următor:

Un tânăr student la medicină - mai târziu Dr. Cronin - a venit din sudul Irlandei la Dublin pentru sănătatea lui, în anul 1926. A cerut să fie primit la cină ca vizitator și a fost acceptat de îndată de cei din biserica independentă; dar când au înțeles că el și-a stabilit domiciliul permanent la Dublin, libertatea aceasta i-a fost refuzată. A fost anunțat că nu va mai putea fi admis la cina unei congregații fără a fi membru al ei. Anunțul acesta a făcut o impresie profundă asupra gândirii lui și fără îndoială că situația aceasta a fost folosită de Dumnezeu pentru a-i îndrepta atenția spre adevărul unui singur trup. Dacă, gândea el, toți credincioșii adevărați sunt mădulare ale trupului lui Hristos, ce înseamnă această expresie ciudată, de a fi membru al unei biserici independente? El a ezitat și, după multe frământări de conștiință, a refuzat să se supună rânduielilor bisericii lor. Aceasta l-a dat afară și el a fost expus acuzației de lipsă de religie și de lege. A rămas câteva luni în poziția aceasta, simțind profund singurătatea și separarea sa de mulți pe care îi iubea în Domnul. A fost un timp de încercare în felul ei și putea să fie primejdioasă pentru sufletul lui; dar Domnul conducea toate spre o binecuvântare. Pentru a se feri de unele interpretări rele, el obișnuia să-și petreacă dimineața de duminică în singurătate. Acele clipe, el le-a socotit de o mare binecuvântare spirituală și de asemenea de cercetare profundă a căii pe care avea să meargă. Așa este calea Domnului cu instrumentele pe care El le pregătește pentru o mărturie și o lucrare în viitor.

Tânărul student a fost în cele din urmă excomunicat public, pe nume, într-o capelă în care

slujea reverendul William Cooper. Faptul acesta l-a afectat mult: nu socotea ușor lucru să fie astfel calomniat public și ocolit de cei pe care îi socotea creștini. Dar biserica se depărtase mult, dincolo de propria ei competență. Ea își are autoritatea numai de la Capul care este în cer, pentru a înlătura pe cei care s-au dovedit a fi răi. „Dați afară din mijlocul vostru pe răul acela” (1 Corinteni 5). Acționând altfel decât spune Scriptura, biserica însăși a primit răni profunde. Unul dintre diaconi, Edward Wilson, secretar al Societății Biblice, s-a simțit constrâns să protesteze împotriva acestui fapt, care l-a făcut să părăsească biserica congregațională.

Acești doi frați, Cronin și Wilson, după ce au cercetat Cuvântul un timp, au început să vadă calea lor ca fiind clară, să se întâlnească duminica dimineața pentru a frânge pâinea și a se ruga. Mai întâi ei s-au întâlnit în acest scop în casa lui Wilson, din Sackville Street. În scurt timp li s-au alăturat două domnișoare cu numele Drury, care părăsiseră capela lui Cooper, unde erau membre; și de asemenea, un librar, Tirus. Pentru că în curând Wilson a trebuit să plece în Anglia, mica adunare a fost transferată în casa lui Cronin, în Lower Pembroke Street, unde mai mulți s-au adăugat numărului lor.

Existența acestei adunări, ar putea spune vinii, era rezultatul împrejurărilor, nu al unei convingeri divine. Credem că amândouă au lucrat împreună. Ei erau fără îndoială forțați să se separe din cauza purtării greșite a comunității religioase; dar au fost de asemenea călăuziți să se încreadă în Cuvântul sigur al lui Dumnezeu, să acționeze potrivit în-stinctelor lor spirituale și a călăuzirii care nu greșește a Duhului Sfânt. Micuța adunare de fapt nu s-a esființat; ei s-au unit îndată cu cei care începuseră să frângă pâinea în Fitzwilliam Square: locuința era mai mare și principiile strângerii laolaltă erau aceleași.

Acum ne întoarcem la ceea ce se poate numi cea dintâi strângere laolaltă a „fraților”, care se ținea în Fitzwilliam Square. Impresii profunde ale acestui adevăr poate că au avut loc în alte locuri în inimile multora, într-o perioadă înaintea acesteia, și aceas-ta fără discuții; dar cu privire la comunitatea așa- numiților „frați”, trebuie să pornim din acest punct. Și aici avem ceva mai definit și pozitiv, ceva mai mult pe care să te poți sprijini decât cunoștințele, generale sau amintirile personale.

Cea dintâi scriere a fraților

În anul 1828 J.N. Darby a publicat cea dintâi broșură¹ a lui, intitulată „Natura și unitatea

¹ Gândesc că de fapt cea dintâi broșură a fost una scrisă în 1827, intitulată „Considerații adresate arhiepiscopului din Dublin și clerului care a semnat cererea de protecție din partea Camerei Comunelor.” Această broșură a fost trimisă personal arhiepiscopului și clerului, „fiind scrisă mult înainte de a fi tipărită și reținută din cauza neliniștii pe care ar aduce-o dreptatea acestui pas”.

Bise-ricii lui Hristos." Am putea considera această broșură ca o precizare a ceea ce tânăra comunitate credea și practica, deși nu în forma unui crez sau a unei mărturisiri de credință; și, în plus, ca prezentând terenul divin pe care ei acționau. De asemenea se poate considera că ea cuprinde aproa-pe toate elementele acelor adevăruri distinctive care au fost susținute de frați din ziua aceea până acum. Nu înseamnă că scriitorul s-a gândit la acest lucru în acel timp; simplu, el făcea cunoscut pentru ajutorul altora ce învățase el pentru sine din Cu-vântul lui Dumnezeu. Dar cine ar putea pune la îndoială călăuzirea Duhului Sfânt într-o astfel de lucrare? Desigur, El a călăuzit instrumentele Sale într-un fel pe care ei nu-l știau, încât binecuvântarea care a urmat să poată fi văzută a fi a harului și adevărului Său.

Pentru că scrierea aceasta a fost cea dintâi mărturie publică a mișcării care repede avea să producă rezultate atât de binecuvântate în elibe-rarea sufletelor, vom da aici pentru cititor câteva fragmente din ea, îndeosebi cu privire la unitatea Adunării.

„Știm că a fost planul lui Dumnezeu ca în Hristos să unească toate lucrurile în ceruri și pe pământ; să le împace cu Sine în El; și că Adunarea ar trebui să fie, deși în mod necesar imperfectă în absența Sa, totuși prin puterea Duhului Sfânt, mărturia pe acest pământ, strângând pe copiii lui Dumnezeu care erau risipiți. Credincioșii știu că toți care sunt născuți din Duh au o unitate esențială a gândirii, încât se cunosc unii pe alții și se iubesc unii pe alții ca frați. Dar aceasta nu este totul, chiar dacă ar fi împlinită în practică - și de fapt nu este; pentru că dacă ei ar fi așa, toți una, lumea ar putea cunoaște că Isus a fost trimis de Dumnezeu - și aici, noi totuși trebuie să mărturisim marea noastră greșală. Nu voi încerca atât de mult să dau aici sfaturi pentru copiii lui Dumnezeu, cât mai ales să precizez unele principii sănătoase; pentru că îmi este clar că aceas-ta trebuie să vină de la influența crescândă a Duhului lui Dumnezeu și a îndrumării Sale nevăzute; dar putem observa care simt adevăratele piedici și în ce constă adevărata unitate...

„În primul rând nu o unitate formală a unor colectivități cu o mărturie exterioară este cea dorită; în adevăr, este surprinzător că unii protes-tanți o doresc. Departe de a face bine, gândesc că ar fi imposibil ca o astfel de colectivitate să fie recunoscută ca Adunare a lui Dumnezeu. Ar fi un echivalent al unității Romei; viața Adunării și puterea Cuvântului ar fi pierdute, iar unitatea vieții spirituale cu totul înlăturate. Oricare ar fi planurile providenței, noi putem acționa numai pe principiile harului; și adevărata unitate este unitatea Duhului și ea trebuie făcută prin lucrarea Duhului...

„Dacă vederea pe care am luat-o despre starea Bisericii este corectă, putem recunoaște că un vrăjmaș al lucrării Duhului lui Dumnezeu caută interesele unui anumite denominații; și că

toți cei care cred în „puterea și venirea Domnului Isus Hristos” trebuie cu atenție să se ferească de un astfel de spirit: aceasta ar însemna darea înapoi a Bisericii spre o stare ocazională de ignoranță și de nesupunere față de Cuvânt și ar conduce la rezultatele cele mai rele și anticreștine. Aceasta este una dintre bolile cele mai subtile și dominante: „el nu merge cu noi” - chiar când persoana aceea este un adevărat creștin...

„Creștinii sunt prea puțin conștienți cât stă-pânește atitudinea aceasta în mințile lor; cât de mult umblă după interesele lor și nu după ale lui Isus Hristos; cum aceasta usucă izvoarele harului și ale comuniunii spirituale; cum poate împiedica acea ordine de care este legată binecuvântarea: strângerea laolaltă în numele Domnului. O adunare care nu este gata să cuprindă pe toți copiii lui Dumnezeu, pe temeiul simplu al împărăției Fiului Său, nu poate găsi plinătatea de binecuvântare, pentru că nici nu o contemplă, pentru că credința ei n-o cuprinde...

„De aceea, simbolul exterior și instrumentul unității este participarea la cina Domnului: „pentru că noi, fiind mulți, suntem un trup, pentru că toți luăm parte din aceeași pâine.” Și ce spune sfântul Pavel despre adevăratul scop și mărturia acestei sărbători? Că, ori de câte ori „mâncăm din pâinea aceasta și bem din paharul acesta, vestim moartea Domnului până ce El va veni.” Aici se găsesc caracterul și viața Adunării - cea la care ea este chemată - cea în care adevărul existenței ei continuă, singura expresie a adevăratei unități... Doresc eu ca unii credincioși să corecteze bisericile? Eu îi implor să se corecteze pe ei înșiși, trăind într-o anumită măsură speranța chemării lor. Îi implor să arate credința lor în moartea Domnului Isus și lauda lor în siguranța glorioasă pe care au obținut-o prin ea, potrivit ei; să arate credința lor în venirea Lui și s-o aștepte, printr-o viață care corespunde acestei așteptări.

„Să mărturisească împotriva spiritului lumesc și a orbirii Bisericii; dar să fie consecvenți în purtarea lor. „Blândețea lor să fie cunoscută de toți oamenii.” Dacă spiritul lumii predomină, unitatea spirituală nu poate exista. Puțini credincioși sunt conștienți cum spiritul care cu încetul deschide ușa pentru a domina apostazia își aruncă influența pustiitoare și dăunătoare peste Biserica de nume... Eu cred că Dumnezeu lucrează prin mijloace și pe căi la care puțin te-ai gândi, „pregătind calea Domnului și făcând drepte cărările Sale” - realizând printr-o îmbinare a providenței și a mărturiei, lucrarea lui Ilie. Sunt sigur că El va da de rușine pe oameni în lucrurile cu care ei s-au mândrit. Sunt convins că El va coborî mândria și gloria omului „și mândria omului va fi smerită și lucrurile înalte ale omului vor fi înjosite și numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea ...

„Dar este o parte practică pe care credincioșii s-o facă. Ei își pot îndrepta mâinile spre multe lucruri din ei înșiși care practic nu sunt în concordanță cu puterea zilei aceleia - lucruri

care arată că speranța lor nu este în acea zi - asemănarea cu lumea, care arată că crucea nu își are propria glorie în ochii lor... Mai departe, unitatea este gloria Adunării; dar unitatea ca să asigure și să promoveze propriile noastre interese nu este unitatea Adunării, ci confederație și tăgăduire a naturii și așteptării Adunării. Unitatea Adunării este unitatea Duhului și poate fi numai în lucrurile Duhului, deci poate fi arătată deplin numai în persoanele spirituale... Dar ce are poporul lui Dumnezeu de făcut? Să aștepte totul de la Domnul și să aștepte potrivit învățaturii Duhului Său și potrivit cu imaginea vieții Fiului...

„Dar cineva poate spune: Dacă vezi aceste lucruri, ce faci tu însuși? Pot numai să recunosc profund defectele neobișnuite și nespuse de multe, să mă întristez pentru ele și să le deplâng; recunosc slăbiciunea credinței mele, dar caut în mod cinstit îndrumare de sus. Și, adaug, când atât de mulți care ar fi trebuit să călăuzească pe alții, merg pe propria lor cale, cei care ar fi vrut cu bucurie să-i urmeze devin înceți și slabi, ca nu cumva în vreun fel să rătăcească de la calea cea dreaptă și să împiedice serviciul lor, chiar dacă sufletele lor ar fi în siguranță. Dar aș repeta cu toată convingerea ce am spus înainte - unitatea Adunării nu se poate găsi până ce obiectul comun al celor care sunt mădularele ei va fi gloria Domnului, care este Autorul și Desăvârșitorul credinței ei: o glorie care trebuie să fie făcută cunoscută în strălucirea ei la arătarea Lui, când chipul acestei lumi va fi trecut... Domnul însuși spune: „Ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat gloria pe care Tu Mi-ai dat-o, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una, Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că I-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17.21-23.)

„Oh! de-ar cântări Biserica aceste cuvinte, pentru ca toți să vadă dacă starea lor prezentă nu face în mod necesar imposibilă strălucirea lor în gloria Domnului sau împlinirea scopului pentru care ei au fost chemați. Și îi întreb: Caută ei vreodată sau doresc aceste lucruri? Ori sunt mulțumiți să stea jos și să spună că promisiunea Lui a ajuns să nu mai aibă valoare? Desigur, dacă nu putem spune: „Scoală-te, strălucește, pentru că lumina ta vine și gloria Domnului răsare peste tine” (Isaia 60.1), trebuie să spunem: „Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te cu putere, braț al Domnului! Trezește-te, ca în zilele de odinioară și ca în generațiile din vechime!” (Isaia 51.9)... Va da El gloria Sa unei denominații sau alteia? Sau unde va găsi El un loc pentru ea, în care să Se odihnească printre noi?...

„Am trecut dincolo de intenția mea originală, în cele scrise; dacă în ceva am mers dincolo de măsura Duhului lui Isus Hristos, cu mulțumire accept re-proșul și rog pe Dumnezeu să facă să fie uitat acel lucru.”

Efectul acestei broșuri

Rezultatele acestor cuvinte, atât de simple, atât de solemne și atât de scripturistice au fost imediate și mari. Ele au găsit un ecou în multe inimi. Oameni sinceri din diferite locuri, simțind că era imposibil să continue cu starea de lucruri existentă în Biserica de nume, au primit bine adevărul adus astfel înaintea lor și au părăsit respectivele lor denominații. Broșuri și cărți, cu și mai multă claritate au urmat într-o succesiune rapidă. În acele zile de prospețime nepătată și simplitate, sufletele au crescut repede în har și în cunoașterea Domnului și a adevărului Său. Mulți se întrebau încotro vor merge toate acestea. Dar Domnul lucra și mulți au urmat călăuzirea Sa.

„Printre aceia," spune C.H. Mackintosh într-o scrisoare către un prieten, „care s-au separat de diferite organizații erau unii oameni cu daruri însemnate, cu greutate morală, cu putere intelect-tuală și inteligență - oameni ai clerului, avocați, consilieri, militari și ofițeri de marină, medici și oameni cu poziții înalte sau cu mari avuții. Separarea lor, așa cum îți poți imagina, a cauzat agitații însemnate și a întâlnit multă împotrivire. Multe legături de prietenie au fost rupte; multe sacrificii au fost făcute; multe necazuri și încercări au fost întâlnite; multe reproșuri, defăimări și per-secuții au trebuit îndurate. Nu pot încerca să intru în detalii și nici nu am această dorință. N-âr fi de folos, iar istorisirea lor n-ar aduce decât necaz. Toți cei care vor să dovedească evlavie în viață - toți care sunt hotărâți să urmeze Domnului; toți care vor să păstreze o bună conștiință; toți care, cu o inimă hotărâtă, se vor purta potrivit autorității Sfintei Scripturi - trebuie să fie pregătiți să îndure încercarea și persecuția. Domnul nostru Hristos ne-a spus că El a venit nu să aducă pace, ci sabie. „Credeti că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu, ci mai degrabă dezbinare! Pentru că de acum înainte, din cinci care vor fi într-o casă, trei vor fi dezbinați împotriva a doi și doi împotriva a trei." (Luca 12.51,52.)

Mulți gândeau că mișcarea aceasta în curând va dispărea, pentru că nu avea nici o organizare definită, nici rânduială clericală, nici mărturie de credință, nici vreo legătură vizibilă a unității, nici președinte, nici slujitori ordinați. Dar Domnul însuși era cu ei, credincios promisiunii Sale: „Acolo tinde doi sau trei sunt strânși împreună pentru numele Meu, acolo și Eu sunt în mijlocul lor." Și acolo Domnul era pentru bucuria, binecuvântarea și zidirea preaiubiților Săi. Dacă lăsăm Lui locul Său potrivit la masă, El nu numai că îl va lua, dar prezența Lui va umple inimile noastre cu o bucurie de nedescris și glorioasă. Astfel ei erau întăriți și lucrarea bună a Domnului se continua. Evanghelia se predica din plin, cu claritate și putere. Se scriau cărți și tractate și repede se răspândeau. Doctrinile de seamă despre Adunare, despre lucrările Duhului Sfânt, așteptarea fericită a revenirii în curând a Domnului, toate erau

prezentate cu proșteime și putere, pentru îmbărbătarea multor inimi și pentru binecuvântarea veșnică a sute de persoane.

Dar trebuie să ne întoarcem la punctul nostru de plecare, Fitzwilliam Square.

Când lucrurile acestea au fost auzite până departe, un mare interes s-a trezit în multe suflete cu privire la caracterul real al acestei mișcări. Cei care veneau în treacăt pe la adunările lor erau izbiți de faptul că sute de persoane erau strânse laolaltă fără un așa numit „slujitor”, și totuși nu era nici o confuzie, ci „toate lucrurile se făceau în mod cuviincios și în ordine.” Unul și altul, fiind convinși de adevăr, erau, după cercetarea corectitudinii și a sfințeniei vieții, primiți în părtășie. Numărul a crescut atât de mult, încât în mai puțin de un an casa lui Hutchinson nu mai era încăpătoare.

Cel dintâi local public de adunare

Parnell - numit după aceea lordul Congleton - care se pare că s-a alăturat fraților în 1829, a închiriat o cameră mare în care se făceau vânzări la licitație, în strada Aungier, pentru a fi folosită de ei duminică. Gândul său a fost că masa Domnului trebuie să fie o mărturie publică a poziției lor. Acesta a fost primul local public al fraților. Aici au început ei în primăvara anului 1830 - dacă nu chiar în iarna anului 1829 - să frângă pâinea. Acest local cu o înfățișare ciudată pentru lucrarea sfântă a Domnului poate fi exemplu pentru modul cum aveau să arate localurile de adunare ale fraților din celelalte părți ale țării. Pentru ca să pregătească localul pentru întrunirea din dimineața zilei Domnului, trei sau patru frați obișnuiau ca sâmbăta seara să dea mobila la o parte. După o perioadă de aproape 50 de ani, unul dintre acești frați activi spunea despre munca lor de sâmbăta seara: „Aces-tea au fost timpuri binecuvântate și de neuitat pentru sufletul meu - J. Parnell, W. Stockes mutau mobila și așezau pâinea și vinul pe masă - și desigur ne bucuram de prezența Domnului, de zâmbetul Său și de asentimentul Său la ceea ce făceam.”

Descrierile relatează despre caracterul sen-timentelor pe care le aveau unii care vizitau pentru prima dată acest local, obișnuși cu decorul biseri-cilor și capelelor. Ceea ce ei au auzit apoi era cu totul nou pentru ei și a rămas neuitat până în zilele de astăzi. Aceste persoane vorbesc cu plăcere des-pre proșteimea caracteristică, ungerea și puterea vestirii Cuvântului în acele zile.

A. N. Groves și Frații

Unul dintre cei dintâi vizitatori din afară ai fraților, al cărui nume este legat de începutul

lor, a fost Anthony Norris Groves. Din cauza puținelor date, chiar și în „Amintirile” sale, este greu să constatăm cu siguranță când s-a întâlnit el prima dată cu frații din Dublin și cât de des i-a vizitat. După ce ne-am străduit să comparăm datele din scrisori, am reținut următoarele informații ca fiind exacte.

Acest credincios și evlavios bărbat era un dentist renumit în Exeter. Încă din tinerețea sa avea pe inimă gândul să plece ca misionar în străinătate. Următoarea conversație, redată de el însuși, ne arată o inimă de o dăruire aproape ascetică pentru țelul ei. „Mr. Bickersteth”, așa povestește el, „ne-a vizitat și în sufrageria noastră din Exeter i-am relatat situația mea. I-am spus cum, cu zece ani în urmă, m-am oferit societății misionare, și că toată dorința mea era să fac voia Domnului. Doream tot ce era mai bun pentru toată Biserica, dar mai ales să slujesc în lucrurile care aparțineau interesului meu: cauza misiunii. Aceasta, am spus, puteam s-o fac pe două căi: întâi, prin punerea la dispoziție a averii mele; în al doilea rând, prin activitatea mea personală. În ceea ce privește averea, eu am venituri profesionale crescânde și în acest an am câștigat aproape 1500 lire. Soția mea va primi la moartea tatălui ei, foarte probabil o sumă de zece sau douăsprezece mii de lire. Potrivit intențiilor mele actuale, întreaga avere va fi folosită desigur în momentul în care vom face pasul intenționat.” Răspunsul lui Bickersteth a fost: „Dacă dum-neavoastră sunteți chemat de Domnul în lucrarea Sa, atunci aceasta nu poate fi înlocuită cu bani. Domnul vrea să trimită oameni și El are nevoie mai mult de oameni decât de bani.” Eu am reținut această judecată ca înțeleaptă și sfântă și până astăzi mă țin strâns de ea.”

Chiar dacă din această discuție nu deducem nici o perioadă exactă de timp, totuși putem înțelege dintr-o scrisoare adresată unui prieten, că ea nu a avut loc mai târziu de luna martie 1827. La 2 aprilie 1827, el scrie: „Moartea tatălui soției mele, cu aproximativ trei săptămâni în urmă, ne-a ușurat într-o oarecare măsură cărarea; ea însă a pus în drumul nostru ceva din acea corupție ucigătoare a inimii omenești, banii, în împrejurări care nu simt în mâna noastră. Roagă-te pentru noi, ca să-L glorificăm cu orice banuț din suma aceasta.”

Pentru că Societatea Misionară Bisericească cerea ca toți misionarii ei să aibă o pregătire academică și să fie ordinați pentru slujire, Groves a fost obligat să-și înceteze activitatea profesională și să se îndrepte spre studiul teologiei. Nu era însă necesar să-și schimbe domiciliul, ca să se stabilească în Dublin. El trebuia numai de două sau trei ori pe an să se prezinte la Universitate pentru examinarea cunoștințelor dobândite. În aceste vizite periodice, el a devenit cunoscut fraților. Frângea pâinea cu ei, ca creștin, în Fitzwilliam Square, unde aveau deja loc întrunirile în acel timp. Legăturile dintre el și tânăra părtășie n-au mai continuat.

De fapt el nu era de acord cu principiile lor bisericești și nici cu locul pe care ei l-au luat prin izolarea de toate sistemele religioase. În anul 1828, Groves a avut o discuție amănunțită cu câțiva frați, despre misiune și Biserică. Cu privire la adevăratul caracter al Adunării, ei nu au ajuns însă la nici o înțelegere. Groves a afirmat enervat că neghina trebuie să crească în interiorul Adunării până în ziua de la urmă. Frații s-au împotrivit puternic acestui lucru, ca nefiind potrivit cu Scriptura și în mod evident împotriva oricărei creșteri sănătoase. „Ogorul este lumea”, și nu Adunarea!

Probabil aceasta a fost ultima lor întâlnire înainte de plecarea sa la Bagdad. În timpul vizitelor sale la Dublin, el și-a schimbat părerea cu privire la necesitatea unei pregătiri academice și a unei ordinări bisericești pentru slujire. A renunțat la studiu, a privit ca o pierdere pregătirile și vizitele sale la Dublin și a recomandat tuturor misionarilor pentru străinătate să nu se supună formalităților reci ale unui comitet. Groves și ai săi s-au urcat pe vapor în Gravesend, spre Bagdad, la 12 iunie 1829 și după o călătorie foarte periculoasă, au ajuns la destinație, la 6 decembrie.

Activitatea plină de abnegație și devotament a lui Groves, pentru răspândirea creștinismului printre păgâni, după cum credem, are o parte pozitivă în istoria Bisericii și nici o peniță nu va putea să aprecieze pe deplin curăția intențiilor sale. Însă aceasta nu este tema studiului nostru. În diferitele schițe inexacte, volante, relativ la originea „fraților”, care stau înaintea noastră, Groves a fost numit acela care a avut primul gândul întrunirii pentru frângerea pâinii, fără prezența unui preot sau predicator. Pe baza acestei idei, unii l-au numit „întemeietorul” sau „părintele” fraților. Însă concluzia aceasta nu corespunde nicidecum realității. Este foarte posibil ca unii dintre primii frați să fi avut foloase din relațiile cu Groves, mai ales re-feritor la Biserica de stat și la ordinare. Însă frații se strângeau deja pentru adorare și părtășie, înainte ca Groves să-i cunoască, și suntem deplin convinși că el nu a înțeles niciodată poziția pe care ei o luaseră.

Dorim acum să ne reîntoarcem - chiar cu un material limitat - să urmărim puțin răspândirea acestor adevăruri.

Capitolul II

Întruniri de cercetare a Scripturii

Se pare că Darby a arătat de la început o mare dăruire în răspândirea adevărului lui Dumnezeu și el îl purta cu bucurie dintr-un loc în altul. Deja curând de la înființarea adunării

în Fitzwilliam Square, drumul său a continuat la Limerick. Era primul loc pe care l-a vizitat; într-un adevărat duh apostolic, el a continuat neîntrerupt vizitele sale timp de cincizeci de ani, însă într-un mod cu totul deosebit în ultimii zece sau cincisprezece ani ai vieții sale.

Prin providența binevoitoare a lui Dumnezeu, vizita sa în Limerick a fost cu totul deosebită; Domnul însuși deschis drumul pentru slujirea prin Cuvânt. Darby ținea întruniri de cercetare a Scripturii, la care veneau mulți dintre nobili și cler. Prin binecuvântarea lui Dumnezeu, adevărul a fost înțeles de ei. Maunsell, care trăia acolo, lucra împreună cu Darby și a fost mult timp un frate activ în acel loc. Pentru că începând din acele zile și până astăzi, întrunirile pentru cercetarea Scripturii au fost cultivate de frați ca mijloc de bază pentru introducerea și răspândirea adevărului, vrem să ne ocupăm pe scurt cu ele, înainte de a merge mai departe.

Aceste adunări de studiu, de la început au fost o metodă generală de prezentare a adevărului. Fără îndoială, ele au fost folosite în continuare de Domnul ca să dea o cunoaștere exactă și detaliată a Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți creștini, atât din biserica de stat cât și dintre dizidenți, mergeau în casa unui prieten, fie dimineața, fie după amiaza, ca să citească din Cuvânt și să-L studieze, dar ar fi refuzat să viziteze vreun loc unde se făcea serviciu divin public, dacă nu era dintre cele ale lor. În felul acesta Cuvântul era cercetat amănunțit în grupe mici, de douăzeci, treizeci sau mai multe persoane. Oricine putea să pună întrebări, greutățile erau înlăturate și înțelesul clar al locurilor din Scriptură era văzut pe deplin. Erau simple întruniri pentru învățătură. În felul acesta fiecare avea posibilitatea să se exteriorizeze cu privire la lumina pe care Domnul i-o dăduse referitor la locul studiat din Scriptură.

În felul acesta s-a dovedit curând ce nivel avea fiecare, și acela care avea cele mai multe cunoștințe din Cuvântul lui Dumnezeu devenea cunoscut din punct de vedere moral. Arhiepiscopului de Canterbury nu i-ar fi folosit la nimic demnitatea sa profesională într-o asemenea întrunire. El putea să-și ocupe locul numai potrivit cu cunoștința sa privitoare la Cuvântul curat al lui Dumnezeu. Acesta a fost rezultatul permanent și general. Sensibilitatea spirituală a Adunării este așa de fină, prin prezența Duhului Sfânt, încât păreri omenești și concluziile raționale nu pot să fie decât deosebit de respingătoare și nu lucrează convingător. Însă din momentul în care este dat adevăratul înțeles al Cuvântului, o coardă atinsă vibrează în toată Adunarea. Duhul Sfânt face sufletele care sunt în așteptare să primească autoritatea divină a adevărului. Astfel el este sabia care desparte, atunci când El o mânuiește, și vinul și uleiul pentru conștiința rănită, când El le folosește. Nici un alt fel de întrunire nu animează pe creștini așa de mult să studieze permanent Biblia. Acesta ar putea să fie motivul proverbului: „Oricare ar putea să fie lip-surile fraților - în Bibliile lor ei sunt acasă.”

Adevăratul secret al prețuirii Bibliei de către frați este cunoașterea pe care o au despre Hristos. Duhul Sfânt, care conduce în tot adevărul, aduce toate în legătură cu Persoana și lucrarea lui Hristos. Este pur și simplu omenesc, spun ei, să tratezi un anumit adevăr ca pe un lucru de sine stătător. În astfel de situații inteligența preia conducerea, ca să pătrundă în adevărul lui Dumnezeu, și urmarea acestui fapt este că totul rămâne întunecat și nesigur. Nu prin erudiția omenească sau prin puterea inteligenței omenești este văzută gloria lui Hristos, ci prin instruirea făcută de Duhul Sfânt. O singură rază a luminii Sale sfinte luminează mai mult sufletul cu privire la Persoana, lucrarea și gloria lui Hristos decât poate s-o facă osteneala inteligenței omenești într-o mie de ani. Și în aceasta constă diferența uriașă între o întrunire pentru cercetarea Cuvântului sub autoritatea unui con-ducător omenesc, oricât de serios și spiritual ar fi el, și o întrunire sub călăuzirea recunoscută a Duhului Sfânt. Atitudinea spirituală personală în cele două întruniri este foarte diferită una de cealaltă. Una ia o desfășurare mai mult intelectuală - se discută, se trag concluzii și se clădește pe acestea. În cealaltă - când sufletele se subordonează călăuzirii Duhului Sfânt - conștiința este în exercițiu înaintea lui Dumnezeu și afecțiunile inimii sunt îndreptate spre Domnul Isus, Cel vrednic de adorare. Nu este vorba aici de problema dacă vizitatorii întrunirilor sunt creștini adevărați, credincioși și oameni spirituali; hotărâtor este cui îi este încredințată conducerea adunării. Am strâns ex-periențe bogate relativ la cele două tipuri de adunări, așa că putem vorbi cu certitudine despre acest subiect.

Mai este și un alt punct important, care trebuie avut bine în seamă, în legătură cu toate aceste întruniri, și anume că pentru zidire este necesară pacea cu Dumnezeu. Toți creștinii cu experiență vor fi de acord cu aceasta. Atât timp cât oamenii n-au găsit pacea, în loc să se ocupe cu Hristos, se vor ocupa cu ei înșiși. Vor fi chinuiți și derutați de îndoieli și temeri. Dumnezeu dorește însă ca ai Săi să fie fără teamă. Această pace include deplina siguranță a iertării și a primirii în Cel Preaiubit. Așezați în lumina deplină și curată a prezenței Sale, făcuți una cu Hristos, din partea lui Dumnezeu nu ne mai stă nimic împotrivă. Și pentru că Hristos este pacea noastră și este totdeauna prezent, și noi suntem în El, așa se face că această pace este incontestabilă și veșnică. Sau, așa cum este pe scurt exprimată de apostol: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și intrarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” (Romani 5.1-2.)

Aceste patru lucruri: îndreptățirea, pacea cu Dumnezeu, șederea în har, așteptarea gloriei - sunt privite ca adevăruri de bază ale creștinismului, necesare pentru părtășia prețioasă a

sfinților și pentru creșterea în viața spirituală. În discuțiile personale am constatat că aceste cunoștințe erau prezente în interiorul comunității. Persoane care în alte privințe ar fi putut fi judecate ca rămase în urmă și neștiutoare, erau clare și statornice în ceea ce privește pacea cu Dumnezeu și răspundeau în această privință cu cea mai mare siguranță. Dar dacă de la această regulă generală sunt și excepții, nu putem să negăm, dar credem că nu sunt multe.

S-ar putea întreba cum asemenea cunoștințe sublime și o asemenea prețioasă cunoaștere ar putea fi proprietatea unei comunități alcătuită din credincioși cu trepte de vârstă, inteligență și condiții de viață așa de diferite. Desigur, nu pentru că ei ar fi mai buni decât ceilalți creștini, ci pentru că Duhul Sfânt este recunoscut în adunarea lor drept Conducător și învățător, care împarte așa cum vrea El, și nu cum vor ei (1 Corinteni 12.11).

Cu toate că unii nu înțeleg pe deplin acest adevăr, și prin aceasta pot să împiedice într-o oarecare măsură călăuzirea Duhului, totuși prezența Sa este aceea care a întemeiat adunările lor și îi caracterizează. În loc să cultive clericalismul în forma lui de nezdruncinat, ei cred în prezența și lucrarea suverană a Duhului Sfânt. Și aceasta este potrivit cuvintelor Domnului: „Totuși vă spun adevărul: că este de folos să Mă duc, pentru că, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite... Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va vesti lucrurile viitoare. El Mă va preamări, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va vesti.” (Ioan 16.)

Acesta este marele adevăr central care caracterizează întrunirile acestor credincioși, adunați în Numele Domnului și bazându-se pe Duhul Sfânt, potrivit Cuvântului descoperit. Ei cred așa de puter-nic în aceasta, că Domnul înălțat a trimis pe pământ pe Duhul Sfânt, ca să lucreze în Adunarea Sa și s-o conducă, încât ei nu vor să fie prezenți în nici o adunare în care omul ocupă poziția de conducător. La început frații nu au văzut adevărul așa de clar. Ei considerau necesară o preliminară înțelegere sau învoială între ei, cu privire la cine să facă frângerea pâinii sau cine să ia cuvântul. Prejudecățile lor anterioare erau prea adânc înrădăcinate, ca să fie așa de repede distruse. Domnul în harul Său delicat a admis ca toate să se clarifice cu timpul. Ei erau pe terenul cel drept și s-au deplasat în direcția corectă, iar Dumnezeu a avut răbdare cu ei, așa cum El Se arată mereu în cazuri de necunoaștere sinceră.

Amintiri referitoare la prima noastră vizită a unei întruniri pentru cercetarea Scripturii

Muncitorii care ziua nu aveau timp pentru astfel de întruniri, foloseau timpul lor liber de seară pentru studiul Cuvântului. Ne amintim cu plăcere de prima sau una dintre primele

asemenea întruniri, la care am asistat. Am fost invitați de un prieten creștin să ne întâlnim împreună cu alții într-o casă, la o seară de ceai și citit, și ne-am dus în seara stabilită. În timp ce acolo erau strânși vreo treizeci de cunoscuți, ne-a uimit simplitatea îmbrăcăminții lor și lipsa oricărei podoabe. Tema discuțiilor dinainte de ceai părea să fie numai referirea la ei înșiși sau, mai exact spus, la lucrarea Domnului în diferitele lor adunări.

Despre noutățile zilei nu s-a amintit nimic, o menționare a politicii ar fi părut ceva profan. Frații nu admit să fie înregistrați ca organizație și nu participă la nici o alegere.

Ceaiul era pregătit și întreaga colectivitate a rămas într-o profundă tăcere. După o pauză scurtă, un frate a cerut binecuvântarea Domnului. În timpul cât s-a băut ceaiul toți au fost relaxați și veseli. Unii erau adânc cufundați în discuții, alții mergeau încoace și încolo, ca să poată vorbi cu cât mai mulți. Aceasta era o parte foarte veselă a întrunirii și a durat până pe la ora șapte - o oră întreagă. Când s-a terminat băutul ceaiului și a sosit timpul de zidire, fiecare a ocupat loc, având Biblia și cartea de cântări în mână. Ele erau aduse de către fiecare în parte. A avut loc iarăși o pauză cu liniște deplină. După o scurtă așteptare s-a cântat o cântare, apoi a fost înălțată o rugăciune, ca Domnul să fie prezent cu lumină și binecuvântare.

Stăpânul casei a anunțat că dacă un frate are pe inimă o anumită parte din Cuvânt pentru studiu, poate să spună. Aceasta părea să fie o parte a întâlnirii cu foarte multă responsabilitate, și a urmat o pauză lungă. În cele din urmă a fost numit vin capitol și toți au deschis Biblia. A fost citit capitolul și a urmat apoi, până la aproximativ ora nouă, un schimb liber de gânduri cu privire la înțelesul, contextul și importanța textului. Aproape toți frații au avut câte ceva de spus despre o anumită parte a textului. Alții s-au limitat să pună întrebări. Însă curând s-a văzut cine era cel mai întemeiat în Cuvânt, pentru că încetul cu încetul toate întrebările erau adresate lui. După o cântare și rugăciune, cei adunați s-au despărțit în jurul orei zece. După fiecare parte a discuției avea loc o-pauză deosebită, ca Duhul Sfânt să folosească pe aceia pe care El ar fi dorit, cu toate că nu era vorba de o strângere laolaltă ca adunare.

De pe la ora cinci și jumătate până la nouă și jumătate, ni s-a părut că suntem într-o atmosferă spirituală curată, fapt care exercita o puternică influență asupra sufletului. Dacă toți au simțit la fel, nu știm; putem vorbi numai despre experiențele noastre proprii. Începând din acel moment, Biblia și rugăciunea au fost ceva cu totul nou pentru noi, apropierea lui Dumnezeu a devenit așa de reală, ca niciodată mai înainte, cu toate că noi cunoșteam pe Domnul mai bine de douăzeci de ani și totdeauna am fost fericiți cu El și în lucrarea Sa. O asemenea întrunire nu avea nevoie de nici un președinte. Conștiința prezenței divine era așa de evidentă, încât cea mai mică indecență sau orice scoatere în relief a cărnii ar fi fost de

nesuportat. Prin puterea lor de judecată spirituală, cei adunați lăsau să se vadă, într-un mod lipsit de ambiguitate, dezapro-barea lor față de ceea ce ar fi deranjat.

Această descriere dă un exemplu bun al întrunirilor care aveau loc cu mai bine de un secol în urmă. Astăzi adunările poate au devenit mai mari, însă ne temem de o influență mai mare a lumii. Însă chiar printre întrunirile de astăzi pentru ceai și citire, multe ar putea fi comparate cu cele descrise mai sus.

După ce am spus așa de multe despre întrunirile pentru citit și despre valoarea lor, ni se pare necesar să mai adăugăm că sunt mulți frați cu o mare influență morală, care nu sunt apți să participe la Cuvânt în asemenea întruniri. Cu toate acestea, datorită umblării lor în sfințenie, a lucrării lor de păstorire și a spiritului lor care se aseamănă cu Hristos, ei se bucură de atenția și simpatia tuturor. Cu adâncă durere trebuie să mai spunem că astfel de întruniri au fost folosite de dușman cu cele mai rele intenții. Se poate întruni o colectivitate deosebit de aleasă și se poate permite vestirea unei învățături rele, printr-un învățător fals, cu daruri minunate; vor fi făcute notițe de către aceia care sunt adepții lui și în felul acesta învățătura va fi răspândită. Însă, unde este un lucru bun pe care dușmanul nu încearcă să-l strice? Dacă nu a putut să-l răstoarne, a abuzat de firea păcătoasă, chiar printr-un creștin. În zilele apostolilor era deja un Diotref, care voia „să aibă întâietatea” și asemenea oameni se găsesc și astăzi (3 Ioan 9).

Studiul cu rugăciune a Cuvântului lui Dumnezeu

La redarea amintirilor noastre de mai sus cu privire la întrunirile pentru citit, am avut în vedere un scop dublu.

1. Să dăm o relatare fidelă a modului în care frații se dăruiau studiului Cuvântului lui Dumnezeu, sub călăuzirea Duhului Sfânt și cu rugă-ciune, lăsând la o parte toate părerile lor teologice preconceptuate. Plinătatea binecuvântărilor care rezulta din aceste întruniri nu se poate măsura. Nu înseamnă că întrunirile pentru citit aduc totdeauna foloase; dimpotrivă, dacă lipsește supunerea față de adevăr, ele pot fi foarte apăsătoare. Firea omenească, slabă, neliniștită, poate ocazional să iasă în evidență și să le facă să nu fie nicidecum fericite și folositoare. Însă aceasta este un eșec și o slăbiciune, cu toată prezența Duhului Sfânt, tot așa cum un credincios ca individ poate aluneca, deși Duhul Sfânt locuiește în el. Vorbim despre acele întruniri de citit, așa cum ar trebui ele să fie.

2. Vrem să atragem atenția asupra diferenței dintre astfel de întruniri și acelea cu care eram familiarizați mai înainte. Dorim să facem aceasta cu toată dragostea și cu dorința serioasă

și sinceră, ca iubiții noștri prieteni creștini să poată cântări bine care fel de întruniri corespund cel mai mult gândului Domnului. După întoarcerea la Dumnezeu, cea mai mare binecuvântare pe care un suflet o poate primi în această viață este de a se lăsa condus de Domnul pe temelia divină a părtășiei și adorării.

Dintre acele adunări pe care le știam înainte, cea mai apropiată de adunarea descrisă mai sus este „adunarea de părtășie.” La aceasta ar putea fi vorba de o duzină sau mai mulți de creștini serioși, ai aceleiași denominații creștine, care nu locuiau departe unul de altul, și care se strângeau odată pe săptămână sau pe lună pentru rugăciune și citirea Cuvântului. Este ales un președinte, care propune cântările, se roagă apoi, citește textul pentru seara respectivă și face unele observații asupra Cuvântului. Expunerea sa poate dura vreo douăzeci de minute. Se așteaptă apoi ca un altul din cei prezenți să expună părerea sa asupra celor citite. Toate afirmațiile sale sunt îndreptate spre cel care prezidează întrunirea.

Fără îndoială, acest fel de întruniri sunt de folos pentru cultivarea părtășiei creștine și evlaviei per-sonale. Lipsește însă un lucru: puterea și lumina vie care descoperă pe Hristos sufletului omului și prin care El îl transformă în chipul Său. Chiar neintenționat, totuși Duhul Sfânt este practic dat la o parte. Sufletul rămâne în întuneric, ceea ce aduce lipsă de dependență de Domnul. Când apoi este făcut cunoscut textul pentru viitoarea întrunire și este numit președintele, se așteaptă în felul acesta o temeinică pregătire din partea lui.

Un alt mod original al întrunirilor dinainte, îl putem numi „întrunirea pentru ceai”. Fratele în casa căruia avea loc întrunirea, alegea oaspeții și îi invita. După cum credea el de cuviință, puteau uneori să fie invitați bogați și săraci laolaltă. După ceai putea avea loc o stare de vorbă generală, iar unii puteau să cânte ceva, în timp ce ceilalți discutau. Nici unul nu se gândea să aducă de acasă o Biblie sau o carte de cântări. În jurul orei nouă avea loc rugăciunea familiară. Marea Biblie era pusă pe masă și cineva era rugat să citească; în general acesta era preotul, dacă era prezent. După citirea unui capitol și după rugăciune, fiecare își relua comportarea nestingherită, comodă, și își con-tinuau discuția până când erau invitați la masă. Momentul plecării depindea puțin de plăcerea care se găsea în întrunire sau de amabilitatea gazdei. Nu era o adunare cu caracter spiritual, cu toate că scopul părea bun. În felul acesta membrii unei societăți au fost apropiați unul de altul și au fost trezite sentimente frățești unul față de altul.

Aceia care sunt familiarizați cu astfel de întruniri vor confirma în mod sigur că am redat descrierea cea mai favorabilă. Nu dorim să spunem vreun cuvânt care ar putea să întristeze sufletele sensibile. Nu lauda fraților este țelul nostru, ci gloria Domnului, prin binecuvântarea alor Săi. Dorim să arătăm tuturor creștinilor și să punem pe inima lor, ceea ce El a

binecuvântat din belșug spre zidire. Binecuvântarea lui Dumnezeu a venit peste aceia care se adunau în felul acesta în Numele Domnului Isus.

Diferite căi de răspândire a adevărului

Pe lângă studiul Cuvântului lui Dumnezeu cu rugăciune, acești credincioși erau deosebit de zeloși în vestirea Evangheliei pentru cei păcătoși. Prin cunoștința lor mereu crescândă cu privire la lucrarea înfăptuită de Hristos și a bogăției harului lui Dumnezeu, Evanghelia a fost vestită cu claritate, plinătate și putere. În diferite locuri, mulți au ajuns să-L cunoască pe Domnul. Zelul în răspândirea Vestei Bune era așa de mare, încât în unele locuri aproape fiecare frate devenea un predicator. Aceia care erau bine experimentați în Sfintele Scripturi învățau cu râvnă pe creștini și dădeau explicații din Scriptură. Diferența așa de importantă dintre vestirea Evangheliei celor necredincioși și învățarea celor credincioși, care era practică în felul acesta, reprezenta ceva cu totul nou.

Darul și lucrarea unui evanghelist sunt cu totul deosebite de ale unui învățător. Această diferențiere era - cu excepția timpului apostolic - în mod general desconsiderată în Biserică. Curând după marea trezire din anul 1859 au început să se țină „evangelizări” în localuri publice, metodă care s-a continuat până astăzi. Misiunea evanghelică a lui Moody și Sankey în Anglia din anii 1873-1875 era o mlădiță a trezirilor din America. Această misiune a luat mai mult forma caracteristică a unor evangelizări a diferitelor denominații creștine, decât a persoanelor din afară.

Alte mijloace folosite pentru răspândirea adevărului au fost cărțile și împărțirea de tractate. Această a avut loc într-o măsură foarte mare. Îndată ce primeau o lumină deplină asupra unui anumit lucru din Cuvântul lui Dumnezeu, scriau o broșură și o răspândeau. În felul acesta era pregătită din proviziile inepuizabile ale adevărului divin nu numai învățătura, ci și hrana proaspătă pentru suflete, într-un timp relativ scurt oamenii aveau în mâinile lor, cu un cost redus, mijloacele de a se familiariza cu Cuvântul lui Dumnezeu, mai ales cu acele adevăruri care atunci constituiau interesul a mii de persoane. Am putea să povestim despre multe scrieri care au fost redactate și apoi mereu multiplicare, ce conțineau marile adevăruri despre Biserica, chemarea cerească, lucrările Duhului, slujirea, adorarea, profeția, eficiența răscumpărării, relațiile cerești ale creștinilor, venirea Domnului, răpirea credinciosului, prima și a doua înviere etc.

Pe această cale și cu aceste mijloace, adevărul a fost răspândit repede și departe. Acești credincioși, prin așa numita lucrare laică, posedau o superioritate evidentă față de

organizațiile bisericești. Pentru că în aceste organizații ordinarea constituia un lucru absolut necesar pentru exercitarea slujbei, această activitate era rezervată numai puținilor autorizați. Frații au considerat permanent că acest sistem de slujire se împotrivește adevărului divin și în multe cazuri are influențe nimicitoare. Așa de exemplu un om cult, care nu are nici un dar duhov-nicesc și probabil nici viață duhovnicescă, dacă este ordonat potrivit prescripțiilor, exercită tot felul de slujiri în interiorul denominației bisericești căreia îi aparține. Pe de altă parte, unui creștin care posedă darul predicării și învățaturii, nu i se dă posibilitatea să exercite aceste daruri în interiorul Bisericii, fără o împuternicire din partea autori-tăților omenești. Spre binele fraților, al Bisericii lui Dumnezeu și al sufletelor oamenilor, ei au găsit adevăratul izvor al slujirii, în toate aspectele sale, în Hristos însuși, Capul glorificat în cer. „Dar fiecăruia din noi”, spune apostolul, „harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos. De aceea este zis: „Suindu-Se la înălțime, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor”... „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.” (Efeseni 4.7-12.)

Aici avem adevărata temelie și singurul izvor al tuturor darurilor duhovnicești - răscumpărarea înfăptuită de Hristos la cruce și înălțarea Sa la dreapta lui Dumnezeu în cer. Hristos, Capul Bisericii, este dătătorul tuturor acestor daruri. Nu este numită nici o autoritate omenească sau or-dinare omenească. Biserica mărturisitoare a suferit nespus de mult prin ideile ei tradiționale cu privire la slujirea în Cuvânt. Ea a privit-o ca pe o profesie omenească de onoare, în timp ce aici darurile slujirii simt numite ca daruri ale harului, care în mod sigur sunt partea tuturor acelor care iubesc biserica și poartă grijă de mădularele ei, sau care caută să câștige suflete noi prin Evanghelie.

Înainte de a încheia acest capitol, doresc să pun înaintea cititorului o scrisoare care datează cam din aceeași perioadă cu aceea în care a fost scrisă această carte, însă nu de același autor. Este o scrisoare care descrie acele întruniri deosebit de prețioase pentru inima poporului lui Dumnezeu adunat numai în Numele Domnului.

„Dragă frate! Scrisoarea dumneavoastră din 22 a sosit aseară și mi-a fost binevenită. Tema despre care vorbiți a mișcat timp îndelungat și inima mea. A trezit în mine multe sentimente, însă nu știu dacă pot să le exprim corect. Am trăit ore de adunare, care se numără printre cele mai prețioase amintiri ale mele, în care se putea simți și vedea prezența Aceluia în al cărui Nume eram adunați. îmi aduc aminte de o adunare în care duhul adorării ne-a umplut așa de mult, că în timpul intonării unei cântări de adorare, vocile au amuțit una după alta, așa că până la sfârșitul strofei se mai puteau auzi numai două voci. Inimile erau prea pline ca să mai

vorbească și emoția trecea dincolo de controlul fizic.

Însă cât de des părăsim noi încăperea și ora de adorare cu un sentiment de dezamăgire! Desigur, „ne-am bucurat” la adunare, așa cum obișnuim să spunem, și probabil am fost zidiți. Însă lipsea ceva, și acest „ceva” era ceea ce I se cuvenea lui Dumnezeu și pe care noi nu l-am adus. Este greu de descris în cuvinte, însă nu de simțit și recunoscut. Este asemenea unui buchet de flori sau a unor fructe; poate lipsi parfumul sau aroma, pe care ochiul nu le poate percepe, însă frumusețea care este oferită ochilor nu poate compensa pierderea.

Doresc acum să vă spun gândurile mele relativ la adorare și la adunările de duminică dimineața. Cred că ele corespund Cuvântului Său, însă nu vreau să redau mereu locuri din Scriptură, ci vă las pe dumneavoastră, dacă doriți, să adăugați gândurilor mirosul plăcut - mirosul celor patru „mirodenii alese” care erau numai pentru Dumnezeu amestecul pe care noi nu putem să-l facem pentru noi înșine, ci care este „sfânt Domnului.” Să observăm însă: noi pregătim amestecul pentru El.

În mod foarte sigur este vorba de veșnic preamăritul nostru Domn Isus, Fiul lui Dumnezeu. Mirosul de tămâie se ridică însă în momentul în care preotul care face lucrarea de tămâiere pune amestecul parfumat pe focul luat de pe altarul de aramă; această lucrare se face din mirodenii fin mărunțite și arse pe altarul de aur, aproape de perdea.

Transpuneți imaginea în noțiunile Noului Testament și aveți răspunsul la întrebare. Probabil că restul din scrisoarea mea va face aceasta mai clar. Permiteți-mi să lămuresc mai întâi câțiva termeni. Încep cu partea noastră, cu apropierea noastră de Dumnezeu, de la „păcătosul mântuit” și până la locul nostru înaintea lui Dumnezeu „în Locul Preasfânt.”

Înainte de a fi mântuiți „totul era de la noi înșine” și nimic de la Dumnezeu. Când am devenit adoratori, totul este de la Dumnezeu și nimic de la noi înșine.

Când „am fost născuți din nou”, în noi au fost trezite nevoi și de aceea ne rugăm pentru ceea ce ne lipsește. Aceasta înseamnă că ne rugăm.

Când apoi harul Său se revarsă și înțelegem că dragostea Sa răspunde nevoilor noastre, mulțumim pentru dovezile Sale de har.

Când prin Duhul Sfânt cunoaștem mai bine pe Dumnezeu - Tatăl Fiului - vedem măreția Sa, gloria Sa, splendorile creației, răscumpărării și ocrotirii, lăudăm. Însă este ceva mult mai înalt - ne găsim în mod conștient în Locul Preasfânt, prin sângele lui Isus, iar înaintea noastră este Dumnezeu. Ne plecăm înaintea Lui (cuvântul adorare înseamnă în primul rând o îndoire a genunchilor sau cădere la pământ, ca în Matei 2.11), pentru ceea ce El este în Sine Însuși. El este uitat, așa că nici nu ne mai rugăm și nici nu mai mulțumim - ne închinăm, Îl adorăm!

Aceasta va fi preocuparea noastră fericită din cer. Aici, în slăbiciunile noastre, rămâne mai mult ca ceva de dorit, decât ceva înfăptuit. Adorarea este amestecată aici cu lauda, care se cuvine Lui mai întâi, și deseori cu amintirea despre noi înșine, cu privire la ceea ce El a făcut pentru noi. În felul acesta ia naștere în noi mulțu-mirea sau, mult mai jos, noi aducem rugăciuni. Dacă gândurile noastre sunt adunate, vom putea să diferențiem una de cealaltă. Crucea (aceasta este altarul de aramă) este temelia a toate. De acesta trebuiau preoții să se apropie, ca să ia foc de pe el (acesta ne spune despre judecata unui Dumnezeu sfânt asupra păcatelor, pe care a purtat-o Fiul Său, Mântuitorul nostru). Pe sfințenia Sa năpătată poate fi pus focul, peste acesta tămâia, al cărei miros era partea lui Dumnezeu. Și când în marea zi a Ispășirii marele preot intra dincolo de perdea, cu mâinile pline de tămâie aromată pisată mărunt (mâinile pline arată închinarea), norul care se ridica îl proteja de judecata Sfântului lui Israel, în timp ce el prezenta pe Israel înaintea Domnului Său.

Toate acestea sunt aplicabile numai la adunările noastre de dimineață. Vrem însă să privim mai întâi ca exemplu din Scriptură, Psalmii 28, 29 și 30, și să-l punem pe primul în legătură cu rugăciunea, pe al doilea cu adorarea și Psalmul 30 cu cântarea de laudă.

Ne strângem pentru a ne aduce aminte de Domnul Isus. Semnele care stau înaintea noastră ne amintesc despre El, mană - carnea Sa - sângele Său - simboluri pe care El însuși le folosește cu privire la Sine. Chiar El ia pâinea și vinul, El frânge pâinea, deosebit paharul de pâine, și spune ucenicilor Săi să le împartă între ei. Faptele acestea fac să ne amintim nu numai de Domnul Isus ca persoană, ci pâinea și paharul ne prezintă moartea Sa, încât Cina Domnului este aducerea aminte de Mântuitorul nostru, de Domnul nostru Isus în moartea Sa. Acesta este gândul călăuzitor în strângerile laolaltă și nimic n-ar trebui să-l deranjeze sau să-l umbrească.

Însă nu putem gândi la moartea Sa fără s-o asociem scopului și rezultatelor ei, și anume cu privire la Dumnezeu și cu privire la noi. Am putea noi să facem ceva mai bun, decât să urmăm pe Domnul nostru însuși în Psalmul 22 și Psalmul 102? El suferă sub mâna lui Dumnezeu, însă El îl glorifică, îl laudă, și anume ca Acela care intonează cântarea de laudă în Adunarea cea mare. Rezultatele finale vor fi descoperite abia în domnia Sa asupra pământului și în binecuvântarea națiunilor.

Pentru strângerile laolaltă nu ne simt date nici un fel de prescripții, în afară de învățăturile cu caracter general din Faptele Apostolilor capitolul 20 și 1 Corinteni 14. De aceea simțul spiritual trebuie să fie treaz și să facă potrivit cu ceea ce este drept și se cuvine. Când noi avem înaintea ochilor scopul întrunirilor, suntem conștienți de prezența nevăzută și ne supunem Duhului Său (prin „noi” înțeleg toți cei prezenți), vom fi împreună la ora stabilită și vom

aștepta toate de la Domnul. Adunarea va cânta lauda sau va adora prin cântarea în comun a unui imn de adorare, sau prin aceea că unul singur exprimă adorarea în câteva cuvinte.

Evangelia harului Său - oricât de nespus de prețioasă ar fi ea - nu preocupă gândurile noastre acum. Încercările de pe drum, călătoria noastră, toate simt uitate. Nu simțim nici o lipsă, nici o nevoie. Inima este plină - arhiplină; de aceea Adunarea trebuie să laude sau să adore, fie tăcând, fie în cuvinte. Este „numai o inimă, numai o simțire” în glorificarea lui Dumnezeu. Isus stă înaintea noastră - Persoana Sa - moartea Sa. „Măinile noastre sunt umplute” cu El, „tămâia aromată pisată mărunt” (chiar dacă înțelegerea unora ar putea fi mai mare decât a altora, aceasta n-are importanță acum). Nu este hotărâtor aici cât de mult pot eu să primesc din El; eu sunt plin, oricât de limitată ar fi capacitatea mea de acumulare. Cei în vârstă, sfinții încercați, care au umblat mulți ani cu Isus și L-au cunoscut îndeaproape, „părinții” în Hristos sunt plini; dar și „copilașii”, care tocmai și-au început calea cu Hristos, simt umpluți. Nu este vorba acum de capacitatea de înțelegere; El este Acela care umple orice capacitate de înțelegere, fie ea mare sau mică. O, cât de mult dorește inima mea să fie într-o asemenea adunare! Poate oare să fie vreo regulă, o dispoziție cu privire la modul în care să se procedeze într-o asemenea adunare? O cântare de laudă, o voce care exprimă adorarea din partea adunării, o parte a Cuvântului Său prețios care ne face să ne bucurăm cu atât mai conștient de prezența Sa - toate acestea pot sau nu să premeargă exercitarea singurului scop pentru care noi ne-am strâns. Atunci îi aducem mulțumire, noi, întreaga adunare, prin faptul că unul ridicat în picioare o rostește pentru noi. Cine este el, poate nu știu; dacă este unul printre noi care are daruri, atunci el trebuie să aștepte cel mai mult, ca nu cumva să împiedice pe Duhul Sfânt în alegerea vorbitorului.

Dacă este lăsată libertatea Duhului Sfânt de a lucra în adunare, atunci El ne va prezenta acea parte a lui Isus care ne este cea mai potrivită, pentru că noi nu putem să-L privim deodată în toată gloria Sa. Atunci cântările, locurile din Biblie și adorarea Adunării vor fi toate în concordanță cu tema aleasă. Nu este nevoie de nici un aranjament anterior, ci numai de a aștepta totul de la El. Și chiar încheierea întrunirii noastre va decurge într-o armonie perfectă. Cuvântul - dacă cineva va vorbi - spre zidire sau îndemnare, nu va indispuce nici o inimă. Este o strângere laolaltă pentru Dumnezeu, de aceea nu este loc și nici timp pentru exercitarea darurilor și cu atât mai puțin pentru un discurs lung sau o predică.

Dacă expunerea mea a fost corectă, atunci nu vom cădea pe panta alunecoasă a unor șabloane sau a unor forme îndelungat practicate. Nu este nici o regulă, dacă la masă să te adresezi Tatălui sau Fiului: Duhul lui Dumnezeu va conduce aceasta așa cum vrea El. Este

numai o regulă - supunerea față de Duhul! Atunci toate lucrurile se vor desfășura „așa cum este drept și se cuvine.” El va folosi pe aceia pe care i-a ales, Dumnezeu va fi adorat, gândurile noastre se vor preocupa cu amintirea Domnului Isus și cel sfânt va părăsi locul cu sentimentul gustării mai dinainte a cerului.

Însă cât de rară este o asemenea adunare - pentru că dacă este prezent numai unul singur care nu „corespunde tonului” Duhului, armonia este tulburată, poate chiar nimicită. Mai ales când acela participă public - o cântare nepotrivită, propunerea unui text nepotrivit din Cuvântul lui Dumnezeu, sau se roagă, când nu poate avea un duh de închinare. Ce va face atunci adoratorul? Nimic, ca să-și păstreze liniștea sufletului - să se alăture, dacă poate, iar dacă nu, să rămână singur înaintea lui Dumnezeu, în dragostea lui Hristos...”

Capitolul III

Originea denumirii "frații din Plymouth"

Printre multele adunări care au apărut în acele prime zile ale fraților, cea mai cunoscută este aceea din Plymouth.

„Aproximativ în anul 1831”, scria Darby într-o scrisoare adresată unui prieten, „m-am dus la Oxford, unde erau deschise multe uși și am găsit pe Mr. Wigram și pe Mr. Jaratt. Când în cele din urmă am vizitat pe Mr. F. Newman, am întâlnit pe Mr. Newton, care m-a rugat să merg la Plymouth, ceea ce am și făcut. Când am sosit, am găsit în casă pe căpitanul Hali, care predicase deja în unele sate. Am avut întruniri de citire a Cuvântului și curând am început să frângem pâinea. Cu toate că Mr. Wigram a început lucrarea în Londra, el ținea foarte mult la Plymouth.”

Primul loc al întâlnirilor de acolo s-a numit „Providence Chapel” și pentru că frații nu și-au dat nici un nume, în oraș ei au fost numiți „Cei din Providence.” Când frații au început să vestească Evanghelia în aer liber și prin satele din jur, oamenii și-au arătat curiozitatea de a ști cine simt ei. Era ceva nou în vestirea lor, în felul lor de a merge în lucrare. Însă faptul că nu aparțineau nici unei denominații, se vorbea despre ei ca fiind „frații din Plymouth.” Aceasta a condus în mod firesc la denumirea „frații din Plymouth”, care le-a fost atribuită începând din acel moment - și câteodată ca batjocură. „Unul este învățătorul vostru, voi toți însă sunteți frați.” Aici avem numele pe care Domnul însuși l-a dat ucenicilor Săi (Matei 23.8). Pentru că numărul fraților a crescut, capela a fost cumpărată și a fost mărită.

Foarte curând s-a arătat o puternică împotrivire față de noua mișcare, în mod deosebit din

partea preoțimii și a predicatorilor tuturor denominațiilor. Nu este de mirare; ei simțeau că poziția pe care o ocupau frații era o permanentă mărturie împotriva întregii lor stări și activității lor practice. Mulți au fost gata să spună lucruri rele și neadevărate despre frați, ca să nimicească lucrarea binecuvântată pe care Dumnezeu o făcea prin ei. Însă aceste eforturi ale dușmanului au fost folosite de Domnul ca să mărească interesul față de noii predicatori și să atragă mulțimi la întrunirile lor. Binecuvântarea lui Dumnezeu se revărsa în mod vizibil peste eforturile fraților; mulți au fost călăuziți să se despartă de denominațiile acelor timpuri și să se adune în jurul singurului punct central - Numele Domnului Isus.

La unii, lucrul acesta a avut loc cu mai puțină înțelegere sau mai puține exerciții ale conștiinței, în comparație cu acei frați care au pășit prima dată pe acest teren. Însă ei erau nemulțumiți cu ceea ce se vedea și doreau ceva mai bun.

Între frați domnea o mare prospețime, simpli-tate, dăruire, dragoste și unitate. Aceste trăsături de caracter ale convingerii spirituale exercită tot-deauna asupra unor suflete o puternică forță de atracție. Desigur, s-ar putea ca mulți dintre aceia care s-au alăturat fraților să fi avut idei foarte neclare în privința pasului pe care l-au făcut. Însă totul era așa de nou pentru ei: Hristos a fost recunoscut ca singurul centru al străngerilor laolaltă și Duhul Sfânt ca singurul Conducător și învățător. Astfel ei s-au dedicat studiului Cuvântului lui Dumnezeu, au experimentat dulceața părtășiei creștine și au aflat - așa cum ei înșiși spuneau - că Biblia le-a devenit o carte nouă. Fără îndoială, în acele zile a avut loc o lucrare a lui Dumnezeu deosebit de clară și binecuvântată, a cărei influență s-a simțit nu numai în Anglia, ci pe tot continentul și până în țări îndepărtate.

Rezultatul despărțirii de lume

În timpul acela nu era nimic neobișnuit ca în cutiile de colectă să se găsească obiecte de podoabă, care erau imediat schimbate în bani, dați diaconilor, pentru săraci. Însă acest mod de a dăruia ceva din luxul tău nu mulțumea pe credincioșii predați Domnului din Plymouth. Ei s-au despărțit de tot ce considerau lumesc în cărți, îmbrăcăminte, obiecte de mobilier. Aceste jertfe de bunăvoie erau strânse. Când strângerea s-a încheiat, s-au adunat așa de multe, încât a trebuit să fie vândute la licitație. Mulți probabil simt gata să se întrebe ce a determinat tânăra comunitate - de aproape nouă ani - să jertfească în felul acesta bunurile pământești. Pentru că în momentul când a fost scrisă cartea aceasta mai trăiau unii dintre credincioșii acelei comunități, autorul a strâns câteva informații despre originea și intențiile acelei impresionante dăruiri pentru Domnul. Citatele următoare sunt preluate din ultimele scrisori și se bazează pe

mărturia acestor frați.

„În ceea ce privește mulțimea bunurilor, bijuteriilor, cărților, mobilei etc., care au fost dăruite și vândute apoi în acele prime zile în Plymouth, nu a fost făcut nici un apel. A fost pur și simplu o dorință de a arăta despărțire de lumea de atunci și o alipire de Domnul lor, care era așteptat să vină din cer.”

Nu este nici o lipsă a dragostei față de aproapele, dacă gândim - cu toată această mărturie - că unii care s-au lipsit în felul acesta de bunurile lor, au urmat pe alții sau au lucrat sub influența unei mișcări sentimentale generale, iar mai târziu au regretat poate acest pas. Însă din toate putem recunoaște că modul general de comportare se baza pe acțiunea Duhului Sfânt, și nu pe emoția sau sensibilitatea naturii omenești. Acest exemplu de despărțire de lume, nu dorim să-l scoatem în evidență mai mult decât se cuvine, ci doar să-l prezentăm ca pe un exemplu al puterii Duhului, așa cum El lucrează într-o inimă care s-a predat cu totul pentru Hristos și-L așteaptă să vină din cer. Fără îndoială și astăzi se găsesc cazuri particulare care arată același caracter, numai că ele sunt mai puțin impresionante și mai puțin cunoscute. Ceea ce a făcut așa de impresionant cazul Plymouth era com-portarea unanimă a întregii adunări, precum și felul lor de a fi deosebit de sincer și hotărât.

Spiritul clerical

Este dureros, deosebit de dureros, să vezi cum scena unei asemenea prospețimi, simplități și dăruiri sincere față de Domnul este pustiită și stricată prin șiretlicurile Satanei, și anume prin intermediul unui învățător fals, dar plin de in-fluență. Duhul lui Dumnezeu lucrase cu putere în Ply-mouth și produsese cele mai minunate roade ale lucrării Sale pline de har. Însă dușmanul de moarte și-a îndreptat privirea invidioasă asupra acelora care depuneau această mărturie luminoasă despre adevăr și despre Adunarea lui Dumnezeu; a găsit în rândul lor unealta care a fost gata să facă lucrarea sa devastatoare. Cineva care a trecut prin acest timp de triere și încercări din anii 1845-1848, scria: „Se pare că chiar de la început au fost elemente ale răului, pe care dușmanul le-a introdus. O lungă perioadă de timp ele se făceau cunoscute într-un mod care nu bătea la ochi, însă în cele din urmă s-au arătat foarte clar și lucrau cu atâta energie, încât nu mai era nici o îndoială cu privire la locul de unde veneau și încotro năzuiau.”² Așa cum a fost la început, când împărăția cerurilor a fost vestită - oamenii au adormit și dușmanul a semănat neghina acolo unde a fost împrăștiată sămânța cea bună - tot așa a fost și în Plymouth. În mijlocul lor, și prin unul din frații lor de frunte, dușmanul a fost curând și neobosit la lucru.

2 „întregul caz Plymouth și Betesda” de William Trotter, editată acum sub titlul: “începutul fraților deschiși.”

Mr. Newton, un bărbat cu un mod serios de viață și cu o deosebită influență în anumite cercuri, și pe lângă aceasta unul dintre primii lucrători din Plymouth, a arătat aproape chiar de la început o înclinare de a se izola de ceilalți frați. „El ținea întruniri de citire a Cuvântului, însă nu vroia să permită fraților lucrători să participe la acestea, spunând că ar fi dăunător pentru cei învățați, autoritatea învățătorului ar fi fost pusă la îndoială și încrederea sa ar fi fost zdruncinată. Acesta a fost începutul strecurării clericalismului, care a crescut treptat și s-a dezvoltat ca un sistem definit. Nimeni nu bănuia în acel timp că din aceasta putea să rezulte un rău. Ani la rând nu s-a ridicat nici o voce care să împiedice această evoluție. „Am fost îndurerat de această trăsătură nefericită de izolare” spunea Darby, „dorința de a lucra independent și a-și aduna înjur o ceată de adepți. Însă eu nu aveam nici o bănuială că înapoia acestui mod de compor-tare s-ar ascunde ceva. Am considerat-o ca pe o slăbiciune, pe care noi toți o avem într-un fel sau altul, și am lăsat o deplină libertate, individuală, fără vreun fel de îngrădiri. Eu nu m-aș fi comportat în felul acesta, fără frații mei. M-aș fi bucurat mult ca în caz de nevoie părerea mea să fie corectată de ei și să aud părerea lor. Însă așa au fost împrejurările, și eu la rândul meu le-am lăsat să fie așa. La întâlnirea din Clifton, Mr. Newton mi-a povestit, când a vorbit despre slujire și punctele legate de aceasta, că principiile lui s-ar fi schimbat. Eu am răspuns că ale mele sunt neschimbate și că simt că le promisem din învățătura Domnului și, prin harul Său, doresc să le păstrez până la sfârșit...”

„Cu privire la ceea ce eu am auzit de la Mr. Newton în Ebrington Street, mi s-a părut a fi scopul său permanent de a învăța altfel decât au învățat ceilalți frați. În felul acesta el a dat deoparte învățătura lor. Aceasta era atât de evidentă, în multe cazuri, încât să atragă atenția altora, în afară de mine.”

Aceia care au cercetat atent originea și zilele de la început ale fraților, vor recunoaște șiretlicul lui Satan în acest sistem introdus de Newton. „Ceea ce caracteriza mărturia lor de la început era învățătura despre venirea Domnului ca actuala așteptare a Bisericii, precum și prezența Duhului Sfânt ca să unească, să învioreze și să conducă pe copiii lui Dumnezeu. Ei mărturiseau această dependență a lor de El. Poziția deosebită a sfinților din actuala perioadă, prin locuirea lăuntrică a Duhului și învierea lor cu Hristos, era tema învățăturii lor.

Adevărurile sublime ale Evangheliei le împărtășeau cu alți creștini adevărați, numai prin lumina clară pe care Dumnezeu însuși le-o dădea și care era redată prin acele adevăruri. A fost scos în evidență în mod deosebit caracterul ceresc pronunțat al Adunării.” (J.N.D.)

Caracterul sistemului lui Newton

Ne întoarcem la particularitățile sistemului lui Newton. Pentru aceasta preferăm să cităm un scriitor care, înainte ca relele să devină cunoscute public, a înțeles ceva din acțiunile ascunse care aveau loc în culise. În fragmentele următoare, scriitorul, William Trotter, se referă probabil la lucrurile care s-au petrecut în timpul anilor 1841- 1845. În acel timp numărul acelor care erau în părtășie în Plymouth a crescut aproape la o mie, incluzând frații și surorile din Davenport și Stonehouse.

„Direcția pe care o urmărea Newton a condus situația în așa fel încât toți ceilalți frați care lucraseră acolo au părăsit Plymouthul, ca să lucreze în altă parte. Darby a plecat în străinătate, căpitanul Hali la Hereford, Wigram la Londra, iar Newton a rămas aproape singur în Plymouth. Un frate ales, Harris, care la început n-a avut nimic a face cu mișcarea, a fost asociat în lucrare cu Newton și cercul acestuia. Prezența sa în acest cerc, timp de mai mulți ani, a fost pentru frații din alte localități, singura speranță de a împiedica direcția imprimată de Newton. El însă s-a despărțit de Newton și de aceia care erau o simțire cu el, chiar de la începutul acestor tulburări.

„Sistemul introdus în felul acesta, deosebit de camuflat la început, era orientat să submineze toate adevărurile pe care Dumnezeu le-a lucrat în inima fraților și să se reîntoarcă sub o formă nouă la tot ceea ce ei părăsiseră.

„A fost negată venirea Domnului ca speranță sau așteptare actuală. În locul acesteia se așteptau o serie de evenimente, multe despre care nu se spunea nimic în Scriptură și care erau numai în imaginația lui Newton. A fost negată realitatea unității Bisericii ca trup locuit și călăuzit de Duhul Sfânt; în locul ei a fost pusă învățătura despre un fel de biserică independentă. Această independență a mers așa de departe, încât atunci când divizarea a avut loc în Plymouth și frați credincioși și cu experiență au venit din Exeter, Londra și alte localități, ca să-i ajute prin rugăciune și sfat, partida lui Newton i-a respins categoric, pentru că nu ar fi din Plymouth și de aceea n-ar avea nici un drept să se amestece în chestiune. În locul prezenței și a conducerii suverane a Duhului Sfânt în Biserică, a fost instaurată autoritatea învățătorului. Această autoritate, pe care și-a însușit-o, a fost așa de absolută, încât atunci când Newton a fost învino-vățit de anumite neadevăruri și a fost propusă de câțiva o cercetare înaintea tuturor fraților, acesta s-a împotrivit categoric. S-a afirmat că el nu poate fi verificat decât numai de aceia care ocupă acolo împreună cu el locul de învățători și conducători. Cum însă aceștia l-au calificat nevinovat, nu mai era nici o posibilitate de îndreptare.

„Pe lângă aceasta, toată slujirea din Cuvânt și chiar participarea publică în ora de adorare a

fost dată sistematic în mâna a doi sau trei frați, cu eliminarea efectivă a tuturor celorlalți, sub un pretext sau altul. În același timp au avut loc eforturi permanente și neobosite, ca pe baza părerilor lui Newton despre profeții și ordinea bisericească, să ia ființă o partidă. S-a îndrăznit chiar ca părerile lui Newton să fie numite „adevărul”. S-au găsit mijloace ca să fie ținuti departe de Plymouth, toți acei frați ale căror păreri erau cunoscute ca fiind altele decât ale lui Newton. Astfel erau trăsăturile principale ale sistemului care a crescut pe neobservate în Plymouth. Despre existența sistemului, ca și despre grija pe care mulți frați o aveau cu privire la el, am fost informat deja de șase sau șapte ani, când am cunoscut pe frați...”

Se pare că primele întrebări care s-au ridicat în Plymouth cu privire la învățătura lui Newton au avut ca subiect tendințele ei sectare. La început nu i-a fost adusă nici o altă acuzare mai grea. Unii dintre frații de frunte l-au vizitat în momente diferite și i-au arătat obiecțiile lor. Însă el a răspuns cu cea mai mare vehementă și a declarat „că noi distrugem fundamentele creștinismului și că el este corect în ceea ce face împotriva noastră și trebuie să-și continue atitudinea.”

La un timp după aceea, Newton a acceptat să aibă o întâlnire cu un număr mic de frați și împreună să cerceteze dacă sectarismul a fost intro-dus în adunare. În total să fi fost aproximativ optsprezece persoane. Darby, care a fost chemat să se reîntoarcă la Plymouth, era prezent. A fost rugat să spună ce a găsit el de obiectat în Ebrington Street. El a răspuns „că oricare altul ar putea, ca și el, să facă o constatare a sectarismului.” El n-a vrut să abordeze problema cu privire la profeție, considerând-o o problemă morală; ce obiecta atunci era sectarismul.

„Newton a izbucnit într-o mânie aprinsă și a spus că renunță la toate obiecțiile formale. El voia să facă din Plymouth un focar, cu scopul de a întemeia o mărturie unanimă împotriva celorlalți frați și s-a bazat pe faptul că cel puțin Devonshire și Somersetshire vor fi sub influența sa pentru acest scop; și spunea că Darby nu pentru prima dată i-a stat împotriva și i-a stricat planurile.” După această explicație chiar din gura lui Newton, continuarea cercetărilor cu privire la sectarismul său nu mai era necesară. Mai mulți dintre frații prezenți au spus că nu mai era cazul să continue discuția. Darby a cerut tuturor să explice „dacă aceasta era dorința Plymouthului; în acest caz, începând din duminica viitoare, să nu mai viziteze adunarea.”

Divizarea din Plymouth

După ce Darby a lucrat mai multe luni în adunarea din Plymouth „și cu toate mijloacele care i-au stat la dispoziție a încercat să trezească conștiința fraților și surorilor, s-a văzut

obligat să se retragă din adunare." Newton și prietenii lui, în încercarea lor de a infirma acuzațiile care le-au fost aduse, s-au folosit de un mod fals și contrar Sfintei Scripturi, ceea ce a determinat ca mulți prieteni de-ai lor de odinioară să se despartă de ei. Aproape o sută sau chiar mai mulți frați și surori s-au retras de la părtășia din Ebrington Street și au început să frângă pâinea, mai întâi într-o casă particulară, apoi în Raleigh Street. În felul acesta a avut loc divizarea din Plymouth.

Când au fost cunoscute aceste evenimente, unii frați din toate părțile țării au venit la Plymouth. Mulți dintre ei se arătau prietenoși cu Newton și aproape toți gândeau că Darby s-a grăbit și a lucrat în chip nechibzuit. Însă ei nu trăiseră desfășurarea evenimentelor și de aceea știau numai foarte puțin despre starea reală a lucrurilor din Plymouth. Când la o întrunire s-a propus să se facă cercetări asupra unor acuzații, Newton a obiectat energic împotriva oricărei amestecări a fraților din afară. A permis numai o cercetare pe principiul arbitrajului. El avea să numească pentru aceasta pe patru prieteni de-ai săi, iar Darby la rândul său urma să aleagă iarăși patru prieteni de-ai săi. Darby a refuzat categoric acest principiu lumesc al arbitrajului. El simțea cum prin aceasta întregul caz ar fi fost luat din mâinile lui Dumnezeu și ale Adunării Sale și pe lângă aceasta el însuși ar fi fost făcut capul unei partide. S-a oferit să se întâlnească el cu Newton înaintea întregii adunări sau, dacă preferă, înaintea unui număr dintre frații cei mai cunoscuți și cu ex-periență. Newton n-a fost de acord cu nici una din aceste propuneri, n-au vrut să lase cazul în seama nici unui alt tribunal, în afară de arbitrajul propus de el. Mulți frați care au venit la Plymouth cu bune intenții, să vindece ruptura, au găsit lucrurile mult mai rele decât și-au imaginat și de aceea s-au despărțit de Newton și partida lui. În felul acesta despărțirea s-a extins și în alte părți ale țării.

În Londra și în alte localități centrale au avut loc întruniri pentru smerire și rugăciune în comun. Multe foi volante au fost date publicității de ambele părți; multe prietenii intime au încetat; amărăciuni și încercări au fost suportate timp de doi ani de multe persoane sau chiar de familii întregi, când această istorie tristă a luat o altă întorsătură, mult mai serioasă. Nu numai că felul străngerii laolaltă a fost asaltat, dar chiar cele mai elementare lucruri ale creștinismului, și anume prin învățături false care loveau chiar în Persoana Domnului însuși.

Capitolul IV

Falsa doctrină descoperită

După separarea de Ebrington Street, descrisă mai sus, adepții lui Newton s-au redus la un

număr foarte mic. Însă aceștia erau, în cea mai mare parte a lor, cei mai zeloși adepți. Din conferințele și expunerile sale s-au luat notițe care „circulau regulat printre anumiți aleși ai săi din diferite părți ale Angliei, la fel și cărțile, într-o asociație de cititori." Un pachetel din aceste notițe a căzut în anul 1847 în mâinile lui Harris, și anume în felul următor: o soră din Exeter le-a împrumutat soției sale ca învățături ale lui Newton, care au fost foarte interesante pentru ea și care i-au adus foloase personale. Doamna Harris n-a înțeles sensul unor exprimări ale scriitorului și a înmănat soțului ei aceste scrieri. „Eu însumi m-am uitat", spunea el, „în manuscris și am fost surprins și consternat la citirea celor scrise, găsind tot felul de constatări și învățături nescripturistice, care mi s-au părut că lovesc în învățătura de nezdruccinat despre cruce." După ce a verificat atent notițele, a dat publicității o broșură în care expunea și aducea în lumină sistemul învățăturii greșite pe care Newton ani de-a rândul o dăduse puținilor săi aleși.

Este ușor de imaginat ce consternare a produs această publicare printre frații din toate părțile țării. Desigur, aceasta a făcut necesar un răspuns din partea lui Newton. Au apărut foarte repede două scrieri din partea lui. În nici una din ele nu a contestat învățătura susținută în expunerile sale, ci a prezentat-o într-o formă detaliată și mai puțin provocatoare, pe care el a justificat-o apoi și a menținut-o. Această expunere a lui Newton asupra Psalmului 6 a apărut într-o broșură intitulată: „Suferințele lui Hristos, prezentate într-o expunere asupra Psalmului 6, privite de J.E. Harris." Ea este fără îndoială expresia cea mai clară pe care o avem relativ la convingerile scriitorului ei. Expunerea fusese ținută în prezența prietenilor săi, într-un mod liniștit și încet, ca să ușureze luarea de notițe. Putem trage concluzia din aceasta că el a putut să exteriorizeze fără obstacole sentimentele reale ale sufletului său, fără bariere sau rezerve. Dar con-statând o revoltă generală din cauza învățăturii sale hulitoare, și chiar unii din prietenii săi fiind gata să-l părăsească, el s-a declarat a fi dispus a retrage pentru revizuire tractatele sale. A recunoscut că a greșit cu privire la legătura lui Hristos cu Adam, care este căpetenia tuturor.

Cu plăcere am trece sub cea mai adâncă tăcere și pentru totdeauna învățătura greșită, dacă astfel acest scurt rezumat n-ar apărea incomplet. Ne dăm înapoi îngroziți la gândul că trebuie să redăm pe această hârtie acele expresii mistice și subtile, prin care era învățată acea erezie ucigătoare. Domnul Isus, Emanuel, Dumnezeu cu noi, era prezentat ca născut despărțit de Dumnezeu, implicat în vina celui dintâi Adam, pentru că era născut dintr-o femeie, și sub blestemul Legii călcate, din cauza asocierii Sale cu Israel.

Ah! Potrivit acestei învățături, adevăratul Hris-tos al lui Dumnezeu, Hristosul Noului Testament, ne este răpit. Este inutil să intrăm în detalii. Dacă El S-a născut despărțit de

Dumnezeu, supus blestemului și morții, atunci El este cu totul descalificat să devină Salvatorul altora. El ar fi trebuit să Se elibereze pe Sine însuși de relațiile în care S-ar fi aflat prin naștere, și aceasta - așa s-a afirmat - a făcut-o El. S-a admis că în viața Sa a fost fără vină; prin ascultarea Sa deplină față de Lege și în toate lucrurile chiar până la moarte, după ce S-a salvat pe Sine, a fost recunoscut de Dumnezeu și a fost acceptat. Dar dacă El datora toate acestea lui Dumnezeu - unde rămâne atunci înlocuitorul păcătosului, unde este siguranța păcătosului, jertfa pentru cel păcătos, Evanghelia pentru cel păcătos, unde este Mântuitorul celui păcătos? Unde este învățătura despre har, unde este Biserica Dumnezeului celui Viu, unde suntem noi personal? Unde rămâne lucrarea îndeplinită de Hristos, și ce înseamnă strigătul Biruitorului: „S-a sfârșit”?

Nebunia acestei teorii este tot așa de evidentă ca și calomnia ei, ea este caracterizată de adân-cimile lui Satan. În consecințele ei, este tot așa de nimicitoare ca și arianismul sau socianismul, chiar dacă este mai puțin logică. Se contrazice ea însăși și caracterizează mai mult vanitatea și patima după recunoaștere a urzitorului ei, decât o convingere cinstită. Pusă odată în lumină, se văd și se descoperă toate. Marele har al lui Dumnezeu a fost acela care nu a lăsat lucrurile să meargă mai departe în felul acesta. Dar incontestabil, în Plymouth a fost vestit un Hristos fals și a fost tăgăduită prezența Duhului Sfânt.

Cu excepția unei grupe mici - îndeosebi prieteni ai lui Newton - cei mai mulți frați, după rugăciune și cercetări amănunțite, au ajuns la con-cluzia că învățătura cu privire la Hristos prezentată și răspândită de mâna lui Newton era fundamental greșită, totodată subminând tot ce este esențial creștinismului. Falsa învățătură a fost condamnată aproape fără excepție. Cu privire însă la principiul referitor la modul cum să fie tratată și cum să se despartă de ea, nu a fost o unanimitate.

Betesda și conducătorii ei

În anul 1848, când frații din toate părțile țării s-au strâns în diferite locuri pentru rugăciune și smerire cu privire la intervenția tristă a dușmanului, conducătorii din Betesda au primit la masa Domnului pe unii dintre prietenii devotați și adepți ai lui Newton, care erau cunoscuți că susțineau erezia lui. Acest pas grăbit și cu urmări deosebit de nefaste din partea acelor conducători, precum și apărarea conștientă a lor, s-au dovedit dezastruoase; s-a făcut o ruptură între frați. Suferință de nedescris și multă tulburare au împovărat persoane și familii întregi, multe din ele nefiind nici astăzi vindecate; mari pagube au fost aduse adevărului și Numele binecuvântatului Domn Isus a fost dezonorat. Aici este adevăratul izvor al tuturor certurilor,

despărțirilor, neînțelegerilor, a urei ascunse și bănuielilor care au fost mereu simțite de frați și care au dat dușmanului atâtea arme în mână. Cu Newton și adepții săi se putea termina ușor, însă complicația din Betesda era fără speranță. Acest pas aparent fără însemnătate pentru sentimentele creștine ale celorlalți, nu a fost rezultatul unei întâmplări sau al unei neștiințe. El a fost făcut cu gândire, cu toate obiecțiile fraților temători de Dumnezeu din mijlocul lor și din afară, care l-au atenționat cu privire la caracterul și vederile persoanelor respective.

Văzând că lucrurile luaseră o formă hotărâtă, câțiva frați credincioși din Betesda au protestat și au cerut ca o asemenea învățătură să fie verificată și condamnată, iar învățătorii ei să fie excluși din părtășie. Când obiecțiile lor au rămas neluate în seamă, ei s-au văzut obligați să se retragă din comuniunea cu Betesda, ca să se ferească de orice legătură cu ceea ce au recunoscut ca rău. Unul dintre ei a tipărit o scrisoare și a trimis-o fraților conducători, ca să le explice motivele despărțirii sale. Drept urmare, a apărut o scriere semnată de zece persoane importante din Betesda, în care ei justificau comportarea lor față de primirea adepților lui Newton și respingeau orice acuzații și obiecții adresate lor.

Pentru că problema părtășiei s-a pus mai întâi în Bristol și de aici s-a răspândit aproape asupra tuturor adunărilor fraților de pe fața pământului, poate ar fi bine să aruncăm o privire asupra vieții anterioare a acestei adunări. Este vorba, simplu, de o așa numită „comunitate baptistă”, care era con-dusă de Muller și Craik și care se strâneau pentru slujba divină într-o capelă din Bristol, numită „Betesda.” Cu câțiva ani înainte de acest timp de încercare, întreaga „comunitate” a fost primită așa cum era în părtășie cu frații. „întreaga adunare” - spune Mackintosh - „s-a prezentat conform mărturiei și aparențelor, pe terenul pe care îl aveau frații. Nu vreau să amintesc nici un nume sau să mă pierd în detalii; scot în evidență numai esențialul, pentru că el ilustrează un principiu foarte important.”

„De mai mulți ani, convingerea mea este că această primire a întregii comunități a fost greșeala cea mare a fraților. Dacă aş recunoaște din toată inima că toți membrii și conducătorii au fost in-dividual cei mai deosebiți oameni, totuși sunt convins că este o greșeală în orice caz să primești pe toți, ca fiind la fel. Nu există o conștiință a unei colectivități. Conștiința este o chestiune individu-ală și dacă nu acționăm individual înaintea lui Dumnezeu, mersul nostru nu va avea nici o durabilitate. O mulțime condusă de învățătorii ei ar putea mărturisi că ocupă un anumit loc și acceptă anumite principii. Însă ce siguranță există că fiecare membru al acelei mulțimi umblă cu o credință personală prin puterea Duhului Sfânt și sub autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu? Este de cea mai mare importanță ca la fiecare pas al nostru să acționăm cu o credință simplă, în părtășie cu Dumnezeu și cu o conștiință încercată...”

„Realitatea este că Betesda nu ar fi trebuit niciodată să fie recunoscută ca o adunare care stă pe principiile divine. Și aceasta se dovedește prin faptul că atunci când ea trebuia să umble potrivit adevărului unității trupului, a eșuat pe deplin.”

Scrisoarea celor zece

Scopul principal al așa numitei „scrisori a celor zece” era să îndreptățească purtarea acelora care au primit pe adepții lui Newton și să ocupe o poziție neutră față de problema serioasă care preocupa pe frați. Cu toate că semnatarii scrisorii respingeau învățătura lui Newton, atât fiecare în parte cât și în comun, în mod curios spuneau despre părtășie: „Presupunând că scriitorul broșurii era în principiu un eretic, aceasta nu ne îndreptățește să respingem pe cei care au fost sub învățătura lui, până ce am fi convinși că ei și-au însușit vederile esențiale subversive ale adevăruiții de temelie.” Singurul motiv pentru respingere este stabilit în felul următor: „Nici unul care apără vederile sau broșurile lui Newton, le menține sau le sprijinește, nu trebuie primit în părtășie.”

Acesta era deci punctul de vedere al celor mai înțelegători oameni din Betesda, potrivit celui mai remarcabil document al lor, și anume înainte ca rătăcirea respectivă să fi fost condamnată. Ei au refuzat s-o condamne. „Ce avem noi a face în Bristol cu ceea ce se învață greșit în Plymouth?” spuneau ei. N-au fost de acord nici cu citirea anumitor extrase din scrierile lui Newton, sau să fie făcute remarci referitoare la învățătura sa, înainte ca scrisoarea să fie recunoscută de biserică. În acest scop a fost convocată comunitatea în iulie 1848. Unii însă s-au împotrivit solicitării ca adunarea să aprobe o scriere care n-a fost nici explicată și nici înțeleasă. Atunci s-a ridicat Muller și a spus că „cel dintâi lucru pe care comunitatea îl are de făcut este îndreptățirea semnatărilor scrisorii; dacă aceasta nu are loc, atunci ei nu mai pot lucra în continuare printre ei. Cu cât erezia este mai rea, cu atât mai mult sunt motive să nu fie pusă în lumină.” În felul acesta credincioșii au fost constrânși, ca să nu piardă slujba păstorilor lor, să ocupe o poziție neutră între scriitorul tractatelor cu adepții săi și aceia care le respingeau complet, ca fiind nesănătoase și eretice. Prin ridicare în picioare, majoritatea au declarat „scrisoarea celor zece” ca fiind acceptată și în felul acesta au luat o poziție neutră în acea mare problemă care agita atunci sufletele fraților din țară și străinătate.

Divizarea

Cincizeci sau șaiszeci de membri ai comunității mai bine s-au retras din „Betesda”, decât să fie de acord cu un astfel de principiu superficial al părtășiei. Acum exista o divizare reală. S-a

ridicat justificata întrebare: se strâng frații cu adevărat pe temelia unității Bisericii, sau numai ca părtășie independentă? „Betesda” a renunțat la terenul pe care a mărturisit că îl ocupase în părtășia cu frații, a acceptat independența și s-a declarat public de partea ei. Toți aceia care erau alipiți de principiul „unui trup”, ca singurul și adevăratul teren al părtășiei creștine, au fost cu totul împotriva acestei independențe. Multe adunări din țară au urmat exemplul Betesdei, altele însă au menținut cu statornicie poziția pe care o ocupaseră mai înainte. Pretutindeni frații erau puși în fața acestei pro-bleme și prin aceasta înaintea unei decizii per-sonale. Sosise timpul încercării și nu putea fi evitat. Pentru toți aceia care au înțeles cu adevărat ce este Adunarea lui Dumnezeu, aceasta s-a dovedit a fi o periculoasă piatră de poticnire. Sentimentele și simțirile personale față de prietenii și învățătorii iubiți au pus pe mulți în încurcătură. În multe cazuri decizia a fost considerată bună în sine și pentru sine. Când însă a fost aplicată la altă persoană, toate argumentele au fost înlăturate cu cea mai pripită concluzie: „O, un principiu al părtășiei care exclude de la masa Domnului pe un om așa de evlavios și iubit, nu poate niciodată să fie corect!”

Era greu ca în fața unei asemenea probleme, cu sentimente așa de puternice și proaspete, să iei o poziție nepărtinitoare. Dacă sufletul nu era eliberat de persoane și de influența lor, și nu era îndreptat permanent numai spre Hristos și spre ceea ce I se cuvine, nu putea să fie luată nici o decizie potrivit voii lui Dumnezeu. Dimpotrivă, dacă erau lăsate să lucreze sentimentele naturale, viziunea spirituală devenea neclară, înțelegerea mereu mai confuză și foarte probabil se ceda presiunii împrejurărilor.

Cum a fost atunci, așa este și astăzi. Când privim la ce se cuvine unor persoane, ajungem la o con-cluzie greșită. Dacă privim numai la ceea ce se cuvine lui Hristos, atunci totul este așa de clar și simplu, ca și elementele adevărului însuși. Dacă Domnul își ia locul în adunarea din Filadelfia, atunci El Se descoperă în caracterul care formează măsura pentru primirea la masa Domnului și pentru comportarea publică a celor primiți. El spune: „Eu simt Cel Sfânt, Cel Adevărat.” Ce ar putea fi mai simplu decât aceasta? Hristos este prezent în gloria Sa morală ca Cel Sfânt și Cel Adevărat. Dacă avem de decis cine trebuie admis la masa Domnului, ar trebui să fim mult mai atenți, decât să ne bazăm pe inteligența și înțelepciunea în răspunsurile la întrebări; trebuie să observăm sfîntenia și adevărul în aceia care vor să vină la masa Domnului. Nimic mai puțin decât despărțirea de orice rău cunoscut și autenticitatea credinței, ar putea să corespundă prezenței Sale. Trebuie să ne amintim că El a spus: "Acolo Eu simt în mijlocul lor."

La prima vedere, unora li s-ar părea mult mai satisfăcătoare și mai plină de dragoste

admiterea la masa Domnului a acelora pe care îi considerăm creștini adevărați, chiar dacă vin dintr-o adunare în care unii au învățături greșite, ei înșiși însă fiind sănătoși în credință. Este drept, se spune, să excluzi o întreagă adunare, numai pentru că doi sau trei membri au o învățătură greșită? Răspunsul este: nimeni nu trebuie exclus, ci numai „răul”. Scriptura spune însă și: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege.” Aceasta nu înseamnă „excludere”, ci „separare”; să nu ai nici o legătură cu ei, atât timp cât sunt uniți cu ne-legiuirea. Fără nici o îndoială, învățătura greșită a lui Newton este nelegiuire; ea ne-ar lăsa fără Hris-tos, singura temelie și centrul unității. Este fără rost să vorbești despre părtășie, dacă nu avem pe adevăratul Hristos al lui Dumnezeu. De aceea să lăsăm pe acești creștini adevărați să se judece în lumina lui Dumnezeu cu privire la răul cunoscut, să își curețe mâinile de orice întinăciune. Atunci ei vor fi primiți la masa Domnului cu inimi și brațe deschise. Referitor la masa Domnului, primul nostru gând ar trebui totdeauna să fie acesta: ce se cuvine Domnului, ca Acela care este Cel Sfânt și Cel Adevărat - nu ce place acestui sau acelui frate, sau ce pare a fi mai plăcut și mai plin de afecțiune. Dacă ochiul este simplu, tot trupul este atunci lumină; atunci nu este întuneric sau rătăcire cu privire la cărare.

S-a mai spus și că: noi știm că „frații exclusiviști” (așa cum au fost numiți cei care nu au fost de acord cu Betesda), admit la masa Domnului persoane din bisericile din Anglia, în care se găsește multă erezie, în timp ce sfinții evlavioși din adunarea din Betesda simt alungați. Aceasta este adevărat și deseori deosebit de dureror și apăsător pentru aceia care au de făcut acest lucru. Numai credințioșii față de Hristos și de Cuvântul Său va da rezistența necesară în fața cererilor și obiecțiilor lor deosebit de subtile. Explicația acestei poziții este simplă. Frații neutri (așa cum au fost numiți) spuseseră că se strâng pe principiul Adunării lui Dumnezeu înainte de dezbinare și mărturisiseră despre prezența Duhului Sfânt în mijlocul lor. Erau desigur unele lucruri care nu ni se păreau potrivite cu această poziție, dar pentru că atunci, ca și acum, ei afirmau că stau pe această temelie, trebuiau tratați ca atare. Prin recunoașterea în felul acesta a prezenței Duhului Sfânt, ei mărturiseau a fi un trup, însă mai multe mădulare. Prin primirea unui singur mădular dintr- un trup, care mărturisește a fi una, în principiu este primit tot trupul - sănătos sau bolnav (1 Corinteni 12). În bisericile din Anglia, dimpotrivă, precum și în multe forme ale bisericilor libere, o asemenea poziție nu era primită. Ei se strâng pe temelia unui anumit sistem, ca de exemplu al episcopalienilor, prezbiterienilor sau independenților. Membrii diferitelor sisteme simt persoane individuale și trebuie tratate ca atare. Poziția lor bisericească este total diferită de a celor așa numite întruniri - Betesda, de aceea și fiecare în parte trebuie tratat corespunzător mărturiei sale. Se poate ca între diferitele

denominații să domnească multă simpatie și prietenie, dar nu este gândul unității. Dacă un creștin evlavios al unei biserici din Anglia era respins, pentru că probabil el considera corecte rânduielile acesteia, ar fi însemnat să faci din lumina personală sau din cunoaștere un drept la părtășie, negând unitatea trupului și formând o sectă. Nu este vorba de gradul de cunoaștere, ci de sfințenie și adevăr.

Mărturisirea Betesdei

Când presiunea din afară a crescut și Betesda a trebuit să constate că atitudinea ei a fost o pricină de poticnire pentru mii de sfinți ai lui Dumnezeu și cauza multor sciziuni și dezmembrări, o întrunire a avut loc în octombrie 1848 în acea capelă. Scopul era să dezlege adunarea de acuzarea de a se fi făcut una cu învățătura falsă a lui Newton sau cu adepții săi. Cu acest prilej, Muller a făcut cunoscută aprecierea sa proprie asupra broșurilor. El a spus că scrierile lui Newton conțineau erori subtile, și anume nu numai în unele locuri, ci peste tot. Dacă se urma învățătura conținută în acestea, până în consecințele directe, se nimicea temelia Evan-gheliei și se înlătura credința creștină. Potrivit acestor învățături, a repetat el, „Domnul însuși ar fi trebuit să aibă un salvator, tot așa ca oricare altul.” Cu toate că Muller a dat o așa aspră sentință personală, a adăugat că el nu poate să-l declare eretic pe Newton și nu poate să nu-l numească frate.

Dacă după ce s-au scurs o sută patruzeci de ani, se privește în liniște înapoi la aceste evenimente, ele apar foarte contradictorii. Autorul învățaturii care ne ia pe Hristosul lui Dumnezeu și ne lasă în seama condamnării este fără îndoială un învățător eretic. Cum am putea să-l numim frate? Cum ar putea să existe o părtășie frățească? În același timp, Muller a fost foarte atent să precizeze că mărturisirile sale nu sunt punctul de vedere al adunării, ci părerea sa proprie, pentru care este responsabil numai el însuși. Referitor la scrisoarea „celor zece” și la tot ceea ce a fost întreprins în legătură cu aceasta, el și-a arătat acordul deplin și a spus că, în aceleași împrejurări, ei vor merge pe același drum.

Sentimentele generale deveniseră atât de puternice, încât conducătorii au considerat necesar să se preocupe mai îndeaproape cu chestiunea aceasta. Cu toate că la începutul tulburărilor au spus că este greșit să cercetezi și să judeci învățătura falsă și în felul acesta să te implici în controversă, ei s-au văzut acum obligați să accepte că este necesar și bine să verifice tractatele. Din nefericire însă, răul avusese loc: cincizeci sau șaiszeci de frați temători de Dumnezeu fuseseră obligați să plece din Betesda, deoarece conducătorii refuzau să judece învățătura falsă; nenumărați alții din toată țara fuseseră aduși într-o situație de încurcătură,

tristețe și discordie.

În noiembrie și decembrie 1848 au fost ținute șapte întruniri ale bisericii și au fost verificate scrierile lui Newton. S-a ajuns la concluzia: „Nici unul care apără, ține sau sprijină scrierile sau ideile lui Newton, nu trebuie primit în părtășie.” Însă această hotărâre a lăsat, ca și mai înainte, ușa deschisă pentru toți aceia care erau legați în strânsă părtășie cu Newton, dacă ei numai nu apărau, nu țineau sau nu sprijineau scrierile sau ideile sale.

Putini ar fi îndrăznit să facă așa, cu toate că mulți în timpul acela au fost înținați de învățătura greșită a lui Newton. „Scrisoarea celor zece” a rămas irevocabilă și neregretată; ea reprezintă până în zilele de astăzi punctul de vedere bine gândit al terenului părtășiei Betesda.

Capitolul V

Divizați

Frații erau acum divizați. Aceia care stăteau puternic pe temelia pe care frații s-au așezat de la început, au fost în mărturia lor mai decizi ca oricând. Broșuri pline de simțăminte puternice și expresii violente au apărut la scurte intervale de timp. Au fost ridicate acuzații puternice împotriva conducătorilor din Betesda, că ar fi adus adunarea într-o poziție neutră față de învățătura greșită, în independență față de Biserică și, drept consecință, în indiferență față de Persoana și gloria lui Hristos.

După ce frații au ridicat aceste acuzații, în mod consecvent ei nu mai puteau să admită la masa Domnului pe nimeni din adunările Betesda, fără ca ei să se fi convins că era prezentă căința în această direcție. Astăzi este necesar mult har și înțelegere în tratarea acestor întrebări referitoare la admitere, pentru că mulți sunt realmente neștiutori despre ceea ce s-a petrecut acum aproape o sută cincizeci de ani în urmă. Însă „scrisoarea celor zece”, pe care se bazează acuzațiile, n-a fost niciodată retractată. De ambele părți au fost folosite expresii tari. Unii însă au rămas credincioși principiilor lor sau, mai degrabă, au stat de partea adevărului lui Dumnezeu, așa cum a fost el predicat până acum, cu orice preț. Împotriva lor a fost dat numele de „exclusiviști”. Fără îndoială, această denumire trebuia să fie un reproș, ca să sperie pe cei fricoși, așa cum se obișnuiește până în zilele de astăzi. Totodată, ea este potrivită cu Cuvântul lui Dumnezeu. Din 1 Corinteni 5 vedem că adunarea trebuie să fie „exclusivă” adică să exercite dis-ciplinarea sănătoasă și să păstreze Casa lui Dumnezeu curată, pentru prezența Sa. Desigur, Biserica este solemn obligată să verifice învățătura și com-portarea tuturor care vin la masa Domnului și să refuze pe aceia care aduc răul în adunare, precum și să înlăture pe aceia

care au căzut în învățături greșite sau imoralitate, cu toate că credința lor în Hristos nu poate fi probabil pusă la îndoială. Asta înseamnă în adevăr exclusivism.

Acesta era principiul după care se comportau frații la început; așa că după despărțire, ei n-au fost cu nimic mai exclusivi ca mai înainte. Schimbarea era la ceilalți. Noul moto al drapelului fraților „deschiși” sau „neutri” spunea: „Sângele Mielului este unitatea credincioșilor”. Este de la sine înțeles că nu poate fi vorba de nici o unitate, fără prețiosul sânge al Mielului fără pată al lui Dumnezeu. Însă Scriptura învață că sângele este temelia păcii, nu punctul central al unității. Mielul fript, Hristos, care a trecut pentru noi prin focul sfânt al dreptății lui Dumnezeu, înviat și glorificat acum, este punctul central al unității (Exodul 12). Și nu sunt mulți care într-adevăr sunt spălați în sângele Mielului, dar care prin asocierea cu răul simt nepotriviți pentru masa Domnului? Dacă această deviză este ex-ecutată până la ultima ei consecință, atunci nu este nici o posibilitate și nici o bază, de orice fel ar fi ea, ca să excluzi pe cineva de la masa Domnului, atât timp cât el este considerat un copil al lui Dumnezeu, care a fost spălat în sângele lui Hristos. Dis-ciplinarea ar fi desființată și așa, ca în zilele când în Israel nu era nici un împărat, fiecare ar face ce este drept în ochii lui. Din cauza acestei uși larg deschise la masa Domnului, cei din adunările Betes-da au fost numite „frații cei deschiși”. Pentru o clară diferențiere și pentru a nu răni pe cât posibil, vrem să păstrăm termenii „frații” și „frații liberi”.

Mărturia

Din acest timp, cele două drumuri au fost separate. Frații liberi s-au înfrățit cu denominațiile și în unele lucruri s-au apropiat așa de mult de ele, încât au scăpat de persecuție. Cele mai aprige atacuri împotriva fraților au venit de fapt din partea lor, așa că în această privință mulți s-au făcut una cu denominațiile și s-au ajutat în împotrivirea lor. În lucrarea Evangheliei - mulțumiri fie aduse Lui Dumnezeu - ei au fost foarte zeloși și astfel multe din adunările lor s-au mărit, prin credincioși modești care nu știau nimic despre tulburările din trecut sau despre terenul părtășiei. Fie ca inimile lor să fie hrănite în simplitate cu Hristos, cu adevărul care este în Hristos!

Despărțirea părea să fi stimulat lucrarea acelor care stăteau neclintiri. Cărțile și broșurile lor cu privire la adevărurile vitale ale Scripturii sunt larg răspândite în această țară, chiar în întreaga crești-nătate, și au adus la mii de suflete binecuvântarea și lumina divină. S-a constatat de asemenea că după despărțire, în învățătura lor era mai multă claritate, plinătate și hotărâre ca mai înainte, mai ales în ceea ce privește caracterul ceresc al Adunării, unirea

creștinilor cu Hristos în glorie, răpirea credincioșilor înainte de necazul cel mare etc. Desi toate aceste adevăruri erau păstrate în principiu, ele nu au fost însă niciodată predicate cu o asemenea prospețime și putere.

Rezultatele mărturiei

Influența acestei mărturii a fost resimțită pretutindeni. Creștini devotați din multe locuri, care găseau starea din jurul lor ca fiind moartă, au fost călăuziți să verifice dacă noile învățături erau în concordantă cu Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți au fost convinși de adevăr, au părăsit diferitele lor denominații și s-au alăturat fraților. Ieșirea lor a atras cu atât mai mult atenția și mânia preoților lor, cu cât aceștia erau dintre cei mai spirituali, serioși și inteligenți membri ai cercurilor lor. Aceasta a devenit cauza unor atacuri furioase, despre care nu este potrivit să vorbim aici. Lucrarea este de la Dumnezeu și omul își ridică în zadar brațul său slab împotriva ei. Este trist să spunem că certurile proprii au făcut mai multă pagubă decât toate atacurile dușmanilor. Credem însă că este însăși mărturia lui Dumnezeu în aceste ultime zile rele, și că Dumnezeu, cu toate eșuările condamnabile ale purtătorilor mărturiei, nu i-a părăsit.

În primii ani după despărțire, se pare că frații s-au ocupat mai mult cu adevărurile practice pentru credincioși, decât cu vestirea Evangheliei pentru cei pierduți. Credem că aceasta era de la Dumnezeu. Asemenea apostolului „care a străbătut ținuturile Galatei și Frigiei, întărind pe toți ucenicii”, și ei au considerat de datoria lor ca, după toate frământările prin care au trecut sufletele celor credincioși, să-i întărească și să-i îmbărbăteze. Totuși și Evanghelia a fost vestită, sufletele au fost binecuvântate, iar vestirea Cuvântului în aer liber făcea progrese remarcabile.

Prin anii 1854-1855 a început o lucrare foarte binecuvântată a Duhului lui Dumnezeu, prin con-vertirea copiilor din rândul credincioșilor din Londra. Pentru această lucrare deosebită s-au înălțat acolo timp îndelungat rugăciuni, și Domnul a răspuns cu binecuvântări evidente. În unele cazuri întreaga casă a fost mântuită, atât copiii cât și slujitorii și, în multe familii, tinerii au fost aduși la Domnul. Sinceritatea acestei lucrări s-a dovedit într-un mod îmbucurător, când nu puțini din cei care s-au convertit atunci, au devenit vestitori ai Evangheliei; surori și frați au devenit lucrători devotați pentru Domnul și astfel au câștigat și pe alții pentru El. Lucrarea Evangheliei a progresat foarte mult prin trezirea din anul 1859.

Părerea unui scriitor cu mai puține prejudecăți

Mr. Marsden, duhovnic la Biserica Sf. Petru din Birmingham, în Dicționarul său despre

bisericile și sectele creștine (alcătuit nu mai târziu de 1854) scrie despre frați, printre altele: „Ei mărturisesc că, atât în învățătură cât și în practică, nu recunosc nimic altceva decât învățătura Evangheliei în curăția și simplitatea ei inițială. Gândul lor, desigur este să arate că celelalte biserici, mai mult sau mai puțin, se găsesc în rătăcire. Cu privire la apărarea propriei învățături, ei se sprijină de fapt pe litera Noului Testament.

„Frații ridică obiecții atât împotriva bisericii de stat cât și a oricăror alte forme de biserici libere. Ei spun că „ar fi o rătăcire a liberilor- cugetători, să deschizi ușa întregii populații a unei țări, ca să o admiți la privilegiile serviciului divin și al părtășiei creștine. Bisericiile libere, dimpotrivă, se comportă sectar, pentru că ele închid ușa adevăraților creștini, care nu pot să rostească „șibolul" partidei lor. Cu un cuvânt, răul caracteristic al celor din urmă este că ei nu tratează ca creștini pe mulți care sunt cunoscuți ca adevărați creștini; dimpotrivă, răul care caracterizează pe cei dintâi este că ei tratează ca creștini pe aceia despre care se știe foarte bine că nu sunt. Primul sistem, potrivit concepției lor, face Biserica mai largă, cel de-al doilea mai îngustă decât limitele pe care le-a trasat Dumnezeu. În felul acesta, în ambele cazuri, adevărata idee, potrivit Scripturii, cu privire la Biserică, este practic nimicită, pentru că bisericile libere practic nu văd Biserica ca un trup, ci ca mai multe, în timp ce Biserica de stat afirmă că structura ei ar fi Trupul lui Hristos.

„Ceea ce constituie o biserică este prezența Duhului Sfânt. „Recunoașterea Duhului Sfânt ca Locțiitor al lui Hristos, ca adevăratul, singurul și suficientul suveran în Biserică, în timpul absenței vizibile a Domnului nostru, aceasta este responsabilitatea noastră specială și trebuie să fie una dintre caracteristicile principale ale mărturiei noastre." Scriptura - așa spun frații - nu cunoaște nici o împuternicire omenească pentru un slujitor al lui Hristos. Învățătura, și nu ordinarea, constituie piatra de încercare divină pentru respingerea sau recunoașterea acelor care mărturisesc că sunt slujitori ai lui Hristos. Orice creștin care este apt pentru aceasta, este nu numai liber, ci și obligat ca să vestească Evanghelia. Pilda despre talanți din Matei 25 arată pericolul așteptării unei alte împuterniciri decât posesiunea darurilor necesare. „A pune la îndoială harul Stăpânului sau a te teme că nu ai împuternicirea acelor care își arogă dreptul de a acorda astfel de certificări, înseamnă să-ti îngropi talantul în pământ și să ocupi poziția robului rău și leneș." Numai Domnul secerișului are dreptul să-Și trimită lucrătorii.

"Noi putem numai să adăugăm, că învățătura fraților din Plymouth este în concordanță în toate punctele esențiale cu cele ale bisericii din Anglia și a celorlalte biserici reformate. Slujba lor divină se face în modul cel mai simplu. Făcând excepție de anumite împrejurări deosebite, fiecare frate este îndreptățit să boteze sau „să frângă pâinea", adică să distribuie cina

Domnului. Ei neagă însă faptul că toți creștinii ar fi slujitori ai Cuvântului sau că ei ar subestima slujba creștină. „Departe de a crede (așa spun ei) că nu există o astfel de slujbă, frații susțin cu tărie, potrivit cu Efeseni 4.12-13, că Hristos va menține și va continua să asigure darurile necesare, atât timp cât Trupul Său este aici pe pământ.”

Cărțile și broșurile lor, precum și învățătura lor personală și publică confirmă faptul acesta. De aceea ar fi tot așa de lipsit de sens să le atribui ca o greșeală disprețuirea locului divin, permanent al slujbei în Biserică pe pământ, cum ar fi să învinovățești pe regele Carol I că tăgăduiește drep-tul divin dat regilor. Oriunde I-a plăcut lui Dumnezeu să ridice păstori potrivit inimii Sale, frații i-au recunoscut bucuroși și mulțumitori harului Său și au stimat foarte mult pe acești învățători în dragoste, pentru lucrarea lor.

„Din aceasta tragem concluzia că un slujitor al Cuvântului este recunoscut ca atare, când frații sunt convinși de aptitudinea sa pentru lucrare, că el însă nu primește nici o altă evidențiere sau autoritate decât aceea a unui învățător sau a unei persoane care sfătuiește. S-a spus mai de curând că frații nu se roagă nici pentru iertarea păcatelor și nici pentru prezența și lucrarea Duhului și că astfel de cereri au fost eliminate cu grijă din cântările lor. Această constatare, pe care noi am preluat-o dintr-o relatare despre „Sectele creștine din secolul 19”, este complet incorectă. Adevărul este că frații, exprimat teologic, „aflându-se pe temelia harului” nu se roagă pentru binecuvântări pe care le posedă deja, ci pentru înmulțirea darurilor, din care ei au primit desigur o parte.”

Cititorul va face bine dacă și-ar procura scrierea „Un trup și un Duh” de W. Kelly. Din această scriere, Marsden și-a adunat toate gândurile și cunoștințele sale despre frați. Chiar dacă noi nu suntem în totalitate de acord cu articolul său ca întreg, totuși trebuie să recunoaștem spiritul corect și binevoitor în care este scris, care în mod îmbucurător se ridică mai presus de alții pe care i-am putea numi.

Partea a doua

Capitolul VI

Culegeri din scrierile fratilor

Pentru că la unii există multă confuzie cu privire la învățătura fraților, nu putem face nimic altceva mai bun, decât să redăm câteva extrase din propriile lor cărți, care în parte au fost date publicității de mai mulți ani. Frații au scris atât despre cele mai multe adevăruri legate de Persoana lui Hristos, lucrarea Sa și gloria Sa; despre credință, responsabilitate și binecuvântări

ale poporului Său; într-adevăr, putem spune că ei au scris despre nenumărate subiecte ale Cuvântului lui Dumnezeu, de la Geneza până la Apocalipsa. De aceea, confuzia sau necunoașterea cu privire la învățătura lor, într-o oarecare măsură nu este scuizabilă.

Predica laică

Neținând seama de împotrivirea din partea aproape a tuturor denominațiilor față de așa numita predică laică, frații au practicat-o chiar de la început și prin aceasta au dat un exemplu spre binecuvântarea multor suflete.

Darby spune în această privință: „Nu este vorba de faptul că fiecare laic este personal împuternicit pentru vestirea Cuvântului, ci de faptul dacă el ca laic este descalificat pentru că nu a fost ordinar... Mă limitez la o simplă problemă - afirmația că laicii n-au voie să predice fără o ordinare episcopală sau ceva asemănător. Afirmația mea este că ei sunt îndreptățiți să predice; că ei așa au făcut, așa vedem în Scriptură; și lucrând așa, au fost îndreptățiți prin faptul că Dumnezeu a dat binecuvântarea Sa; și că principiile Scripturii solicită chiar o asemenea veste a Cuvântului. Desigur, eu presupun că cei care vorbesc au fost calificați de Dumnezeu, pentru că problema nu este competența de a acționa, ci dreptul de a acționa dacă ești competent.

„Să vedem ce spune Scriptura în această privință. Numai o întrebare se poate ridica, dacă ei trebuie să vorbească în adunare sau în afara adunării. Mai întâi, în adunare; aici remarc că indicațiile din 1 Corinteni 14 nu se potrivesc deloc cu necesitatea ordinării în vederea predicării. Este trasă într-adevăr o linie aici, însă nicidecum în ceea ce privește ordinarea sau neordinarea. „Femeile să tacă în adunări” - indicație care n-ar fi fost dată, dacă vorbirea s-ar fi limitat numai la un anumit cerc de persoane ordinate; se ia un temei cu totul diferit. El nu spune că ar fi corect dacă fiecare ar vorbi, însă că nimeni nu este exclus de la vorbire pentru faptul că ar fi laic. Numai femeile constituiau categoria care era exclusă de la vorbire; aici este trasă linia. Dacă bărbații nu aveau darul de a vorbi, trebuiau desigur să tacă, dacă urmau direcțiile date. Apos-tolul spune: „Fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are un cuvânt în limbă, are o interpretare.” Spune el că numai cei ordinați trebuie să vorbească? Nu, ci: „Toate să se facă spre zidire.” Acesta este marele secret, marea regulă...

„Prin aceasta avem o deosebire nu între cei ordinați și cei neordinați, ci între aceia care prin caracterul lor - ca femei - nu au permisiunea de a vorbi, și restul, care au dreptul acesta. Este dată și indicația, în ce ordine să se facă aceasta, și este numit motivul diferențierii. Și acesta este planul lui Dumnezeu cu privire la bunacuviință și la ordine, încolo, toți puteau să

vorbească, „pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie încurajați.” Să nu vorbească toți deodată, să nu vorbească toți de fiecare dată, ci așa cum îi călăuzește Dumnezeu, după rânduiala dată, și așa cum Dumnezeu vrea, să-i facă în stare, pentru zidirea adunării. Toate acestea le aplic simplu și exclusiv la predica laică și afirm că nu există nici un principiu valabil care să interzică această predică, ci din contră, s-o îndreptățească.

„Știu, se va spune că acestea erau timpuri ale darurilor extraordinare ale Duhului... însă aici nu este vorba de privilegiul darurilor, ci de rânduială; și femeile aveau daruri spirituale, cum știm din altă parte a Scripturii, dar ele nu trebuiau să le folosească în adunare, pentru că aceasta era neorânduială - nu era potrivit.

„Prima predică generală a Evangheliei, pe care Domnul a binecuvântat-o în afara zidurilor Ierusalimului, a avut loc prin laici; sau, mai corect spus: Adunarea nu cunoștea pe atunci o asemenea diferențiere. Pe atunci nu intra în gândirea lor ca aceia care au cunoscut gloria lui Hristos, să nu vorbească despre ea, acolo și așa cum Dumnezeu îi împuternicea. Toți creștinii predicau atunci: „ei mergeau din loc în loc și vesteau Cuvântul” (Faptele Apostolilor 8.4). Și mâna Domnului era cu ei, și un mare număr a crezut și s-a întors la Domnul. Pavel predica fără vreo altă împuternicire, decât privirea gloriei Domnului și a Cuvântului Său. El a predicat și în sinagogă și s-a lăudat cu aceasta. Ca motiv al faptului că creștinii predicau Cuvântul, el spune: „după cum este scris: „Am crezut, de aceea am vorbit”, și noi credem și de aceea vorbim.” (2 Corinteni 4.13.) Apolo predica, cu toate că el cunoștea numai botezul lui Ioan. În Roma mulți frați predicau fără teamă Cuvântul, devenind curajoși datorită lanțurilor lui Pavel. Nicăieri în Scriptură nu este amintit ceva de genul ordinării pentru vestirea Evangheliei. Cer oricui să indice un loc din Scriptură care interzice categoric principiul „predicii laice” sau prevede o ordine sau ceva asemănător în acest scop.

„Timpul nostru cere hotărâre. Singurul care poate sta împotriva răului și rătăcirii este adevărul, și anume un adevăr care este folosit de sfinți ca bun comun, prin călăuzirea Duhului, împotriva rătăcirii și a propriei voințe. Atunci Dumnezeu poate fi pe deplin cu ei, în loc să-și ascundă fața de ei, când se împotrivesc fraților lor și îi resping; El îi îndreptățește, în măsura în care slujesc gloriei Sale și binecuvântării lor. Fie ca El să ne conducă prin Duhul Său în tot adevărul.” (J.N.D.)

Ordinarea

O mare parte din atitudinea pe care clerul a arătat-o a fost din cauza ordinării. Ea este marele pivot pe care se sprijină întregul sistem clerical; deci trebuie supravegheat cu gelozie.

Dați la o parte ordinarea și clericii vor deveni oameni obișnuiți, care nu se pot ridica deasupra propriului lor nivel moral. Dar este un farmec în actul ordinării, care le dă sentimentul apartenenței la o altă castă și al superiorității față de toți ceilalți oameni. Lor nu trebuie să li te adresezi, să-i întrebi sau să le dai îndrumări ca celorlalți oameni. Demnitatea lor trebuie păstrată în orice împrejurare. Și așa de puternic este farmecul acesta asupra inimii oamenilor, că rareori își pierde influența, chiar și atunci când slujba este recunoscută ca nefiind potrivită Scripturii. Veșmintele, se spune, pot în adevăr fi făcute sul și puse în geantă, dar un colț din acestea poate fi oricând vizibil.

Problema este de importanță vitală, pentru că ea pătrunde adânc în lucrările Duhului, în suve-ranitatea lui Dumnezeu, precum și în predicarea Cuvântului care reprezintă hrana și stimularea vieții divine în suflet. Este culmea păcatului creștinătății să pretinzi o anumită ceremonie prin care cineva trebuie să treacă înainte ca să poată fi recunoscut într-adevăr ca slujitor al lui Hristos. Aceasta așază autoritatea omenească mai presus de chemarea și darurile Domnului înălțat, Capul Bisericii. „Chiar dacă un om ar fi în posesia tuturor darurilor pe care le-a avut apostolul Pavel, el n-ar trebui să îndrăznească să învețe sau să predice pe Isus Hristos până ce va fi numit și aprobat de om. Pe de altă parte, dimpotrivă, un om poate să învețe sau să predice în sistemul numit biserica lui Dumnezeu, chiar și atunci când el nu are nici vin fel de daruri duhovnicești, sau poate nici măcar viața duhovnicească, dar este împuternicit de oameni, admis sau recunoscut. Autoritatea omului, fără darurile lui Hristos, era prin aceasta suficientă; darurile lui Hristos fără autoritatea omului, dimpotrivă, nu erau nicidecum de ajuns.” (C.H.M.)

Ca creștini, desigur, noi nu putem sublinia îndeajuns importanța responsabilității personale a slujitorului față de Domnul însuși. Este o chestiune foarte serioasă, când un slujitor al Domnului, care a primit de la El darul de a predica sau a învăța, se abține să exerseze aceste daruri, până când este împuternicit de om pentru a face așa. Nu citim nicăieri în Scriptură că aceste daruri au nevoie de vreo aprobare din partea omului. Fie ca Domnul să trezească pe toți ai Săi cu privire la responsabilitatea lor individuală în această privință, ca astfel, în timpul absenței Sale, să nu-și îngroape talantul în pământ și la reîntoarcerea Sa să trebuiască să dea o socoteală tristă cu privire la comportarea lor.

Apostolul Pavel, care în multe lucruri este credinciosul model al dispensației creștine, este așa și în privința „ordinării”. În timpul său erau unii care voiau să pună la îndoială apostolia sa, pentru că el nu a fost cu Domnul Isus în timpul vieții Sale pământești. Aceasta l-a făcut să-și apere foarte energic chemarea divină, fără nici o chemare omenească. În epistola către

Galateni, el scrie: „Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat dintre cei morți." N-a fost nici chemare prin oameni, ca izvor, nici prin mijlocirea unui om, ci „prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl."

„Pentru Dumnezeu ar fi fost ușor să convertească pe apostol în Ierusalim; acolo s-a arătat scena primelor sale acte de violență împotriva creștinilor. Când însă Dumnezeu l-a întâlnit, el era departe de Ierusalim, în persecuția pătimașă a sfinților. Acolo, pe drumul Damascului, în lumina strălucitoare a zilei, Domnul din ceruri, nevăzut de alții, Se descoperă lui Saul din Tars cel biruit. El a fost chemat nu numai sfânt, ci și apostol. Chemarea sa devine mai impresionantă prin unealta pe care Domnul o folosește pentru botezul său: un ucenic, care este numit numai cu această ocazie, un bărbat în vârstă, temător de Dumnezeu, care locuia în Damasc. Dumnezeu arată cu o claritate deosebită că apostolul, care a fost ales pentru un loc deosebit de important și pentru activitatea cea mai sublimă pe care un om a exercitat-o în slujba Evangheliei pentru Domnul Isus Hristos - că acest Pavel a fost chemat fără nici o intervenție, împuternicire sau recunoaștere din partea oamenilor. Botezul său nu are nimic a face cu apostolia sa. El merge imediat în Arabia, predică Evanghelia și Dumnezeu îl recunoaște imediat ca slujitor al lui Hristos în Evan-ghelie, fără nici o intervenție omenească. Acesta este de fapt adevăratul principiu al slujirii, prezen-tat clar în chemarea și lucrarea lui Saul din Tars, de acum înainte rob al lui Isus Hristos.

„S-ar mai putea obiecta totuși că în Noul Testament citim și despre alegerea omenească și despre punerea mâinilor. Suntem în totul de acord cu aceasta. În unele cazuri însă este vorba de cineva care a dovedit deja capacitatea pentru lucrare și apoi formal, prin autoritatea apostolică, a fost pus deoparte pentru o slujire locală, și în ochii sfinților a fost îmbrăcat cu o oarecare demnitate, probabil pentru că nu era prea mult dăruit. Să observăm că despre bătrân nu se spune că trebuie să fie „un învățător", ci numai „în stare să învețe." în Faptele Apostolilor 14.23 citim: „Au rânduit bătrâni în fiecare adunare și, după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră." Aceasta dovedește că nu biserica, ci ei - Pavel și Barnaba - au ales și au rânduit bătrâni în adunare. În nici un caz nu biserica este solicitată ca să-i aleagă. Fapt este că prezbiteriatul este confundat cu slujirea. Prezbiterii au fost rânduiți de aceia care au primit o înaltă autoritate direct de la Hristos; niciodată însă nu a fost așa ceva, să se ordoneze un om pentru predicarea Evangheliei. În Scriptură, Domnul, și numai Domnul cheamă oameni pentru predicarea Evangheliei. Așa cum a spus El: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit ca să mergeți și să aduceți roadă." Și despre Pavel, El spune: „este un vas, pe care Mi l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea

Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel." (Ioan 15.16; Faptele Apostolilor 9.15.) „în timpurile apostolice nu era un astfel de lucru, ca cineva să fie rânduit învățător sau profet. Dar printre prezbiteri se puteau găsi evangheliști și învățători. De aceea se spune: „Bătrânii care cârmuiesc bine, să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce lucrează în cuvânt și în învățătură." (1 Timotei 5.17.) Acei prezbiteri sau bătrâni a căror misiune era să cârmuiască, cu toate că nu erau învățători, erau în pericol să fie desconsiderați. Ei trebuiau însă să fie onorați în poziția lor, mai ales aceia care lucrau în Cuvânt și în învățătură.

„Timotei reprezintă fără îndoială un caz deosebit. Prin profeție a fost rânduit pentru o lucrare cu totul deosebită - și anume, să supravegheze învățătura. Apostolii și bătrânii și-au pus mâinile peste el; prin aceasta el a primit un dar duhovnicesc, pe care nu l-a avut mai înainte. Este evident că astăzi nimeni nu este dăruit și nu este chemat la o asemenea lucrare într-un mod asemănător. (1 Timotei 1.18; 4.14; 2 Timotei 1.6.)

„S-ar putea spune că la apostolul Pavel găsim un caz de punerea mâinilor, despre care se relatează în Faptele Apostolilor 13. Ce ne spune însă aceasta? Desigur, el era un apostol ales nu de oameni, „nu de la oameni, și nici prin un om." Ceea ce a avut loc în Antiohia nu avea nimic a face cu ordinarea ca apostol. Din multe locuri din Scriptură se poate vedea că mulți ani la rând el a predicat și a fost unul din profeții și învățătorii recunoscuți în Antiohia, înainte de a se pune mâinile peste el. Cred că aici este vorba de punerea deoparte a lui și a lui Barnaba pentru misiunea deosebită pe care tocmai aveau s-o înceapă - răspândirea Evangheliei în alte țări. Era o simplă încredințare harului lui Dumnezeu, pentru noua lucrare, pe care ei erau gata să o înceapă. Ceva asemănător s-ar putea petrece și astăzi. Să presupunem că un credincios care a vestit Evanghelia în Anglia, se vede îndemnat launtric să se ducă în Japonia, și frații săi cred că el ar fi omul cel mai potrivit pentru lucrarea de acolo. Ca să dea expresie consimțământului lor și legăturii lor cu el, ei se pot întruni cu post și rugăciune, ca să-și pună mâinile peste el. După părerea mea, aceasta ar fi pe deplin conform Scripturii, însă nu ar fi ordinare. Este nescripturistic și chiar păcat să împuternicești pentru lucrare oameni care nu simt slujitori ai lui Hristos, iar pe alții, care sunt slujitori ai lui Hristos, să-i desconsideri, pentru că ei nu au trecut prin această ceremonie tradițională." (W. Kelly.)

Slujirea

Cu toate că problema slujirii a fost deja subliniată, este bine să aruncăm încă o privire asupra ei, în legătură cu unele subiecte apropiate de predica laică și ordinarea. De altfel ea a fost subiectul de la început al controverselor cu frații. Ei au fost acuzați de către clerici că

tăgăduiau cu totul slujirea, pentru că nu recunoșteau valabilitatea rânduielilor clericale. Aceștia i-au supus pe frați unor atacuri amare. Domnul însă a călăuzit astfel lucrurile, încât în urma acestor acuzații au fost aduse la lumină o plinătate de adevăruri cu privire la slujire, care se pare că din zilele apostolilor au fost uitate. Ei au fost, după cum credem, primii care au prezentat diferența dintre preoție și slujire. Până atunci cele două noțiuni au fost amestecate în gândirea oamenilor. Când diferența a fost prezentată clar, o revărsare de lumină a venit peste subiectul interesant al slujirii creștine.

Preoția Ievitică și slujirea în Evanghelie

„Consecința poziției națiunii iudaice era foarte simplă. O lege dirija comportarea unui popor înaintea lui Dumnezeu. A fost rânduită o preoție care să mențină legătura acestui popor cu Dumnezeul său, o legătură care însă nu-i făcea în stare să se apropie de El fără o mijlocire. Nu era vorba de a căuta pe aceia care erau în afara lor, ci de a avea relații bine rânduite între Dumnezeu și un popor care era deja recunoscut ca atare.

„Așa cum am văzut deja, creștinismul are un caracter cu totul diferit. Toată omenirea este privită ca pierdută, i se dovedește realitatea acestui fapt și prin puterea unei vieți noi se caută să se câștige închinători în Duh și în adevăr. În același fel adoratorii se conduc direct în prezența lui Dumnezeu, care Se descoperă ca Tatăl lor - un Tată care i-a căutat și i-a salvat. Toate acestea se fac nu prin mijlocirea unei clase preoțești, care reprezintă pe adorator, pentru că acesta n-ar fi în stare să se prezinte în fața unui Dumnezeu plin de asprime, pe care îl cunoaște numai parțial. Dimpotrivă, ei sunt conduși în deplină libertate la un Dumnezeu cunoscut și iubitor, pentru că El i-a iubit, i-a căutat și i-a spălat de toate păcatele lor, pentru ca ei să poată sta fără frică înaintea Lui.

„Consecința acestei diferențe importante dintre relațiile iudeilor și ale creștinilor cu Dumnezeu, pentru iudei era o preoție - și nici o slujire - care lucra în afara poporului, în timp ce creștinismul are o slujire, a cărei misiune este descoperirea vie a lui Dumnezeu, atât în interiorul cât și în exteriorul Bisericii. Aici nu mai este nici o preoție mijlocitoare între Dumnezeu și poporul Său, în afară de Marele Preot însuși. Preoția creștină este compusă din toți creștinii adevărați. Ei se bucură împreună de privilegiul de a intra în Locul Preasfânt, pe calea nouă și vie, care a fost deschisă pentru ei. Ei alcătuiesc o preoție ale cărei relații sunt exclusiv de natură cerească.

„Deci slujirea aparține în mod esențial creștinismului, care este activitatea dragostei lui Dumnezeu ca să salveze suflete din stricăciune și păcat și să le atragă la Sine.”

Izvorul slujirii

„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări.” (2 Corinteni 5.19.) Acestea sunt cele trei lucruri care au fost aduse prin venirea lui Dumnezeu în persoana lui Hristos: „împăcând”, „neținând în seamă”, și „punând în noi cuvântul acestei împăcări.” Fără ultima, lucrarea harului ar fi rămas imperfectă în aplicarea ei. Înco-roarea acestei lucrări glorioase a harului lui Dumnezeu a fost să încredințeze oamenilor cuvântul împăcării - potrivit puterii și plăcerii Sale. Slujirea deci cuprindea două elemente. În primul rând era prezentă o convingere profundă și o mare sensibilitate a dragostei care se descoperea în această lucrare a împăcării; apoi erau prezente daruri, ca să poată comunica oamenilor, potrivit nevoilor lor, bogățiile harului care a umplut inimile celor care dădeau mărturie despre el... Esențialul și izvorul oricărei slujiri simt deci aceste două lucruri: dragostea lucrată de har în inimă, care impulsionează spre activitate, și suveranitatea lui Dumnezeu cărei împarte daruri potrivit cu buna Sa plăcere și cheamă pentru această sau acea lucrare. Chemarea Sa face din slujire o chestiune de credincioșie și împlinire a datoriei din partea celui chemat. Se observă că aceste două principii presupun o totală independență de oameni. Omul nu se poate amesteca nici ca izvor și nici ca împuternicire în lucrare, fără ca, pe de o parte, să excludă dragostea ca imbold pentru lucrare, iar pe de altă parte să se atingă de suveranitatea lui Dumnezeu, care cheamă și trimite, și a cărei chemare înseamnă obligație. Nu este nici un alt impuls creștin pentru slujire, decât dragostea lui Hristos și chemarea lui Dumnezeu.

„Această slujire pentru Hristos, această energie activă a dragostei lui Dumnezeu în căutarea celor pierduți, această mărturie despre lucrarea și biru-ința Mântuitorului, singurul care este vrednic de o asemenea onoare, primește toată puterea dintr-un singur izvor, din Duhul Sfânt trimis din cer aici la noi. Este lucrarea Duhului Sfânt, ca să aleagă slujitorii și să-i folosească. În toate aceste lucruri Dumnezeu este suveran. Exercițarea darurilor încredințate de El este reglată de Duhul Sfânt, care lucrează în mod suveran în Biserică. Exemple și dovezi pentru aceasta se găsesc în Cuvânt. Dacă omul vrea să fie izvorul slujirii sau autorității pentru exercitarea ei, atunci această amestecătură nu duce decât la păcat.” (J.N.D.)

Iertarea păcatelor

Într-un articol spre care atenția ne-a fost îndreptată, se afirmă că unul din punctele învățaturii fraților ar fi: „că nu este corect să ne rugăm pentru iertarea păcatelor noastre, pentru că acestea, dacă noi suntem creștini adevărați, au fost iertate la cruce cu mai bine de 1900 de

ani în urmă."

Un izvor pentru această constatare n-a fost dat. Noi toți credem că crucea este singura baza a iertării. Păcătosului care a crezut în Domnul Isus, nu i se spune însă niciodată: „Toate păcatele tale au fost iertate, atunci când Isus Și-a vărsat sângele pe cruce." Ordinea dumnezeiască este desigur aceea, că Hristos „a îndepărtat" păcatele la cruce, însă nouă ne vor fi iertate abia atunci când credem, și nu au fost iertate deja „acum 1900 de ani." „Acum, la sfârșitul veacurilor, El S-a arătat o singură dată, înlăturând păcatul prin jertfa Sa." Celui mai mare păcătos, care stă pocăit la picioarele Lui, Domnul îi spune: „Păcatele tale sunt iertate." Știm că la cruce păcatul a fost îndepărtat potrivit cu cerințele gloriei lui Dumnezeu. De aceea tatăl putea să iasă în grabă în întâmpinarea fiului pierdut, să-l cuprindă în brațe cu sărutul împăcării, să-l îmbrace cu haina cea mai bună și să-l pecetluiască cu inelul dragostei Sale veșnice. Pe de altă parte, noi trebuie să privim înapoi la cruce, dacă vrem să vedem că păcatele noastre au fost înlăturate. Aceia care privesc în inima lor, în loc să privească la cruce, ca să vadă păcatele lor îndepărtate, vor fi amar dezamăgiți. Știm însă că păcatele noastre au fost îndepărtate, „desfiintate" la cruce, și că ele sunt iertate când credem. Cuvântul Domnului este singura temelie a deplinei convingeri a credinței. Oricât de corectă ar fi experiența noastră, nu putem clădi pe ea; Cuvântul lui Dumnezeu este singurul loc de odihnă pentru suflet. Acest adevăr este așa de frumos exprimat în versul cântării: *Sufletul meu privește înapoi (nu înăuntrul meu!) la povara, pe care Tu, o, Doamne, ai purtat-o; la Tine, pe când Tu atârnai pe lemnul blestemat, când toate păcatele mele erau asupra Ta.*

În ceea ce privește cealaltă parte a pretensei învățături a fraților - că nu este corect să te rogi pentru iertarea păcatelor tale - știm că s-a făcut mult caz de această afirmație. Însă adevărul sfânt al lui Dumnezeu este batjocorit. Nicăieri criticii fraților nu se arată mai incompetenți în verificarea și combaterea scrierilor lor, ca în subiectul elementar al iertării. Se pare că le lipsește înțelegerea corectă a răscumpărării și a privilegiilor noii poziții. Pe aceea ei învață că creștinul trebuie să se roage zilnic lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor sale și trebuie să fie mereu curățit din nou prin sângele Lui Isus, ca și cum noi am putea fi pierduți și mântuiți în fiecare zi. „Cuvintele apostolului în 1 Ioan 1.7", așa spunea unul dintre ei, „se pare că simt adresate credincioșilor: „Sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat." (Deci, nu ne-a curățit, ci ne curățește în prezent.) Frații au trebuit să respingă în totalitate această învățătură ca fiind nesănătoasă și în contradicție cu contextul și întreaga Scriptură, mai ales cu Evanghelia. Apostolul vorbește despre credincioși că umblă în lumină, așa cum Dumnezeu este lumină (nu chiar potrivit acestei lumini, ci umblând în ea). Cum ar putea fi posibil aceasta,

dacă păcatele lor n-ar fi fost spălate prin sângele Ivii Hristos? El nu vorbește despre o curățire continuă, ci de o curățire absolută, de toate păcatele, care corespunde luminii nepătate a prezenței lui Dumnezeu.

Într-adevăr, frații nu au obiceiul (cel puțin public), să se roage Lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor. Nu că ar privi aceasta ca ceva incorect, sau pentru că păcatele lor au fost iertate cu 1900 de ani mai înainte, sau pentru că ei nu păcătuiesc. Ei ar dovedi atunci mai degrabă necredință, pentru că ei nu mai sunt înaintea lui Dumnezeu în poziția de păcătoși, ci de copii înaintea Tatălui. Când un păcătos se convertește - este născut din nou - își schimbă poziția. El părăsește - și anume pentru totdeauna - poziția omului natural și de acum înainte stă pe temelia vieții veșnice și a mântuirii.

De aceea ar însemna o necredință care nu poate fi scuizabilă, dacă el ar vrea să se întoarcă la vechea temelie și ar nesocoti lucrarea de har a Lui Dumnezeu privitoare la nașterea din nou. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viață.” „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus”, spune apostolul. (Ioan 5.24; Galateni 3.26.) Chiar dacă frații nu se roagă pentru iertare de pe poziția de păcătoși, totuși ei își mărturisesc păcatele ca niște copii, potrivit gândurilor Domnului. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.” (1 Ioan 1.9.) Aici nu se spune că Dumnezeu va fi îndurător și milostiv, ca să ne ierte, dacă noi îl rugăm, ci că El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele, dacă noi I le mărturisim. Asta înseamnă că El este credincios și drept față de Hristos, Care a murit pentru noi, a îndepărtat păcatele noastre la cruce, și al Cărui sânge a fost stropit pe scaunul îndurării, ca să rămână totodată pentru totdeauna înaintea ochilor lui Dumnezeu. Desigur, în lumina acestui text, noi nu putem ruga pe Dumnezeu să fie credincios și drept, pentru că știm că El așa va fi totdeauna față de lucrarea împlinită a lui Hristos. Dar noi nu putem să mărturisim îndeajuns și suficient păcatele noastre, și aceasta în sensul adânc a ceea ce simt ele, gândind la acest sânge care a fost vărsat pentru iertarea lor, precum și în prezența sfințeniei Sale, ai Cărui copii suntem pentru totdeauna, chiar dacă am fi nevrednici. De o mie de ori este mai încercată inima unui copil, dacă mărturisește detaliile greșelilor sale, decât - probabil fără să gândească - dacă cere iertare.

Vedem astfel cum Cuvântul lui Dumnezeu este mai consecvent decât teologia oamenilor. Și ferice de creștinul care este mulțumit să umble în lumina acestor adevăruri, chiar dacă este neînțeleș și defăimat. Va veni ziua în care Domnul va îndreptăți pe aceia care, deși au avut puțină putere, au păzit Cuvântul Său și nu au necinstit Numele Său.

Extrasul următor poate fi citat ca mărturie generală a fraților cu privire la 1 Ioan 1.7:

„Dacă se afirmă că curățirea de păcate prin sângele lui Isus, în 1 Ioan 1.7, este o acțiune permanentă, atunci aceasta ar fi în contradicție cu spusele aceluiași apostol în Apocalipsa 1.5, unde suntem văzuți ca deja spălați în sângele Său. „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său.” Dragostea Sa este constantă, dar spălarea sau eliberarea de păcatele noastre este exprimată printr-o formă de timp care descrie o acțiune încheiată, fără nici o continuare. Ioan nu putea să folosească această formă de timp, dacă noi ar fi trebuit să venim la Dumnezeu, ca prin sângele Lui Isus să fim curățiți zilnic de păcate. În acest caz ar fi fost corect să se folosească nu timpul aorist, ci imperfectul, care ar corespunde mai bine unei acțiuni care se continuă sau se reia.

„De ce apostolul folosește prezentul? Era neglijență în modul său de exprimare, când spunea: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”? Din contra, forma de timp este tot așa de exactă în 1 Ioan 1.7, ca și folosirea specifică a participiului din Apocalipsa 1.5. Puțină știință este proverbial periculoasă; și în expunerea Scripturii se pot rătăci și cei mai renumiți comentatori, precum și aceia care îi urmează. Să dai o părere despre o asemenea problemă, abia dacă s-ar potrivi aceluia care nu știe că prezentul în greacă (ca în cele mai multe limbi) în nici un caz nu este limitat la o acțiune neterminată, care se continuă și în clipa de față; și nu mai puțin corect exprimă un prezent absolut, ca în propozițiile generale, în afirmațiile doctrinare, în maxime și în descrierea de obiceiuri și datini sau evenimente care se repetă deseori. Așa se spune, de exemplu: „Mâncarea hrănește corpul omenesc, otrava îl ucide.” Aici nu este vorba de o lucrare care se continuă, ci numai de proprietatea celor două lucruri și influența lor contradictorie asupra oamenilor. Aproape fiecare capitol în epistole oferă exemple în acest sens. Să luăm o afirmație asemănătoare, simplă, din 1 Ioan 2: „El este ispășirea pentru păcatele noastre.” înseamnă forma prezentă de aici că, El tocmai acum face ispășire pentru păcatele noastre? Sigur că nu. O asemenea interpretare a prezentului ar răsturna învățătura despre ispășire. Forma folosită aici este mai degrabă într-un sens absolut, fără legătură cu un anumit timp, ca să exprime adevărul sublim și binecuvântat al lucrării Sale de ispășire. Tot așa în textul nostru, noțiunea curățirii continue ar fi în directă contradicție cu marea învățătură a Epistolei către Evrei și a Evangheliilor. Ar fi vorba aici de o rătăcire fatală...

„Vedem deci că aici nu poate fi vorba de o curățire permanentă prin sânge, nu numai pentru că ea nu are nici un sens corect în sine, ci și pentru că ea contravine altor locuri din Scriptură, care prezintă acțiunea sângelui asupra creștinilor ca un act împlinit. Cuvântul lui

Dumnezeu nu poate însă fi desființat. Nicăieri Cuvântul nu face aluzie la o utilizare repetată a sângelui lui Hristos... Nu ne rămâne decât să revenim la singurul sens posibil pe care prezentul îl poate avea aici; că apostolul prezintă într-un mod absolut, curățirea credincioșilor prin sângele lui Isus, exprimată (ca de obicei în astfel de propoziții), în prezent, dar în mod abstract, fără referire la trecut, prezent sau viitor, ca fiind una din caracteristicile principale ale poziției lor. De aceea nu este vorba de păcatul acesta sau acela, când este mărturisit; sângele Său curățește de toate păcatele. Nu ne sunt arătate detaliile nici restaurarea după cădere. Este valoarea dumnezeiască, proprie, a sângelui Său. Dacă aceas-ta a fost intenția Duhului Sfânt, s-o descopere în forma ei absolută, timpul prezent a fost singurul potrivit pentru pana apostolului. Încercarea de a limita sau numai de a folosi expresia „curățește” la sensul continuu al prezentului, este deci mai degrabă ignoranță, dacă nu ceva mai rău. Doctrina acestei poziții, contextul și Scriptura în general arată clar utilizarea prezentului pentru verbul din 1 Ioan 1.7."

Provizia harului pentru familia credinței

O mare parte din întinericul, rătăcirea și nesi-guranța care stăpânesc creștinătatea cu privire la iertare și la siguranța mântuirii se datorește - oricât de curios ar părea aceasta - nesocotirii adevărilor pe care ni le dă Scriptura și pentru care frații au fost învinovați de erezie de către criticii lor. Învățătorii de odinioară ai diverselor scoli protestante se pare că au trecut complet cu vederea provizia deplină a lui Dumnezeu pentru toate nevoile familiei credinței în timpul perioadei harului. Această provizie este prezentată clar de Domnul nostru în Ioan 13.

Isus era înaintea ucenicilor Săi ca Unul care îi va părăsi. El știa că sosise ora când trebuia să plece din această lume la Tatăl Său. Intrarea Lui în glorie însă nu va face ca inima Lui să se îndepărteze de ei, și nici nu-L va împiedica să vină să-i ajute în nevoile lor. Ca să illustreze aceasta, El Se încinge pentru serviciu și ia apă ca să le spele picioarele. Urmarea acestui serviciu este că Duhul Sfânt îndepărtează practic prin Cuvânt orice necurăție de care noi ne-am întinat prin umblarea noastră prin această lume păcătoasă. Credincioșii simt născuți din nou, nașterea din nou nu poate fi repetată; dar ei trebuie păstrați într-o stare de curăție, care corespunde prezenței lui Dumnezeu și poziției în care au fost aduși prin unirea lor cu Hristos în cer. Preoții care slujeau lui Dumnezeu în cortul din pustie își spălau tot trupul în ziua consacrării lor. Această spălare n-a fost repetată niciodată. Dar ei își spălau de fiecare dată mâinile și picioarele, când se apropiau de Dumnezeu ca să-I slujească. Creștinul are tot trupul spălat, nu are nevoie decât „să-i fie spălate picioarele, pentru că este cu totul curat." Ce cuvânt

de pe buzele Aceluia care este Adevărul și Sfințenia veșnică! „Voi sunteți curați, dar nu toți”; El cunoștea pe acela care avea să-L vândă. Cel mai slab credincios, cel mai tânăr miel al turmei Sale, va fi păstrat nepătat în prezența lui Dumnezeu - unde ne-a adus mântuirea Sa perfectă - prin lucrarea Sa plină de îndurare, acolo, sus, și prin puterea Duhului Sfânt care locuiește în cei care sunt ai Săi, aici pe pământ. Astfel, Domnul reprezintă interesele lor în cer și Duhul Sfânt pe pământ și în felul acesta ei sunt pe deplin îngrijiți. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un mijlocitor: pe Isus Hristos Cel drept. El este ispășirea pentru păcatele noastre.” Această intervenție în favoarea credincioșilor este întemeiată pe dreptate și ispășire, și Duhul Sfânt lucrează permanent potrivit cu caracterul și lucrarea lui Hristos (1 Ioan 2.1-2).

Acest adevăr, așa de eliberator și înălțător pentru suflet, se găsește aproape în toate scrierile fraților, mai ales ale aceluia de la început, încât a fost învățat public și în particular, iar prin scrierile lor a fost răspândit pentru mulți ani. Dacă s-a încercat să se batjocorească frații înaintea publicului creștin, pentru că ei „nu se rugau pentru iertarea păcatelor lor, pentru că acestea au fost iertate cu 1900 de ani înainte, la cruce”, trebuie să spunem că ei făceau glume proaste, dacă nu păcătuiau conștient împotriva lucrurilor sfinte ale lui Dumnezeu. Iată un extras dintr-o publicație lunară a fraților:

„Isus Se dedică acum unei slujiri noi, curățirea alor Săi de întinăciunile care vin în umblarea lor ca sfinți prin lume. Acesta este înțelesul comportării următoare: „Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins.” Să se observe cu atenție, că aici este vorba de apă și nu de sânge. Cititorul Evangheliei după Ioan a observat cu siguranță cât de des Ioan vorbește atât despre apă, cât și despre sânge. Domnul a făcut la fel când a prezentat alor Săi adevărul, și nimeni nu scoate aceasta mai în evidență ca Ioan. Prima sa epistolă caracterizează pe Domnul ca Acela, „care a venit cu apă și cu sânge; nu numai cu apă, ci cu apă și cu sânge.” El ne curățește, tot așa cum El a ispășit păcatele noastre. El folosește Cuvântul ca să curețe pe aceia care au fost spălați de păcatele lor în sângele Său. Apostolii Pavel, Petru și Iacob accentează în mod deosebit puterea Cuvântului, la fel ca Ioan. Este deosebit de periculos să treci cu vederea curățirea cu apă prin Cuvânt. Dacă sângele arată partea dumnezeiască, deși el a fost vărsat pentru noi, apa este îndreptată spre credincioși, ca să îndepărteze necurăția și să ofere o gândire nouă, care condamnă răul, asemenea lui Dumnezeu și Cuvântului Său. Din coasta Sa străpunsă „a curs sânge și apă.” (Ioan 19.)

„Față de acest adevăr serios și binecuvântat, mă tem că creștinătatea rămâne oarbă, asemenea lui Petru, când respingea lucrarea plină de har a Domnului. Abia mai târziu, când a

venit Duhul Sfânt ca să le descopere lucrurile lui Hristos, Petru a înțeles adevărul care le fusese dat prin această comportare deosebită. Atunci el era cu totul greșit. Și tot așa simt astăzi mulți oameni, cu toate că între timp lumina divină a strălucit pe deplin. Ei doresc să limiteze însemnătatea spălării picioarelor la o învățătură a smereniei. Si Petru a văzut numai această parte a acțiunii, de aici rătăcirea sa. El a considerat o smerire neobișnuită, faptul că Domnul voia să-i spele picioarele. După aceea, speriat de atenționarea Domnului, el cade în greșeala opusă. Noi ne găsim în siguranță, dacă ne supunem Cuvântului Său și nu ne încredem în noi. „Cine are tot trupul spălat, nu are nevoie decât să-i fie spălate picioarele, căci este cu totul curat.” Domnul „a suferit odată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedrepti, pentru ca El să ne ducă la Dumnezeu.” Prin jertfirea Sa „o singură dată”, noi am fost nu numai sfințiți, ci am fost făcuți și desăvârșiți pentru totdeauna. Nu mai este acum nimic nedrept în cei sfinți? Ah! se poate să fie. Dar care este atunci provizia pentru aceasta? Este spălarea cu apă, prin Cuvânt, care este folosit de Duhul pe baza mijlocirii Fiului la Tatăl.”

Capitolul VII

Poziția creștinului

Poziția creștinului rezultă din cele tratate anterior - relativ la iertarea păcatelor. Atât timp cât conștiința nu este curățită de toată vina, nu poate fi nici o bucurie a prezenței lui Dumnezeu. Aici este punctul de despărțire dintre frați și cei care se opun lor. Cum el este pragul de bază în creștinism, nu trebuie să ne mirăm că frații au fost învinovați de rătăcire, pentru că adversarii n-au înțeles poziția lor ca creștini sau mai degrabă poziția creștină. Ei stau pe o altă temelie și văd lucrurile dumnezeiești dintr-o altă poziție. Gândurile și constatările unora sunt formate de direcția teologică în care au fost școlarizați, în timp ce gândurile și afirmațiile celorlalți simt scoase numai din Scriptură.

Desigur, teologii vor spune că diferitele lor or-ganizări spirituale derivă cu credincioșie din Scriptură și că ar fi confirmate de aceasta. Dar, cât de mult din adevărul divin este admis în sistemul lor? Unde găsim noi, de exemplu, învățătura despre Biserica lui Dumnezeu ca Trup și Mireasă a lui Hristos - prezența Duhului Sfânt pe pământ și activitatea Lui minunată - venirea Domnului pentru a ne lua la Sine - răpirea credincioșilor - poziția cerească a creștinilor - prima înviere și domnia sfinților împreună cu Hristos timp de o mie de ani? (1 Corinteni 12; Efeseni 4; Apocalipsa 21; Ioan 14, 15,16; Ioan 14.1-3; 1 Tesaloniceni 4.13- 18; 1 Corinteni 15.51-52; Efeseni 2.4-6; Coloseni 3.1-4; Apocalipsa 20.5-6.) Aceste adevăruri prețioase sunt reluate clar

și repetat în Scriptură și ele caracterizează învățătura și scrierile fraților, însă în care sistem teologic se găsesc ele?

Știm că în diferite denominații, mai ales de câțiva ani, se găsesc anumiți creștini care țin la aceste adevăruri și le învață; vorbim însă despre acel sistem de învățătură care intenționează să conducă pe tineri în studiul lor și în care ei sunt verificați pentru a fi împuterniciți pentru slujire. Ei trebuie să predice numai învățătura sistemului lor, dacă vor să nu fie luați în discuție de mai marii lor.

Întrebăm: cum pot astfel de oameni, care sunt formați în felul acesta și care se țin de sistemul lor, să fie capabili să verifice cu cântarul Locului Preasfânt adevărurile cuprinse în doctrină, când ei nu le înțeleg, ci le judecă după propria lor teologie?

Mărturia Scripturii

Vrem să verificăm ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre poziția creștină în legătură cu iertarea păcatelor.

Apostolul Ioan scrie în prima sa epistolă: „Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o spunem este că Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1.5-7.) în versetul 7 avem cele trei mari trăsături caracteristice poziției noastre creștine, priviți ca oameni care umblăm pe pământ. Ioan nu vorbește aici despre o clasă deosebită de sfinți, ci de toți creștinii adevărați, oricine ar fi ei și oriunde s-ar găsi. Noi umblăm în lumină, așa cum Dumnezeu este lumină, în care toate păcatele sunt judecate potrivit Aceluia cu care suntem în părtășie. Apoi urmează ceea ce lumea nu cunoaște: „avem părtășie unii cu alții.” Avem aceeași natură dumnezeiască, același Duh Sfânt Și-a făcut locuința în noi, așa că părtășia trebuie să fie prezentă. Aceasta o putem experimenta în fiecare zi, oriunde ne-am găsi. În călătorie întâlnim probabil un străin. Este rostit un cuvânt, probabil Numele scump al lui Hristos, ceva care comunică simțământul harului Său - și îndată avem părtășie unul cu altul, simplu, pentru că viața dumnezeiască este prezentă. Aceasta corespunde foarte normal noii creații a lui Dumnezeu, pentru că același Duh locuiește în toți. În afară de aceasta, noi suntem curățiți de toate păcatele - „sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.” Acesta nu este amintit aici ca provizie pentru greșelile noastre și pentru restaurarea noastră zilnică, așa cum spun unii. Apostolul vorbește de poziția în care cel credincios a fost așezat prin harul lui Dumnezeu încă de la începutul vieții

sale creștine, și care va rămâne neschimbată până când se va ajunge la țintă.

Suntem în lumină, așa cum Dumnezeu este în lumină; avem părtășie unii cu alții și suntem curățiți prin sângele lui Hristos - prin puterea neschimbată a sângelui lui Hristos, care nu cunoaște nici o limită.

„Acestea sunt cele trei mari principii ale poziției creștine. Suntem în prezența lui Dumnezeu, fără perdea despărțitoare. Aceasta este realitate - o chestiune de viață și de umblare practică. Nu este același lucru cu a umbla „potrivit luminii”, ci „în lumină”. Aceasta înseamnă că umblarea are loc înaintea ochilor lui Dumnezeu, luminată de descoperirea deplină a ceea ce este El. Nu înseamnă că în noi n-ar mai fi păcat; dar prin faptul că umblăm în lumină, conștiința și voința simt puse în lumină, așa cum Dumnezeu este în ea și tot ce nu corespunde ei va fi judecat. Trăim și umblăm din punct de vedere moral, conștienți că Dumnezeu este prezent. Așa este umblarea noastră în lumină. Conducătorul moral al voinței este Dumnezeu însuși, Dumnezeul pe care îl cunoaștem. Gândurile care mișcă inima vin de la El și sunt formate prin descoperirea Lui însuși. Apostolul exprimă totdeauna aceste lucruri într-o formă abstractă. Așa spune el: „El nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.” Iată regula acestei vieții; așa îi este natura, când omul este născut din Dumnezeu. Nu putem stabili nici un alt etalon; oricare altul ar fi fals. Nu înseamnă că noi corespundem totdeauna etalonului divin; însă, dacă nu ne găsim în această stare, atunci nu umblăm potrivit naturii pe care o posedăm; ne găsim în afara adevăratei stări, care corespunde acestei naturi.

„În plus, credincioșii care umblă în lumină, așa cum Dumnezeu este în lumină, au părtășie unii cu alții. Lumea este egoistă. Carnea, patimile, caută propria lor satisfacție; dar dacă eu umblu în lumină, atunci carnea nu își mai găsește loc. Eu mă bucur de lumină și de tot ceea ce ea îmi arată în părtășie cu alții - fără nici un fel de invidie. Dacă un altul posedă un bun pământesc, eu pot fi lipsit de el. În lumină însă, noi avem parte comună în ceea ce Dumnezeu ne dă și, prin faptul că îl împărțim cu alții, bucuria noastră este cu atât mai mare. Aceasta este o piatră de încercare pentru tot ce este din carne.

„Dacă umblăm în lumină, după cum Dumnezeu este lumină, cu o descoperire deplină a Sa însuși, cu o fire care îl recunoaște pe El și cu ochii deschiși pentru lumină, atunci nu putem spune că nu avem păcat. Lumina însăși ne-ar contrazice. Însă putem spune că sângele lui Isus Hristos ne curățește pe deplin.

Toți care își cunosc locul în părtășia cu Hristos cel înviat din morți, știu că ei posedă viața veșnică, și anume prin înviere; moartea, un mormânt gol, lumea, păcatul și Satan stau toate dincolo de creștin. Mormântul lui Hristos este sfârșitul oricărui dușman. „Dar Dumnezeu, care

este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos: prin har sunteți mântuiți. El ne-a înviat împreună și ne-a pus să stăm împreună în locurile cerești, în Hristos Isus." (Efeseni 2.4-6.)

Rezultatele răscumpărării

Înainte de a părăsi epistola lui Ioan, vrem să ne ocupăm puțin cu învățătura celor trei martori din capitolul 5. „El, Isus Hristos, este Cel care a venit cu apă și cu sânge; nu numai cu apă, ci cu apă și cu sânge; și Duhul este Cel ce mărturisește, fiindcă Duhul este adevărul. Căci trei sunt care dau mărturie: Duhul, apa și sângele, și acești trei sunt una în mărturia lor." (1 Ioan 5.6-8.) Ioan privea la cruce. Din coasta străpunsă a lui Isus a curs sânge și apă. Ele dau mărturie despre faptul că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică prin moartea Preaiubitului Său Fiu. Este sentința morții, pronunțată și ex-ecută asupra cărnii (compară Romani 8.3) și asupra a tot ce este din omul cel vechi, din primul Adam. Nu înseamnă că păcatul primului Adam ar fi fost în carnea lui Hristos; Hristos a murit ca jertfă pentru păcat. Și El a murit odată pentru totdeauna. Aici avem sângele ispășitor, apa curățitoare și Duhul care locuiește în noi și care dă mărturie de atotsuficiența lor. Noi aparținem noii creații a lui Dumnezeu, avem viața de înviere. Sângele ispășirii ne curățește de orice păcat, apa curățirii ne menține în starea fără pată în care am fost aduși prin sânge, și Duhul Sfânt este puterea care le folosește pe cele două prin credința în Cuvânt. El ne face să ne bucurăm de amândouă și El dă mărturie, pentru că El este adevărul.

Obiectul acestor trei mărturii este exprimat clar și potrivit în extrasul următor:

„El a venit cu apă - o puternică mărturie a faptului că viața nu poate fi căutată în primul Adam, pentru că ea a curs din coasta lui Hristos care a murit. Hristos, care a reprezentat problema sa, Hristos, venit în carne, a trebuit să moară, pentru că altfel ar fi rămas singur în propria Sa lipsă de păcat. Viața poate fi căutată numai în Hristos Cel înviat dintre cei morți.

„Însă El a venit nu numai cu apă; El a venit și cu sânge. Îndepărtarea păcatelor noastre era tot așa de necesară, ca și curățirea morală a sufletelor noastre. Noi avem acestea în sângele lui Hristos cel jertfit. Numai moartea putea să îndepărteze păcatele, să le desființeze. Și Domnul Isus a suferit moartea pentru noi. Vina celui ce crede nu mai există înaintea lui Dumnezeu; Hristos a luat locul celui vinovat. Viața este sus, iar noi am fost înviați împreună cu El, după ce Dumnezeu ne-a iertat toate nelegiuirile.

„Cea de-a treia mărturie este a Duhului, numit primul în înșiruirea martorilor de pe pământ,

ul-timul în ordinea istorică. De fapt mărturia Duhului, prezența Sa în noi, este cea care ne face în stare să prețuim valoarea apei și sângelui.

„Noi nu am fi înțeles niciodată valoarea practică a morții lui Hristos, dacă Duhul Sfânt n-ar fi puterea care descoperă omului nou înțelesul și efectul ei. Duhul Sfânt a coborât de la un Hristos înviat și înălțat, și astfel știm că ne-a fost dată viața veșnică în Fiul lui Dumnezeu.

„Mărturia acestor trei martori este comună și este îndreptată asupra aceluiași adevăr, și anume că harul, Dumnezeu însuși ne-a dat viața veșnică și că această viață este în Fiul Său. Omul n-are nici o contribuție la aceasta, decât prin păcatele sale. Este darul lui Dumnezeu. Și viața pe care ne-o dă El este în Fiul Său. Mărturia este mărturia lui Dumnezeu. Ce binecuvântat lucru este să ai o asemenea mărturie, și de la Dumnezeu însuși și într-un har deplin!"

Adevărata temelie a păcii

Toți cei care nu cunosc pacea adevărată, stator-nică pe care un creștin o are cu Dumnezeu, ar face bine să citească scrierile fraților referitor la această temă. Ele nu dau un ton neclar. Îndoiala și temerile, care atât timp au neliniștit și chinuit chiar și pe cei mai evlavioși credincioși din diferite denominații, nu au dispărut cu totul, cu toate că în ultimii ani mulți creștini au obținut o mai mare claritate și siguranță ca înainte. S-ar putea da unele nume renumite din secolele trecute, ai căror purtători au fost neliniștiți, deseori întreaga viață, de incertitudinea cu privire la iertarea și la primirea lor. Adevărata pace era ceva necunoscut.

Pacea cu Dumnezeu este însă moștenirea tuturor copiilor. Săi, moștenirea pe care Hristos a lăsat-o ucenicilor Săi. „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea." În mijlocul acestei lumi, cu toate ispitele și luptele ei, El le-a dat pacea Sa, pacea pe care El însuși o avusese de la Tatăl, pe când străbătea această lume. De ce așa de puțini se bucură de felul acesta de pace cu Tatăl, pe care El o avea? Ea este partea noastră! Domnul însuși ne-a lăsat-o! Dacă ne lipsește, atunci nu poate fi nici un alt motiv, decât necredința. Nu ne putem bucura de o binecuvântare, înainte de a crede. Domnul a dorit ca noi să ne bucurăm de această pace în lume și cu toate împotrivirile ei, așa cum ea a fost partea Lui. El este și pacea noastră în cer, așa că pacea este perfectă atât sus în lumină, cât și pe pământ.

Să gândim la următoarele însemnări asupra acestei probleme personale așa de importantă și să le judecăm în lumina Cuvântului:

„Pacea noastră este nu numai un obiect al bucuriei în noi înșine, ci ea este Hristos, în afara noastră: „Căci El este pacea noastră", o expresie cu adevărat minunată! Dacă sufletele s-ar

baza numai pe aceasta, ar mai putea fi vreo îndoială referitor la pacea deplină? Este cu totul numai greșeala mea, dacă nu mă știu în pace cu Dumnezeu și nu mă bucur de ea. Să mă îndoiesc de faptul că Hristos este pacea mea? Prin aceasta eu L-aș dezonoara. Dacă eu aș avea un girant a cărui bogăție este de nemăsurat, de ce m-aș neliniști atunci de poziția mea, de creditul meu? Nu mai depind de bogăția sau de sărăcia mea. Totul depinde de resursele celui care a luat răspunderea mea asupra sa. Tot așa este și cu Hristos. El este pacea noastră, și nu există nici o posibilitate ca El să poată fi zdruncinat. Dacă inima se reazimă pe deplin pe această realitate, care va fi rezultatul? Atunci ne-am putea odihni și ne-am bucura de pace. Eu însă trebuie să încep cu încrederea în faptul acesta. Domnul în harul Său dă poporului Său câteodată un exces de bucurie, însă măsura bucuriei poate oscila. Pacea, dimpotrivă, este ceva care rămâne permanent - sau cel puțin așa ar trebui să fie. Creștinul este îndreptățit să aibă totdeauna pace, pentru că „Hristos este pacea noastră.”

„Este absolut necesar să se înțeleagă clar și simplu temelia păcii păcătosului în prezența lui Dumnezeu. S-au amestecat așa de multe lucruri cu lucrarea perfectă a lui Hristos, că multe suflete simt afundate în întuneric și neștiință cu privire la primirea lor. Ele nu au înțeles absoluta siguranță a răscumpărării lor prin sângele lui Hristos. Se pare că ele nu recunosc că deplina iertare a păcatelor se bazează pe simplul fapt că a avut loc o ispășire deplină, confirmată în fața întregii creații, prin învierea dintre cei morți a Locțiitorului păcătoșilor. Ei știu într-adevăr că nu este nici o altă cale pentru mântuire, decât numai prin sângele crucii; dar și Diavolul știe aceasta, fără ca lui să-i folosească la ceva. Este absolut necesar să știm că suntem mântuiți. Israelitul în Egipt știa nu numai că în sânge se găsea siguranță, el știa că el era la adăpost. Și de ce era el sigur? Pentru că el a făcut ceva, a simțit sau a gândit? Nicidecum, ci pentru că Dumnezeu a spus: „Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi.” El se baza pe mărturia lui Dumnezeu. El a crezut ceea ce a spus Dumnezeu, pentru că Dumnezeu a spus. În felul acesta el a adevărat că Dumnezeu este adevărat.

„Să observe cititorul că israelitul nu se baza pe propriile lui gânduri, sentimente sau experiențe cu privire la sânge. Acestea ar fi fost o temelie pe nisip, pe care nu te poți încrede. Sentimentele și gândurile sale puteau fi adânci sau superficiale; însă adânci sau superficiale, ele nu aveau nimic a face cu temelia păcii sale. Lui nu i s-a spus: „Când tu vei vedea sângele și îi vei aprecia valoarea, Eu voi trece pe lângă tine.” Aceasta ar fi fost suficient ca să-l cufunde în disperare, pentru că ar fi fost cu totul imposibil ca mintea omenească să poată aprecia suficient vreodată sângele prețios al Mielului. Ce dădea pace era faptul că Domnul avea ochii îndreptați spre sânge și El îi cunoștea prețul. Aceasta îi liniștea inima. Sângele era afară și

israelitul înăuntru, așa că el nici nu putea să-l vadă. Dar Dumnezeu îl vedea și aceasta era de ajuns.

„Aplicarea faptului acestuia la problema păcii omului păcătos este foarte simplă. Domnul Hristos, după ce Și-a vărsat sângele prețios ca ispășire perfectă pentru păcat, l-a luat în prezența lui Dumnezeu și acolo l-a stropit. Și mărturia lui Dumnezeu asigură pe păcătosul credincios că totul este aranjat în favoarea lui - perfectat nu potrivit cu felul cum el prețuiește sângele, ci cum Dumnezeu vede sângele, fără o singură fărâmiță sau drept omenesc adăugat lui. Cum ar putea cineva să se bucure vreodată de o pace statornică, dacă ea ar depinde de prețuirea de către el a sângelui? Imposibil! Cea mai bună prețuire pe care mintea omenească ar avea-o pentru sânge va cădea nespus de mult în fața prețuirii divine. Și deci, dacă pacea noastră ar depinde de prețuirea noastră, nu ne-am putea bucura de o pace statornică, pentru că am căuta-o prin „faptele legii.” Trebuie ori să fie temei suficient de pace în sânge - ori noi niciodată nu vom avea pace. A amesteca aici felul cum prețuim noi sângele înseamnă a dărâma tot creștinismul, tot așa cum ai conduce pe păcătos la picioarele Muntelui Sinai și l-ai pune sub un legământ al faptelor. Ori jertfa ispășitoare a lui Hristos este suficientă - ori nu avem nimic. Dacă ea este suficientă, de ce aceste îndoieli și temeri? Cuvintele buzelor noastre spun că lucrarea Lui este perfectă; dar îndoielile și temerile inimilor noastre spun că nu este. Oricine se îndoiește de iertarea lui deplină și veșnică, tăgăduiește în ce îl privește, faptul că jertfa lui Hristos este de ajuns.

„Sunt foarte mulți care n-ar da înapoi să spună că sângele lui Hristos este prețios, dar care totuși nu au pace. Astfel de persoane mărturisesc că ar fi sigure de suficiența sângelui, numai dacă ar ști bine că au dreptul la el, numai dacă ar avea felul drept de credință. Multe suflete scumpe sunt în situația aceasta. Ele sunt ocupate cu interesele lor și cu credința lor, în locul sângelui lui Hristos și lucrării lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ele caută în ele însele, în loc să caute ce trebuie în afară, la Hristos. Aceasta nu este credință. Ca urmare, nu au pace. Un israelit înăuntrul casei care avea sângele pe pragul ușii ne-ar putea învăța o lecție foarte însemnată. El a fost scăpat nu din cauza interesului pe care l-a arătat sau a gândurilor lui despre sânge, ci simplu, prin sânge. Fără îndoială, el a arătat un interes binecuvântat și unele gânduri referitoare la sânge. Totuși Dumnezeu nu spusese: „Când voi vedea interesul vostru pentru sânge, voi trece pe lângă voi.” Nu! Sângele în toată demnitatea lui tăcută și în eficacitatea lui divină a fost pus înaintea lui Israel. Și dacă ei ar fi încercat să pună alături de sânge numai o fărâmitură de azimă, ar fi făcut pe Domnul mincinos și ar fi tăgăduit suficiența mijlocului Său de mântuire.

„Noi suntem mereu înclinați să ne uităm în noi sau la noi, ca să facem, alături de sângele lui Hristos, temelia păcii noastre. Există o lipsă tristă cu privire la claritatea și judecarea sănătoasă a acestui punct vital, așa cum se vede din teama și nesiguranța multor copii ai lui Dumnezeu. Privim mai degrabă lucrarea Duhului în noi, ca temelie a păcii noastre, în loc să privim la lucrarea lui Hristos pentru noi. Nu ni se spune că Duhul Sfânt este pacea noastră, ci Hristos. Dumnezeu nu a vestit pacea prin Duhul Sfânt, ci prin Hristos (compară Faptele Apostolilor 10.36; Efeseni 2.14-17; Coloseni 1.20). Cititorul trebuie să fie îndeajuns de simplu în înțelegerea acestei importante dife-rențieri. Numai sângele lui Hristos ne oferă pace, deplină îndreptățire și stare după voia lui Dumnezeu. El curăță conștiința, ne introduce în Locul Preasfânt, îndreptățește pe Dumnezeu în îndurarea Sa față de cel păcătos și ne dă nouă dreptul la toată bucuria, demnitatea și gloria cerului (Romani 3.24- 26; 5.9; Efeseni 2.13-18; Coloseni 1.20-22; Evrei 9.14; 10.19; 1 Petru 1.19; 2.24; 1 Ioan 1.7; Apocalipsa 7.14-17).”

Dreptatea din Lege si dreptatea lui Dumnezeu

Întrebarea care se naște din titlu a dat prilej la unele sentimente amare printre creștini. Este însă greu pentru trnul care privește să înțeleagă de ce unii creștini, care cred în totala inspirație a Scrip-turii, luptă cu atâta înverșunare pentru expresia teologică „dreptatea lui Hristos”, în timp ce Biblia nu cunoaște decât expresia „dreptatea lui Dumnezeu”. Cea dintâi nu este folosită - în sens teologic - nicăieri în Scriptură, cea de-a doua, dimpotrivă, de mai multe ori. Locul din Scriptură care este citat deseori: „...prin ascultarea unui sin-gur om, cei mulți vor fi făcuți drepti” (Romani 5.19) nu se referă nicidecum la Hristos în legătură cu legea, ci este o punere față în față a neascultării unuia singur, Adam, cu lucrarea lui Hristos, fără a intra în detalii.

Se afirmă că temelia îndreptățirii noastre este ținerea legii de către Hristos pentru noi, pentru ca aceasta să fie acceptată în locul incapacității noastre de a ține legea. Aceasta - spun teologii moderni - ar fi dreptatea lui Hristos care este socotită celui ce crede - ea ar fi haina de nuntă. Fărădelegile sale sunt iertate pe baza sângelui vărsat. Prima este numită ascultarea „activă” a lui Hristos, cea de-a doua ascultarea „pasivă”. Dacă se spune că Scriptura folosește exclusiv expresia „dreptatea lui Dumnezeu”, se răspunde: „aceasta este adevărat, Isus este doar Dumnezeu.”

Frații au scris așa de mult despre această temă, folosind pentru explicare multe locuri din Scrip-tură, încât ne este greu să alegem ce este cel mai potrivit din aceste scrieri.

„Eu cred și binecuvintez pe Dumnezeu pentru aceasta”, spune J.N.Darby; „că Hristos este

dreptatea noastră și că prin ascultarea Lui noi am fost făcuți dreapți. Aceasta este pacea temeinică a sufletului meu. Punctul important aici este contrastul dintre moartea și suferințele Domnului ca temelie a iertării noastre, și ascultarea Sa... Ce este deci dreptatea Lui Dumnezeu și cum se arată ea? Cum ne este socotită nouă dreptatea? Ni se spune că noi suntem dreptatea lui Dumnezeu în Hristos (2 Corinteni 5). Apostolul Pavel spune în Filipeni 3 că el are dreptatea lui Dumnezeu. Însă nu se spune că ne este socotită dreptatea lui Dumnezeu. Nici ex-presia „dreptatea lui Hristos” nu este folosită de Scriptură, cu toate că nici un creștin nu se îndoiește de faptul că Hristos a fost perfect de drept. Duhul lui Dumnezeu este perfect în înțelepciune și ar fi de mirat dacă în Scriptură nu s-ar vorbi clar despre temelia necesară acceptării noastre. Un loc din Scriptură pare să spună așa (Romani 5.18). Aici este vorba de „o dreptate”. Fără îndoială, aceasta este singura redare corectă. Însă expresia „drep-tatea lui Dumnezeu” este folosită așa de des, că nu este necesar să cităm textele. Nu este deci întâmplător că pentru un lucru așa de important, Duhul Sfânt nu folosește niciodată expresia „drep-tatea lui Hristos”, ci permanent pe cealaltă: „drep-tatea lui Dumnezeu”. Așa cunoaștem gândul Duhului. Teologia folosește mereu expresii pe care Cuvântul lui Dumnezeu nu le cunoaște și nu știe ce înseamnă acelea pe care Duhul Sfânt le folosește mereu.

„Marele rău în tot sistemul este că se cere dreptate de la om ca născut din Adam, cu toate că ea este adusă în alt fel. Ceea ce se face este dreptatea omului. Dacă Hristos o lucrează în locul meu, ea ar fi totuși ceea ce eu trebuia să fac. Corespunde unei cerințe adresată mie... în învățătura Epistolei către Romani găsim contrariul, și anume că toată baza pentru îndreptățirea noastră și pentru orice binecuvântare stă în moartea, și nu în viața lui Hristos pe pământ. „Pe El Dumnezeu L-a rânduit să fie ispășire, prin credința în sângele Lui, ...pentru ca în timpul de acum să-Și arate dreptatea Lui în așa fel încât să fie drept și să îndreptățească pe cel care are credința în Isus” (Romani 3.25-26). Cine este drept? Dumnezeu! Aici este un principiu deosebit de important: dreptatea lui Dumnezeu înseamnă în primul rând dreptatea Sa proprie - că El este drept. Nu este nici dreptatea omului, nici vreo altă dreptate care să rezulte din vreun merit legal. Dreptatea despre care se vorbește constă în aceea că Dumnezeu este drept, însă poate să îndreptățească pe păcătosul cel mai decăzut.

„Se va spune, trebuie să fie o bază care să facă iertarea și îndreptățirea un act de dreptate. Cuvântul dreptate are un înțeles dublu. Pot să fiu de exemplu drept, dacă răsplătesc sau iert pe cine-va; dar asta presupune că există o faptă cores-punzătoare care îndreptățește comportarea mea, un merit sub o formă oarecare. Dacă am promis ceva sau există o obligație morală, sunt îndreptățit dacă acționez corespunzător acesteia. Tot așa trebuie să fie un motiv moral pentru

Dumnezeu, ca să fie drept în a ierta și a îndreptăți. Este clar că în păcătos nu există ceva asemănător, ci numai în sângele lui Hristos. Și pentru că Dumnezeu L-a făcut „scaun de îndurare,” credința în sângele Său este calea pentru îndreptățire. Prin aceasta dreptatea lui Dumnezeu în a ierta a fost dovedită. Acceptat în felul acesta, eu stau înaintea lui Dumnezeu pe baza dreptății Sale.”

S-a spus deseori că frații nu prețuiesc suficient viața lui Isus, că ei trec peste ea, ca și cum ar fi fără valoare pentru oameni sau pentru gloria lui Dumnezeu. Este adevărat că ei nu fac din viața lui Isus înainte de moartea Sa temelia îndreptățirii, pentru că El însuși a spus: „Dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.” (Ioan 12.24.) Însă este neadevărat să spui că ei trec peste viața lui Isus, ca și cum nu ar însemna nimic pentru ei.

„Să ne înțelegem în privința aceasta,” spune Kelly. „Tăgăduim noi chiar și pentru un moment supunerea Domnului față de Legea lui Dumnezeu? Departe de noi așa ceva! El a împlinit pe deplin Legea, El a glorificat pe Dumnezeu pe orice cale posibilă, prin împlinirea acesteia; și aceasta nu poate fi o chestiune de discuție între creștini. Cine nu crede că Hristos a împlinit pe deplin Legea lui Dumnezeu sau gândește că rezultatul ascultării Sale este de mică însemnătate pentru Dumnezeu sau pentru oameni, nu este un credincios.

„Tăgăduiesc eu că drumul, umblarea, viața lui Isus, glorificarea lui Dumnezeu în toate căile Sale, toate sunt spre binele nostru? Nicidecum! Îl avem pe Isus în totalitate, nu numai parțial, și pretutindeni. Nu simt eu mulțumit de adevărul prețios că primirea noastră este în Hristos și avem pe Hristos ca un întreg? Avem ascultarea Sa, care pe tot parcursul vieții Sale n-a fost întreruptă niciodată, și parfumul care se ridică de la El spre Dumnezeu este o parte a binecuvântărilor care aparțin oricărui copil al lui Dumnezeu. Eu cred aceste fapte, mă bucur de ele, mulțumesc mereu lui Dumnezeu pentru ele. Însă problema este cu totul alta. Dumnezeu folosește pentru propria Sa glorificare și spre folosul sufletelor noastre, tot ceea ce a făcut și a suferit Isus.

„Iată întrebarea: Ce este dreptatea lui Dumnezeu?”

„Ea trebuie lămurită nu prin imaginație, sentimente, fantezie sau prin tradiție, nu prin ceva ce se predică sau este acceptat în general, ci numai prin ceea ce este scris - prin Cuvântul lui Dumnezeu. „Acum însă” - așa sună răspunsul lui Dumnezeu - „s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu, fără Lege.” (Romani 3.21.) Nici o expresie nu poate fi mai absolută și mai exactă. Duhul Sfânt folosește aici o expresie care pune complet deoparte Legea, când este vorba de dreptatea lui Dumnezeu. El a arătat că Legea cerea dreptatea, însă ea nu putea s-o dea. Aceasta

este deci un alt fel de dreptate, care exclude Legea sub orice formă. Ce ocazie potrivită în acest loc să se spună - dacă aceasta ar fi fost intenția lui Dumnezeu - că Isus a venit să împlinească Legea pentru noi și că Dumnezeu poate socotească aceasta oricărui om ca dreptate a Sa, prin care el ar putea să stea înaintea Lui. De ce nu se spune aceasta aici? Pentru că nu aceasta este nici temelia, nici caracterul, nici natura dreptății lui Dumnezeu. Această dreptate există complet separată de Lege.

„De aceea se spune în Romani 3.21: „Dar acum s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu, fără Lege - despre ea mărturisesc legea și prorocii.” A se observa deosebită exactitate a vorbirii! Legea și profeții n-au descoperit dreptatea lui Dumnezeu; totuși legea a îndreptat privirile în diverse forme spre un alt fel de dreptate care avea să vină și profeții au exprimat aceasta, când a fost cazul, în cuvinte mult mai clare. Legea a adus imagini, profeții au vorbit despre faptul că dreptatea Domnului era gata să vină. Evanghelia însă ne spune că ea a venit, dreptatea lui Dumnezeu este acum un fapt descoperit... Răscumpărarea este adevărata temelie. Sângele lui Hristos cere de la mâna lui Dumnezeu însuși ca cel care crede să fie îndreptățit, și Dumnezeu însuși este drept când îndreptățește.

„În felul acesta dreptatea lui Dumnezeu nu este despărțită de Isus; însă dreptatea lui Dumnezeu este despărțită de Lege. El a prezentat pe Hristos ca ispășire pentru păcate. Hristos a devenit adevăratul scaun al îndurării. Dumnezeu L-a dat ca jertfă pentru păcat, pentru ca prin trupul Său jertfit odată pentru totdeauna, orice suflet care crede în El să fie sfințit - și, mai mult decât atât: „printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți.” Aceasta s-a făcut în moartea Sa. El a venit nu numai să împlinească Legea, ci să facă întreaga voie a lui Dumnezeu. „Prin această voie am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna.” (Evrei 10.10.)

„Aici, deci, dreptatea lui Dumnezeu este pusă înaintea ochilor noștri în modul cel mai simplu și clar. Ea înseamnă că Dumnezeu este drept și datorită lui Hristos îndreptățește. El este drept, pentru că păcatul a fost rezolvat la cruce. Păcatul a fost judecat de Dumnezeu, Hristos a suferit pentru el și l-a ispășit. Mai mult decât atât - Domnul Isus a cinstit și a glorificat pe Dumnezeu așa de mult, că acum există o obligație reală de partea cealaltă. În loc ca întreaga obligație să fie de partea omului, ca mai înainte, Dumnezeu este acum la mijloc. El a fost așa de desăvârșit glorificat prin Omul Isus Hristos, prin moartea Sa, încât acum este un act de dreptate când El îndreptățește sufletele care cred în Isus. Deci este dreptatea lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Se dovedește drept față de cerințele lui Hristos.”

Supunerea față de Cuvânt

O cauză principală a diferențelor de păreri dintre frați și denominații cu privire la adevărurile de bază ale creștinismului o constituie punctele de plecare diferite. Și unii și alții mărturisesc că sunt conduși de Scriptură, însă unii se supun simplității și autorității Cuvântului lui Dumnezeu însuși, ceilalți dimpotrivă, învățăturilor deduse din el și cred că sunt în concordanță cu el. Unii pot să fie tot așa de sinceri ca și ceilalți, însă interesul lor nu este același. De aceea ei nu ajung niciodată la unison și nu văd lucrurile lui Dumnezeu în aceeași lumină. Fiecare crede despre celălalt că se găsește în rătăcire. Întrebarea este: cine are poziția cea adevărată? Frații spun: „Toate afirmațiile omenești despre adevăr trebuie să fie inferioare Scripturii, chiar dacă ele simt derivate din ea. Dacă presupunem că tot ceea ce este cuprins în crezul lor este corect, se aseamănă totuși unui pom artificial, în loc de a fi asemenea unui real. Cuvântul redă adevărul în eficacitatea lui vie. El aduce adevărul în relația lui cu Dumnezeu, cu oamenii, cu conștiința, cu viața din Dumnezeu, și de aceea nu poate fi pus pe aceeași treaptă cu constatările omenești.”

Evident, criticii fraților în aceste probleme dau înapoi în fața Cuvântului lui Dumnezeu simplu și clar. Când se vede rezultatul supunerii absolute față de Cuvântul lui Dumnezeu, există o ezitare, o împotrivire în supunerea față de cerințele drepte ale adevărului. Nu sunt în denominații mulți creștini care afirmă că frații au dreptate cu privire la Scriptură? Ca să se unească însă cu ei, ar însemna să-și piardă poziția socială, să renunțe la ea, și ei nu se pot hotărî s-o părăsească. Conștiința poate într-adevăr fi neliniștită, însă mintea spune: ar fi corect să renunț la o activitate așa de folositoare? Aș putea eu să fac tot așa de mult bine, dacă m-aș uni cu aceia care sunt contrași din toate părțile? Astfel de gânduri, prin puterea lui Satan, au mai mare greutate decât indicațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta ei uită că „ascultarea face mai mult decât jertfele și luarea aminte mai mult decât grăsimea berbecilor.” (1 Samuel 15.22.) Și profetul spune: „încetați să mai faceți răul.” (Isaia 1.16.) Acesta trebuie să fie primul pas, dacă ne găsim într-o poziție falsă. Lumină pentru cel de-al doilea pas ne va fi dată, dacă primul a fost făcut prin credință: „învățați-vă să faceți binele.” (Isaia 1.17.) Apostolul spune însă: „Fie-vă groază de rău, alipiți-vă tare de bine.” (Romani 12.9) Aceasta este o vorbire mult mai tare decât cea a profetului, pentru că aici este vorba de Hristos. Trebuie nu numai să ne depărtăm de rău, ci să ne fie groază de el; și nu numai să ascultăm și să învățăm, ci să ne alipim tare de ce este bine (1 Samuel 5.22; Isaia 1.16-17; Romani 12.9).

Nu mai este nevoie de nici o întrebare, pe ce drum trebuie să mergem, dacă am descoperit

că locul nostru de până acum a fost greșit. Cuvântul lui Dumnezeu spune clar: „încetați să mai faceți răul.” Însă nu sunt mulți „biruitori”, nu sunt mulți care să fie gata să biruie greutățile din familie, din adunare, din viața în societate. Acesta este adevăratul motiv pentru care mulți stau departe de frați și caută să găsească greșeală în învățătura lor sau inconsecvență în umblarea lor, ca prin aceasta să se îndreptățească pe sine. La unii, lumea este obstacolul, pentru că ei trebuie să renunțe nu numai la poziția lor religioasă, ci și la poziția lor socială. O adâncă și largă prăpastie morală desparte terenul divin de cel omenesc; traversarea ei înseamnă să lași înapoia ta lumea și religia ei. Una se află pe partea cerească, cealaltă se află pe partea pământească a mormântului lui Hristos. Dacă pasul nu este făcut în puterea credinței, care se bazează pe Dumnezeu Cel viu, atunci el nici nu trebuie făcut. Însă creștinul care a învățat să umble în părtășie reală cu Dumnezeu, se va lăsa călăuzit în toate lucrurile de Cuvântul Său. El nu are nimic altceva pe care să se poată baza. Învățătura omenească îl poate îndruma, însă credința se poate odihni numai pe Cuvântul lui Dumnezeu. Despre orice ar fi vorba - învățătură sau practică, slujire sau adorare - creștinul trebuie să se îndrepte spre Cuvânt. Dacă nu găsește nici o indicație cu privire la drumul pe care intenționează să-l facă, atunci trebuie să aștepte până îi va fi arătată de sus. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3.16-17.) Dacă lucrarea la care suntem angajați sau pe care vrem s-o începem este bună, atunci vom găsi în Cuvântul lui Dumnezeu și indicații care să ne călăuzească.

„În ceea ce privește autoritatea Cuvântului, este de cea mai mare importanță să observăm că, atât la consacrarea preoților³, cât și în tot domeniul jertfelor, toate sunt puse sub autoritatea lui Dumnezeu. „Și Moise a zis adunării: Iată ce a poruncit Domnul să se facă.” (Levitic 8.5.) Și iarăși: „Și Moise le-a zis: Acesta este lucrul pe care Domnul l-a poruncit, faceți aceasta și slava Domnului vi se va arăta.” (Levitic 9.6.)

„Să primim aceste cuvinte cu atenție și să gândim la ele cu rugăciune. Sunt cuvinte foarte prețioase: „Acesta este lucrul pe care Domnul l-a poruncit.” Nu se spune: acesta este un lucru folositor, plăcut sau potrivit. Și nici: lucrul acesta a fost rânduit de părinți, prin hotărârea bătrânilor sau opinia cărturarilor. Moise nu știa nimic despre aceste izvoare de autoritate. Pentru el era un singur izvor de autoritate, sfânt, sublim, de neclintit, Cuvântul Domnului. În contact direct cu acest izvor binecuvântat, dorea să aducă pe fiecare membru al adunării. Aceasta dădea siguranță inimii și tărie tuturor gândurilor sale. Nu mai rămânea nici un loc

3 Gânduri asupra cărții Levitic, C.H.M.

pentru tradiții cu practicile lor nesigure, sau pentru chestiunile omenești îndoielnice. Totul era clar, definitiv și autoritar rânduit. Domnul a vorbit; nu mai era nevoie de nimic altceva, decât numai să asculte ce a spus El. Tradiția și socotelile omenești nu găsesc nici un loc în inima aceluia care a învățat să prețuiască așa cum se cuvine Cuvântul lui Dumnezeu, să-l cinstească și să-l asculte.

„Și care a fost rezultatul acestei stricte supunerii față de Cuvântul lui Dumnezeu? A fost de fapt un rezultat binecuvântat: „Slava Domnului vi se va arăta.” Dacă Cuvântul ar fi fost nesocotit, atunci slava Domnului nu li s-ar fi arătat. Aceste două lucruri erau strâns legate unul de altul. Cea mai mică abatere de la „asa vorbește Domnul” ar fi împiedicat razele gloriei divine să lumineze adunarea lui Israel. Dacă ar fi fost adăugat un singur obicei sau o singură ceremonie omenească neprevăzută de Cuvânt sau ar fi fost ceva lăsat deoparte din ceea ce cerea Cuvântul, atunci Domnul nu ar fi putut descoperi gloria Sa. La des-coperirea prezenței Sale, El nu putea să tolereze nici o neglijare sau neascultare de Cuvântul Său. El poate să arate îngăduință față de neștiință sau slăbiciune, însă El nu poate tolera nepăsarea sau neascultarea.

„O, dacă toate acestea ar fi cântărite cu mai profundă seriozitate în zilele noastre pline de tradiție și de principii utilitariste! Cu adevărată simpatie și profund sentiment al responsabilității personale, doresc să rog pe cititor să recunoască importanța strânsei - aproape că aş spune severei - alipiri de Cuvântul lui Dumnezeu și a supunerii față de el. Fie ca toate să fie măsurate cu acest etalon și tot ceea ce nu corespunde Cuvântului Sfânt să fie lepădat. Fie ca totul să fie cântărit pe acest cântar, și tot ce nu are greutatea necesară să fie aruncat. Dacă prin aceste rânduri numai un suflet a fost trezit pentru a înțelege locul care se cuvine Cuvântului Lui Dumnezeu, atunci nu le-am scris în zadar.

„Iubite cititor, stai o clipă liniștit în prezența Aceluia care cercetează inimile, pune-ți sincer în-trebarea: Aprob eu prin prezența mea sau primesc în practica mea vreo depărtare sau neglijare a Cuvântului lui Dumnezeu? Fă din aceasta o chestiune strict personală a ta înaintea Domnului! Fii sigur că este o problemă de cea mai mare în-semnătate. Dacă recunoști că ești în legătură cu unele lucruri care nu poartă pecetea clară a aprobării divine, leapădă-le imediat și pentru totdeauna! Da, leapădă-le, chiar dacă poartă veșmântul impozant al bătrânimii venerabile, sunt confirmate prin tradiție și arată o utilitate incontestabilă. Dacă nu poți spune despre toate lucrurile cu care ești în legătură că „aceasta este ce a poruncit Domnul”, atunci aruncă-le de la tine, fără ezitare și pentru totdeauna! Amintește-ți cuvintele: „Acesta este lucrul pe care Domnul l-a poruncit.” Da, adu-ți aminte de cuvântul „așa” și ia seama să-l legi de

căile tale, de umbletele tale și să nu-l desparți niciodată (Levitic 9.6).

Capitolul VIII

Biserica (Adunarea) lui Dumnezeu

După vechiul principiu catolic, apartenența la Biserică te face să fii creștin. În afara ei nu este nici o iertare de păcate, nici mântuire a sufletului. Oricât de corectă ar fi credința și evlavia unui om, dacă el nu aparține sfintei biserici catolice și nu se bucură de binecuvântarea sacramentelor ei, mântuirea lui nu este posibilă. După principiul protestant, dimpotrivă, creștinii alcătuiesc biserica. Un rezultat al reformei din secolul al 16-lea, care o caracterizează în mod deosebit, îl constituie trecerea puterii de la biserică la fiecare individ. A fost respinsă ideea că numai biserica este dăătoare de binecuvântări. S-a cerut fiecăruia să citească Biblia, să se verifice singur, să creadă el personal și astfel să poarte singur responsabilitatea asupra sa. Acesta era noul gând dezvoltat de reformă: mai întâi binecuvântarea personală, apoi constituirea Bisericii.

În privința aceasta reformatorii au dreptate. Ei au uitat însă să cerceteze în Biblie cum a fost formată Biserica. Adevărul despre Adunarea lui Dumnezeu ca Trup al lui Hristos, unit cu El prin Duhul Sfânt trimis din cer, a fost complet trecut cu vederea, cu toate că el este învățat clar în epistole. Pentru că s-a pierdut din vedere poziția Domnului și lucrarea Sa în Adunare prin Duhul Sfânt, oamenii au început să se unească și să întemeieze, potrivit opiniei lor, așa numite biserici. În multe părți ale creștinătății s-au constituit rapid o mulțime de biserici și părtașii diferite. Fiecare țară avea concepția ei cu privire la modul cum trebuie să se formeze și să se conducă aceste biserici. Unii credeau că puterea bisericească trebuie pusă în mâinile autorităților lumii; alții considerau că este mai bine dacă Biserica ține această autoritate în propriile mâini. Din această diferență de opinii au luat naștere bisericile de stat și multele denominații care au derivat din acestea. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că s-a ținut mereu la credința personală, ca marele principiu al mântuirii; astfel oamenii au fost mântuiți și prin aceasta Dumnezeu a fost glorificat. Însă în perioada următoare, oamenii au combinat și au format biserici potrivit propriilor lor gânduri. Rezultatul a fost marele Sardes, biserica despre care Domnul spune: „Știu faptele tale, că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.” (Apocalip- sa 3.1) Aceasta este starea așa-numitului protestan-tism, după zilele primilor reformatori. Un nume mare - „că trăiește” - o mare mărturie și o aparență de creștinism, însă nici o putere de viață.

Cine studiază istoria Bisericii creștine și în același timp are Noul Testament înaintea sa, nu-i este nimic mai clar ca această realitate dureroasă. Nouă însă ni se pare că în epistole nimic nu este învățat mai clar și detaliat, ca învățătura despre Adunare. Citim de exemplu în Efeseni 4.4: „...este un trup și un Duh.” În protestantism, dimpotrivă, trebuia să se spună: „sunt multe trupuri și un duh.” Cu toate acestea nu poate fi decât numai un trup divin alcătuit. Citim iarăși: „căutând să păstrați unirea Duhului, în legătura păcii.” (Efeseni 4.3.)

Prin aceasta se înțelege fără îndoială, acea uni-tate care este formată de Duhul, pentru că Duhul Sfânt este forța de constituire a Adunării, a Trupului lui Hristos. Credincioșii sunt pietrele clădirii, care prin Duhul Sfânt sunt zidiți spre a alcătui o unitate perfectă. Această unitate trebuie să căutăm s-o păstrăm, s-o menținem, s-o prezentăm, s-o transpunem în practică; nu vreo grupare nouă, așa cum din păcate s-a petrecut începând de la reformă. „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădule, dar toate mădulele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” (1 Corinteni 12.12- 13.)

După tot ceea ce a fost arătat de Darby în prima sa scriere despre natura și unitatea Bisericii, este de prisos să mai spunem multe despre acest subiect. De asemenea, acest adevăr, ca și unirea Duhului Sfânt începând de la Rusalii, cu credincioșii și Adunarea, sunt strâns unite cu tot ceea ce s-a spus în această scurtă privire de ansamblu. Unele locuri din Scriptură s-ar putea totuși să ajute acelor care doresc să facă voia lui Dumnezeu.

Vrem să amintim mai întâi un loc din Biblie care atinge inima în profunzime: „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Sa aceasta Adunare glorioasă, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect.” (Efeseni 5.) Descoperirea dragostei Mântuitorului ar trebui să ne facă pe toți conștienți de importanța deosebit de mare a „Adunării”, și în viața noastră practică să corespundem pe deplin gândurilor Domnului cu privire la ea. Ea este obiectul principal al sentimentelor Sale, al grijii Sale. Ea a fost răscumpărată cu prețul sângelui Său, al vieții Sale, da, al Lui însuși. Nu va mai fi mult până când El o va înfățișa înaintea Sa, ca o Adunare glorioasă, fără cel mai neînsemnat lucru care nu ar corespunde sfințeniei Sale sau ar putea să întristeze inima și ochii Marelui ceresc. Ce privilegiu va fi atunci, să fii o parte a acestei „Adunări glorioase” și ce binecuvântare deja acum, să te știi un mădular al acestui trup unic! Hristos Însuși este Cel dintâi care a anunțat înființarea Adunării. „Pe această piatră voi zidi Adunarea Mea.” (Matei 16.) Clădirea nu a

început atunci. Hristos, recunoscut ca Fiu al Dumnezeului Celui viu, trebuia să devină însăși temelia acestei yclădiri. Explicația că „porțile Locuinței morților n-o vor birui” arată clar că Adunarea trebuia construită pe pământ, și nu în cer, și anume în mijlocul furtunilor și persecuțiilor care prin șiretenia dușmanului se vor năpusti asupra ei.

Următorul gând pe care îl avem relativ la Adunare este unitatea ei. După profeția involuntară a lui Caiafa, Isus trebuia să moară pentru națiunea iudaică, „și nu numai pentru națiune, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.” Erau deja prezenți copii ai lui Dumnezeu, dar ei erau risipiți, izolați, asemenea pietrelor care erau pregătite pentru zidire, dar care nu erau încă zidite. Abia prin moartea lui Isus a fost înfăptuită marea lucrare, pentru ca să se pună atât baza așteptării viitoare a lui Israel, cât și să se adune acum copiii lui Dumnezeu cei risipiți, „într-un trup” - Adunarea - care este trupul lui Hristos. (Ioan 11.50-52.)

Aceasta a avut loc prin puterea Duhului Sfânt, când în ziua de Rusalii El a coborât din cer. Realitatea existenței Bisericii (Adunării) este confirmată în Faptele Apostolilor capitolul 2: „Toți cei care credeau erau împreună și aveau toate în comun... și numărul lor era aproape trei mii... Domnul adăuga, în fiecare zi, la numărul lor, pe cei care trebuiau să fie mântuiți.” Prin aceasta El a adăugat Adunării creștine pe rămășița mântuită a lui Israel. Unitatea credincioșilor a devenit realitate prin prezența Duhului Sfânt coborât din cer. Ei au alcătuit un trup pe pământ, un trup vizibil recunoscut de Dumnezeu, la care sunt adăugați toți cei chemați de El pentru a-L cunoaște pe Isus, prin Duhul Sfânt care locuiește în ei.

O dezvoltare remarcabilă relativ la această unitate a început prin convertirea lui Saul din Tars, o nouă unealtă a harului nemărginit al lui Dumnezeu. (Faptele Apostolilor 9.) Saul n-a cunoscut personal pe Hristos în carne; acum el îl vede pentru prima dată în gloria cerească. A fost o nouă descoperire a Fiului - un adevăr deosebit de prețios și binecuvântat pentru inimă. Cu toate că El era Domnul gloriei, Se prezintă pe Sine însuși ca „Isus”. „Pe drum, când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. El a căzut la pământ și a auzit un glas, zicându-i: „Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești?” „Cine ești, Doamne?” a spus el. Și Domnul a zis: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești.”

Nimic nu putea să exprime mai clar unirea Domnului gloriei cu mădularele Trupului Său pe pământ. Sfinții sunt El însuși - Trupul Său. Cine însă poate numi binecuvântările nenumărate care vin asupra credincioșilor - asupra Adunării - prin această unitate? Una cu Hristos! Minunat și prețios adevăr! Una cu Hristos, cu Omul înălțat în glorie, una cu El în poziția, în privilegiile, în dragostea Tatălui, în gloria veșnică! Și ce lumină aruncă acest adevăr

asupra tuturor detaliilor mântuirii! Dacă este vorba de iertare, credința răspunde: eu sunt una cu Hristos, păcatele mele sunt tot așa de departe de mine, cum sunt față de El. Ce să spui despre îndreptățire? Eu sunt una cu Hristos, făcut drept, așa cum este El. Despre primire? Eu am fost primit în Cel Preaiubit. Viața veșnică? Eu sunt una cu Hristos, viața Capului nu poate fi deosebită de aceea a mâinii. Dar gloria? Una cu El în aceeași glorie în veci de veci.

Nu există pericolul să cazi dintr-o asemenea poziție? Așa poate ar întreba cineva. Există per-manent pericolul să pierzi adevărata prețuire și bucuria ei, însă poziția în sine nu poate fi niciodată pierdută. Este o unitate care nu poate fi niciodată desființată. Cine a fost unit cu Domnul este un duh cu El. Duhul Sfânt, care leagă pe credincioșii de pe pământ cu Hristos în cer, nu poate niciodată să greșească. Există mult mai puțină poticnire la cei ce trăiesc în puterea acestui adevăr, decât la creștinii care stau sub robia legii și sunt chinuiți de îndoieli și temeri. Inima fiind pe deplin la odihnă, se bucură mai mult de Hristos și se interesează mai puțin de lucrurile lumii. Numai harul este puterea pentru umblarea noastră, așa cum apostolul Pavel scrie lui Timotei: „Deci tu, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus.” (2 Timotei 2.1.)

Activitatea practică a Adunării

Pentru că am văzut deja învățătura despre Adunare, în mod deosebit în 1 Corinteni 12 și Efeseni 4, putem acum trece la activitatea practică a Adunării. În Matei 18, Domnul dă o privire asupra acesteia, acordându-i autoritate cerească, chiar și atunci când Adunarea este alcătuită numai din doi sau trei. Fie că este vorba de disciplină sau de aducerea rugăciunilor înaintea lui Dumnezeu, Domnul stabilește marele principiu: „Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” (Traducerea cea mai exactă este: „adunați pentru Numele Meu.”) Așa este o strângere laolaltă a Bisericii (Adunării). Nimic nu poate fi mai simplu, mai înviorător: Hristos punctul central, Duhul Sfânt puterea care adună spre acest centru și, pe lângă aceasta, asigurarea nespus de prețioasă pentru inimă: „Acolo sunt Eu.”

Unui spectator trecător, s-ar putea ca Adunarea să-i facă o impresie sărăcăcioasă. Probabil sunt numai câțiva creștini într-o încăpere modestă, fără ca în mijlocul lor să pară a fi daruri deosebite. Pentru credință însă, nu este o strângere laolaltă sărăcăcioasă, pentru că Domnul este prezent! Am putea noi s-o numim o adunare sărăcăcioasă, când El - Domnul glorificat, vrednic de adorare - este de față?

Știm că pentru aceia care sunt obișnuiți cu strălucirea și aparența exterioară a „slujbei

divine" oficiale, această întrunire ar putea avea o aparență sărmană. Însă pentru aceia care cunosc libertatea minunată, bucuria cerească, binecuvântările deosebite ale întrunirii simple pentru Numele Domnului, chiar și cele mai perfecte aranjamente omenești li se vor părea de nesuportat. Trebuie ca tu însuși să fi experimentat diferența dintre cele două feluri de întruniri, ca să le poți prețui corect; cuvintele nu le pot exprima îndeajuns.

Noi însă ne strângem în Numele lui Isus, ar putea unii să spună, Evanghelia este predicată în curăție, iar între noi sunt mulți creștini temători de Dumnezeu. Aceasta poate fi foarte adevărat. Dar predica bună și bărbații credincioși nu fac numai decât ca strângerea laolaltă să fie adunare a lui Dumnezeu. Nici o părtășie a sfinților nu stă cu adevărat pe temelia divină, dacă cei credincioși nu sunt adunați prin puterea Duhului Sfânt, în ascul-tare de Cuvântul lui Dumnezeu și în supunere față de Domnul. Întrebarea este: ne găsim noi pe temelia Cuvântului lui Dumnezeu? Nu avem noi nici un alt punct central, nici un alt nume, pentru care ne adunăm, în afară de Numele Domnului, nici o altă putere conducătoare decât pe Duhul Sfânt, și nici un alt fir călăuzitor pentru comportarea noastră, decât adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu? Îndată ce noi oamenii - fie chiar creștini adevărați - ne-am strâns în jurul unei persoane deosebite, a unei oarecare idei sau a unui sistem, nu alcătuim decât o sectă. Aceia însă care se tin strâns de Hristos, ca punct central al unității Duhului, nu sunt o sectă, și niciodată nu pot fi, atât timp cât ei includ în principiu în mijlocul lor pe toți care aparțin lui Hristos, de pe întregul pământ.

Frângerea pâinii în prima zi a săptămânii (Fap-tele Apostolilor 20.7) este expresia cea mai înaltă a unității Adunării. „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el o părtășie a sân-gelui lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea o părtășie a trupului lui Hristos? Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, căci toți luăm parte la aceea singură pâine.” (1 Corinteni 10.16-17.)

Profeția

De la reînvierea interesului față de adevărurile profetice, la începutul secolului trecut, studiul profeției a făcut progrese, cu toate că nu a devenit obiectul preocupării generale. O mare parte a Bisericii mărturisitoare respinge încă profeția și consideră preocuparea cu ea ca speculativă și nefolositoare. Acest lucru este regretabil, dar nu și surprinzător. S-au dezvoltat numeroase direcții de interpretare a profețiilor și s-au încercat să se răspândească vederile lor. Celor mai multe însă le lipsește un lucru necesar ca să le dea consecința logică și să le facă valoroase și folositoare pentru suflete. Hristos nu este centrul sistemului lor, așa cum El este permanent în Cuvântul lui Dumnezeu - centrul în care sunt unite toate lucrurile din cer și de pe

pământ. Pentru că nu se cunosc gândurile lui Dumnezeu cu privire la judecarea națiunilor, restaurarea lui Israel și instaurarea împărăției lui Hristos pe pământ în putere și glorie, scrierile profetice au rămas necunoscute. Mulți invocă principiul de a interpreta profețiile prin istoria însăși. Ei afirmă că ele se pot înțelege abia după ce au fost împlinite. Luăm un exemplu al acestei școli.

„Cele „zece coarne” (Daniel 7) - cum sunt văzute de interpretarea tradițională, care este folosită în mod obișnuit de comentatori? Ele ar fi plăgi ale lui Dumnezeu, care au fost active timp de circa 150 de ani, pentru a răsturna împărăția romană și care s-au dovedit victorioase în tot teritoriul de vest. Și acum relatarea profetică: O fiară cu zece coarne mari se ridică din mare; după aceasta se ridică încă un corn mic. întreaga fiară, precum și coarnele ei, sunt obiectul judecății lui Dumnezeu, și nu sunt executorii ei.” (J.N.D.)

Acest mod de interpretare conduce, după cum se observă, la îndepărtarea gândurilor de la Hristos, ca să se cerceteze persoane și evenimente în istorie, care ar corespunde întrucâtva trăsăturilor profeției. Dacă însă ar fi necesar pentru credincioși să studieze istoria Romei sau a altor imperii, ca să se poată înțelege profețiile, cât de puțini ar avea această posibilitate? Desigur, acest principiu se condamnă singur, ca nefiind de la Dumnezeu. Nu ne îndoim de faptul că multe profeții, prin previziunea lui Dumnezeu, și-au găsit o împlinire parțială, nu însă cea definitivă. Apostolul spune: „Nici o prorocie din Scriptură nu se interpretează singură... ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfânt.” Aceasta înseamnă că nici o profeție nu are propria ei interpretare, izolată de restul Scripturii. Dacă se limitează o profeție la un anumit eveniment, care pare să se potrivească acelei părți, atunci i se dă o interpretare „proprie” (ruptă de Scriptură). Dacă, de exemplu, profeția cu privire la căderea Babilonului din Isaia 13 și 14 este privită ca singurul înțeles al acestui loc din Scriptură, i se dă în felul acesta o interpretare proprie. De ce? Pentru că acest eveniment este prezentat ca împlinirea definitivă a profeției; se explică profeția prin evenimentul istoric. Dar tocmai nu acesta este scopul profeției în Biblie; și apostolul a scris cuvintele de mai sus, ca să ferească pe cititor de o asemenea rătăcire. Adevărul este dimpotrivă, că întreaga profeție are ca obiect instaurarea împărăției lui Hristos. Dacă se desparte linia profeției de marele punct central spre care toate se îndreaptă, se distruge ultima legătură a acestei linii profetice cu punctul central. Toate profețiile își urmează cursul spre împărăția lui Hristos, pentru că ele vin de la Duhul Sfânt. (W. Kelly.)

În același context, apostolul vorbește despre arătarea strălucitoare pe „muntele sfânt” într-un mod deosebit ca despre o profeție. „Și avem cuvântul prorociei și mai sigur, la care

bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre." (2 Petru 1.19.) Este un semn binecuvântat al descoperirii și al împărăției Domnului Isus, potrivit cu ceea ce profeții dăduseră poporului lui Dumnezeu să aștepte - un tablou frumos al gloriei și binecuvântărilor împărăției de o mie de ani, care prin aceasta a fost ca și confirmată cu pecetea lui Dumnezeu, cu toate că timpul instaurării ei nu a sosit încă. Sfinții care au adormit au fost reprezen-tați ca înviați, prin Moise; cei a căror viață a fost schimbată - care nu au trecut prin moarte - au fost reprezentați în persoana lui Ilie. Alături de ei erau sfinți în trupurile lor naturale - reprezentați prin Petru, Iacov și Ioan. Și înainte de toate era prezent Domnul binecuvântat, Cap și Centru al întregii gloriei, stând de vorbă într-un mod familiar despre sfârșitul pe care El urma să-l aibă în Ierusalim.

Cuvântul profetic trebuie privit ca o lumină care strălucește într-un loc întunecat, până când se luminează de ziuă. Creștinul posedă însă ceva mai bun decât lumina profeției. El aparține lui Hristos, care locuiește prin credință în inima sa, ca Luceafărul strălucitor de dimineață, până când El va veni.

Cele trei domenii ale gloriei lui Hristos

În 1 Corinteni 10.32, apostolul ne dă o clasi-ficare a omenirii care este de un mare ajutor nu numai pentru înțelegerea profeției, ci și a întregului Cuvânt al lui Dumnezeu. „Să nu fiți pricină de poticnire nici pentru iudei, nici pentru greci (păgâni), nici pentru Adunarea lui Dumnezeu." Avem aici cele trei mari domenii în care se desfășoară gloria lui Hristos. Dacă este vorba de starea omului înaintea lui Dumnezeu cu privire la veșnicie, sunt numai două clase - mântuiri și nemântuiri - aceia care sunt născuți cu adevărat din nou și aceia care se găsesc în întuneric și în necredința vechii naturi. Însă în legătură cu domnia lui Dumnezeu asupra lumii sunt trei clase: iudeii, păgânii și Adunarea. Nimeni nu poate „împărți corect" Cuvântul lui Dumnezeu, dacă trece cu vederea această împărțire. A urmări prin Cuvântul lui Dumnezeu intențiile Sale cu aceste trei clase este drumul cel mai sigur de a recunoaște ordinea dispensațiilor și armonia tuturor părților Sfintei Scripturi. Putem aici să indicăm numai câteva locuri din Scriptură, pentru a introduce pe cititor în aceste întreite intenții ale lui Dumnezeu.

1. Iudeii

În Geneza 12.2-3, Domnul a vorbit lui Avraam: „Te voi face să devii un neam mare și te voi binecuvânta: îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi

binecuvântate în tine." O dezvoltare a acestei hotărâri o găsim în capitolul 13: „Domnul a zis lui Avraam, după ce Lot s-a despărțit de el: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată tara pe care o vezi, ti-o voi da tie si seminței tale pentru totdeauna." În capitolul 15, granițele țării sunt descrise mai exact. în Deuteronomul 28 găsim binecuvântările asigurate israeliților în cazul as-cultării lor, ca si blestemul care-i va lovi în cazul neascultării. Din păcate însă, poporul atât de favo-rizat s-a dovedit un neam neascultător și încăpățânat. „Dumnezeu a arătat îndelungă răbdare față de ei. După ce au respins și au ucis cu pietre pe slujitorii Săi - profeții - pe care i-a trimis la ei, El le-a trimis pe Fiul Său, Moștenitorul tuturor lucrurilor. Ei L-au crucificat și L-au ucis, au umplut măsura fărădelegilor lor și în felul acesta și-au pecetluit soarta. De aceea pedeapsa a venit peste ei. Orașul și templul lor au fost distruse, țara le-a fost devastată, poporul a fost dat pradă săbiei sau a fost dus în robie. Aproape 2000 de ani au fost monumente ale mâniei lui Dumnezeu asupra pă-catului și au îndurat cele mai îngrozitoare suferințe și persecuții, ca pedeapsă împotriva păcatului." (W. Trotter.)

2. Păgânii

De la chemarea lui Avraam ca tată al poporului lui Dumnezeu, El nu S-a mai ocupat în mod direct cu nici un alt popor de pe pământ, în afara iudeilor. Până în zilele lui Nebucadnețar, tronul lui Dumnezeu și prezența Sa pe pământ au fost în mijlocul poporului Israel. Când iudeii au fost duși prizonieri în Babilon, „Dumnezeu a încetat să mai exercite personal domnia Sa directă asupra pământului și a încredințat-o omului, printre aceia care nu erau poporul Său, în persoana lui Nebucadnețar. Aceas-ta a fost o schimbare de o însemnătate deosebit de mare, atât cu privire la domnia asupra lumii, cât și cu privire la judecarea poporului lui Dumnezeu. Ambele realități au condus la obiectivele mari ale profeției, care la sfârșit se vor împlini în res-taurarea, prin mari suferințe, a unui popor rebel și în judecata unei căpetenii necredincioase și decăzute a lumii păgâne."

O relateare asupra acestei mari schimbări avem în profetul Daniel: „Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, tărie și glorie. El ți-a dat în mâini, pe oriunde locuiesc ei, pe fiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerurilor, și te-a făcut stăpân peste toate acestea; tu ești capul de aur!" (Daniel 2.37-38.) Aici încep „timpurile națiunilor". Puterea care a fost dată împăratului Babilonului a trecut la mezi și perși, apoi în mâinile grecilor și în cele din urmă a ajuns la romani, ultima împărăție reprezen-tată prin statuie. Împărăția romană s-a destrămat într-adevăr mai târziu în mai multe împărății independente, și-a continuat însă numele în acestea, și îl va păstra, până când Domnul va

reveni. Este puterea care a devastat și a oprimat așa de îngrozitor pe iudei. La sfârșitul celor 70 de ani de captivitate, o parte din iudei s-au reîntors la Ierusalim. Ei erau tributari împăratului perșilor, și de atunci n-au avut un regim independent. Când Hristos a apărut în mijlocul lor, ei erau sub jugul roman. Ei nu puteau să omoare pe Mesia al lor, fără consimțământul guvernatorului roman și fără ajutorul soldaților romani. Pentru a doua oară, cetatea și templul lor au fost nimicite de păgâni; și Domnul însuși spusese mai înainte că Ierusalimul va fi călcat în picioare de către păgâni, până se vor împlini timpurile națiunilor (Luca 21.24).

Însă și aceste timpuri vor avea sfârșitul lor. Dumnezeu nu a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte. La timpul potrivit El va împlini legământul de har pe care l-a încheiat cu tatăl lor Avraam. Ei vor fi o națiune mare și cap al tuturor celorlalte națiuni, centrul de la care se vor revărsa toate binecuvântările spre națiunile pământului.

Chiar în timpurile noastre putem vedea cum Dumnezeu începe restaurarea poporului Său, pentru că i-a redat o mare parte a țării și o parte a vechiului oraș. Aceasta ne face să privim cu mai multă ardoare spre împlinirea tuturor promisiunilor făcute părinților.

3. Adunarea lui Dumnezeu

Adunarea se deosebește complet, atât de iudei, cât și de păgâni. Hristos a venit la propriul Său popor -Iudei - însă ei nu l-au primit. El a fost disprețuit și respins de oameni. Iudeii și națiunile s-au unit când a fost cazul să făptuiască moartea lui Isus. Prin acest act de culme a răutății, sentința a fost pecetluită atât asupra unora cât și asupra celorlalți. Dumnezeu însă stăpânește toate cu un har suveran. Domnul Isus, respins de oameni, a fost înviat din morți după înfăptuirea marelui lucru de răscumpărare și a luat loc la dreapta puterii, unde așteaptă acum ca toți dușmanii Săi să fie făcuți așternut al picioarelor Sale. Atât timp cât El stă la dreapta lui Dumnezeu, pocăința și iertarea păcatelor prin Numele Său sunt vestite tuturor națiunilor. Oricine, din orice națiune, care primește acest mesaj și crede Evanghelia, este iertat, mântuit și devine una cu Domnul, care este lepădat în această lume, dar care este Cel glorificat în cer. Iudeul, începând din momentul în care primește acest mesaj al harului, nu mai este privit de Dumnezeu ca iudeu; și tot așa păgânul care primește mesajul, nu mai este privit ca păgân. Acesta este un punct deosebit de important în căile și în dispensațiile lui Dumnezeu. Iudeul, când crede în Hristos, ajunge să fie mort prin aceasta față de îndatoririle și privilegiile de mai înainte, pe care le avea ca iudeu, precum și față de speranțele moștenirii în țara părinților săi. Credinciosul dintre păgâni, dimpotrivă, ajunge mort față de orice parte pe care ar avea-o în puterea și domnia lumii, pe care Dumnezeu a pus-o în mâinile păgânilor.

De aceea s-ar putea întreba, ce sunt acum acești credincioși? Ei constituie o parte a

adevăratei Adunări, pentru care lumea nu are nici un loc. Ei sunt acum străini și călători în această lume, patria lor se găsește acolo sus. Ei sunt chemați să împărtășească umilirea Domnului lor pe pământ, în timpul absenței Sale. La reîntoarcerea Sa, ei vor avea parte de gloria Sa!

Un alt adevăr, de o deosebită însemnătate practică, se arată acum foarte clar, și anume că Adunarea Dumnezeului Celui viu, trupul lui Hris-tos, nu exista de fapt înaintea morții, învierii, glorificării lui Hristos în cer și a coborârii Duhului Sfânt în ziua de Rusalii. Nu este adevărat, așa cum unii gândesc, că Adunarea lui Dumnezeu ar fi formată din toți cei mântuiți, de la începutul și până la sfârșitul timpului.

Sfinții care constituie Adunarea au în adevăr multe în comun cu credincioșii Vechiului Testament; astfel, ei sunt aduși la viață prin același Duh Sfânt, îndreptățiți prin același sânge scump, păstrați prin același har atotputernic și destinați ca prin înviere să fie asemenea Fiului Preaiubit al lui Dumnezeu. Însă minunata cinste de a fi trupul lui Hristos, botezat cu Duhul Sfânt și prin aceasta una cu El, Omul înălțat în glorie - acestea sunt bine-cuvântări care aparțin exclusiv Adunării. Ea nu este deci formată din toți credincioșii de la începutul și până la sfârșitul timpului, ci este limitată în Scriptură la Adunarea adevăraților credincioși, începând din ziua de Rusalii - când ea a fost constituită, prin coborârea Duhului Sfânt din cer - până la coborârea Domnului Isus în văzduh, ca s-o ia la Sine în Casa Tatălui, unde sunt multe locașuri.

Prin cruce, peretele despărțitor a fost dărâmat, pentru ca iudeii și păgânii să alcătuiască un trup; „și în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia dintre ei, legea poruncilor în rânduielile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou" (nici o continuare sau îmbunătățire a tot ce era vechi, ci un om nou) „făcând pace." (Efeseni 2.14-15.)

Venirea Domnului si răpirea sfinților

Este un prilej de adâncă recunoștință că adevărul divin despre venirea Domnului și răpirea celor credincioși a fost acceptat de mulți în ultimii ani. Broșurile nenumărate referitoare la aceste adevăruri și mulțimea copleșitoare a textelor citate din Scriptură au lucrat, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, la însemnate schimbări în gândirea multor creștini. Obiecția veche și comună adusă acestui adevăr, că moartea fiecăruia ar însemna pentru el personal venirea Domnului, a fost părăsită astăzi mai sunt mulți care susțin astfel de obiecții, vrem să indicăm câteva locuri clare din Scriptură relativ la această temă. Din cauza spațiului limitat, alegerea nu este ușoară.

Cu excepția epistolelor către Galateni și Efeseni, fiecare carte a Noului Testament prezintă

clar și accentuat venirea Domnului ca așteptare cunoscută și permanentă a creștinilor. Galatenii căzuseră din har și apostolul avea din cauza lor iarăși durerile nașterii cu privire la îndreptățirea prin credință. În epistola către Efeseni, dimpotrivă, Adunarea este văzută ca fiind deja așezată cu Hristos în locurile cerești. Toate celelalte cărți ale No-ului Testament învață fie venirea Domnului pentru ai Săi, fie apariția împreună cu ai Săi, pentru a judeca lumea. Ceea ce caracterizează pe creștini este nădejdea în venirea lui Hristos, așteptarea Fiului lui Dumnezeu din cer. Această așteptare își are consecințele în toate împrejurările, gândurile, sentimentele și motivațiile vieții creștine: și ea este marea forță a evanghelizărilor.

Să ne reîntoarcem la tema noastră. Nu este nici un loc din Noul Testament care să spună despre moarte că ar fi venirea Domnului. Aceste două evenimente sunt mai degrabă prezentate ca două contrarii și nu ca însemnând același lucru. Când murim, duhul nostru despărțit de trup se duce la Domnul - noi „părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul.” Prin moarte, cel credincios se desparte de frații săi de credință de pe pământ. Când va veni Domnul, dimpotrivă, toți credincioșii vor fi uniți la El în cer. Cei morți vor învia în glorie, cei vii vor fi schimbați asemenea chipului Său, și toți vor întâmpina pe Domnul în văzduh (1 Tesaloniceni 4.13-18).

Vom deschide la prima epistolă a apostolului Pavel către Tesaloniceni, ca cel mai potrivit text pentru tema noastră. În capitolul 4 avem o revelație deosebită, nu numai cu privire la venirea Domnului, ci și la ordinea în care au loc aceste evenimente. Nimic mai clar că venirea Domnului este învățătura centrală a celor două epistole adresate tesalonicenilor. Era o parte importantă a adevărului cunoscut după întoarcerea lor la Dumnezeu. Persoana Domnului era mereu înaintea privirii lor, ca obiect al nădejdi lor; așteptarea revenirii Sale era consecința întoarcerii lor la Dumnezeu. „Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare.” (capitolul 1.9-10.) Întreaga lor așteptare era îndreptată spre venirea lui Hristos. Nu le-a fost numit vreun eveniment care trebuia să aibă loc mai înainte, și astfel ei așteptau venirea Domnului ca ceva care putea avea loc în orice moment. Ei erau în adevăr așa de umpluți de această nădejde, încât niciodată n-ar fi gândit că vreunul dintre ei ar putea să moară, înainte de a fi venit Domnul. Ei se găseau astfel în mare încurcătură, când unul dintre frații lor era luat prin moarte din mijlocul lor. Ei nu primiseră nici o învățătură relativ la felul în care sfinții care au murit vor însoți pe Domnul la revenirea Sa și cum vor putea avea parte de gloria Sa. Aceasta le producea mare necaz. Trebuie să ne amintim că ei erau încă foarte tineri în credință și erau întorși la Dumnezeu de abia de câteva luni.

Noul Testament nu era atunci încă scris și, din cauza persecuțiilor care au început, apostolul Pavel a fost împiedicat să rămână mai mult timp la ei. Cu toate acestea mărturia lor era bine cunoscută. Chiar lumea vorbea de marile schimbări care au avut loc la acești păgâni de odinioară și prin aceasta, fără să vrea, dădeau mărturie despre puterea harului în întoarcerea lor la Dumnezeu (capitolul 1.8-10). Ei aveau însă în continuare nevoie de învățătură cu privire la cei ce au adormit în Hristos, și cu privire la acest punct apostolul le împărtășește gândurile Domnului.

Este vorba de o revelație deosebit de importantă. Teologii moderni afirmă despre aceia care au astăzi această nădejde, că ei s-ar ocupa unilateral cu acest adevăr; și că trebuie să mai aibă loc diferite evenimente, înainte ca să vină Domnul. Noi însă nu găsim nici un cuvânt din pana apostolului, care să încerce să reducă din intensitatea „așteptării peste măsură de zeloase” a acestor tineri credincioși, sau care să se refere la o serie de evenimente care vor avea loc mai înainte. El se bucură mai degrabă de iubirii săi tesaloniceni și stimulează zelul lor, printr-o privire unică în felul ei în împlinirea nădejzii care era a lor și a sa. „Căci cine este nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de laudă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteți gloria și bucuria noastră.” Ei trebuiau în continuare să aștepte venirea Domnului în timpul vieții lor. El nu pune nici o împrejurare, nici un eveniment între inima lor și obiectul nădejzii lor. Și el îi asigură că toți care au adormit în Isus, vor avea aceeași parte la glorie, ca și aceia care vor fi în viață la venirea Sa.

Apostolul ridică în primul rând privirea tesalonicenilor întristați spre Domnul, spre El, care a murit și a înviat. „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei ce au adormit în Isus.” În Isus vedem victoria asupra morții și mormântului; vedem pe Unul care a murit, a fost îngropat, a înviat și acum este în glorie. Observați cuvântul „tot așa” (în același mod)! El este viața celui ce crede. Noi triumfăm în același fel. Ce mângâiere cerească pentru un întristat, căruia i-au fost luați cei dragi ai lui! Toți cei care au adormit în Hristos vor învia și vor părăsi pământul, la fel ca El. „Numai această diferență există”, spune un scriitor, „că El a înviat prin propria Sa putere. El S-a înălțat. În ceea ce ne privește, vocea Sa va chema pe cei morți; ei vor ieși din mormintele lor, iar cei vii vor fi schimbați și toți vor fi răpiți împreună. Este un act solemn al puterii divine, care pecetluiește viața celor credincioși și lucrarea lui Dumnezeu și conduce pe cei credincioși în gloria Domnului, ca însoțitorii Săi cerești. Minunat privilegiu! Ce har prețios! Să pierzi aceasta dinaintea ochilor, înseamnă să nimicești adevăratul caracter al bucuriei și nădejzii noastre.”

De la versetul 15 până la 18 este o paranteză care explică ceea ce s-a spus în versetul 14:

„tot așa Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei care au adormit în Isus." Când Domnul Se va reîntoarce în glorie, toți sfinții II vor însoți; mai înainte însă El va învia pe cei adormiți, va transforma pe cei vii și pe toți îi va muta în cer. Versetele 15-17 ne arată cum are loc aceasta. Domnul Isus lasă tronul Său și coboară din cer; El însuși dă porunca, vocea îngerului o transmite mai departe și trâmbița dă vin sunet binecunoscut. Tabloul este milităresc. Așa cum trupele bine instruite recunosc poruncile comandanților prin sunetul trompetei, tot așa armata Domnului va asculta fără ezitare de strigătul Său. Toți morții în Hristos vor învia, toți credincioșii în viață vor fi schimbați; împreună vor intra cu toți în nor și vor fi răpiți împreună, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh și să fie pentru totdeauna cu El. Aceasta este „prima înviere", răpirea celor credincioși. Înainte de a fi deschisă vreo pecete a judecății, înainte de a suna vreo trompetă a judecății sau a fi vărsat vreun potir al mâniei, cei credincioși au dispărut, au fost luați în glorie, ca să fie pentru totdeauna cu Domnul! Ce gând! Ce eveniment! Nici un firisor de praf din copiii răscumpărați ai lui Dumnezeu nu va rămâne în mormânt, nici un credincios de pe tot întinsul pământului! Toți vor fi răpiți împreună în nori, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh și ca să fie introduși de El în multe locuințe ale Casei Tatălui. Cine poate să gândească, cine poate să spună ce revedere fericită va fi în acea dimineață a bucuriei fără nori? Fără îndoială, Persoana Domnului va atrage la Sine pe fiecare, va răpi fiecare inimă; cu toate acestea va fi o revedere conștientă a tuturor acelor care, deși s-au despărțit de mult timp de noi, nu și-au pierdut niciodată locul în inimile noastre. Și pentru că acolo toți vom purta pe deplin chipul Domnului, noi nu-L vom mai pierde niciodată din ochi. Cu toate că fiecare își va păstra individualitatea și propria lui bucurie, totuși toți vor fi asemenea Domnului, și bucuria fiecăruia în parte va fi bucuria tuturor. Sublimul bucuriei noastre a tuturor din acea dimineață, izvorul din care se va revărsa toată bucuria, va fi privirea Feței Sale, auzirea vocii Sale, cunoașterea gloriei Sale; sau, așa cum spune apostolul Ioan, cuprinzând toate binecuvântările în câteva cuvinte: „Vom fi asemenea Lui, pentru că II vom vedea așa cum este." (1 Ioan 3.2.)

Capitolul IX

Împărăția de o mie de ani a păcii

E bine să ne oprim puțin și să observăm suc-cesiunea celor mai importante evenimente ale acestei perioade. Am văzut că cei sfinți vor fi răpiți ca să întâmpine pe Domnul, potrivit propriei Sale promisiuni din Ioan 14.2. Ei vor fi introduși în cer, unde totul este pregătit și unde are loc nunta Mielului, potrivit viziunii lui Ioan (Apocalipsa 19.7.) „Nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit." El însuși o prezintă pentru Sine ca pe o Adunare sfântă și fără

pată. Ce zi va fi aceasta, chiar și pentru cer, care din veșnicie e obișnuit să privească gloria! Însă aceasta va fi o glorie nouă, gloria nunții Mielului! Așa cum mireasa este privită la dreapta mirelui ei, la dreapta soțului ei, tot așa Adunarea va fi văzută în legătura ei cu Hristos, în acele zile de glorie minunată, copleșitoare.

După masa de nuntă, Domnul, „ultimul Adam”, va porni la drum ca, împreună cu preaiubita lui „Eva”, sfinții glorificați și oștirea îngerilor să Se arate în glorie și să ia în stăpânire pământul. Între „venirea” Sa și „arătarea” Sa, dragostea lui Dumnezeu va fi totuși activă, ca să adune pe ai Săi, și pământul va fi copt pentru judecată. Când Adunarea va fi părăsit scena mărturiei și biserica de nume va fi lepădată pentru totdeauna, Duhul lui Dumnezeu va începe să lucreze în rămășița iudaică. Ca misionari ai noii mărturii, aceștia vor începe să predice „Evanghelia veșnică” acelor care vor locui pe pământ, fiecărei seminții, fiecărei limbi, fiecărui popor și fiecărei națiuni. La judecata celor vii” (Matei 25), decizia se va lua în funcție de rezultatele acestei activități misionare. În Apocalipsa 7 ne este arătată mulțimea de popoare dintre iudei și națiuni, care au fost mântuiți prin „Evanghelia veșnică”, prin vestirea „fraților” iudei ai Domnului. Dar, în timp ce dragostea lui Dumnezeu este activă în felul acesta și puterea Duhului se face cunoscută, Satan își adună toate puterile și scoate toate forțele sale de luptă, ca să corupă tot pământul și să conteste stăpânirea lui de către Unul Domnului, însă ora judecății lor va veni.

„Apoi am văzut cerul deschis”, spune apostolul, „și iată un cal alb. Cel ce stătea pe el Se numește „Cel Credincios” și „Cel Adevărat” și El judecă și Se luptă cu dreptate.” (Apocalipsa 19.) Domnul este gata să coboare. Cerul este deschis. Însă El nu vine singur. Oștirile de război ale cerului îl urmează. El vine ca să Se răzbune pe aceia care n-au crezut pe Dumnezeu, și pe cei ce n-au ascultat de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. „El va lovi pământul cu toiagul gurii Lui și va omorî pe cel rău cu suflarea buzelor Lui.” (Isaia 11.4.) Creștinătatea decăzută și iudeii care s-au întors în necredință în țara lor și acolo au încheiat legământ cu Antichrist vor fi în mod deosebit obiectele judecății, însă o rămășiță din Israel va fi mântuită. După ce Locurile cerești vor fi curățite de Satan și de îngerii lui, pământul eliberat de stăpânitorii lui răi, fiara și profetul mincinos vor fi aruncați în iazul de foc, Satan legat în adânc, întreaga scenă curățită prin judecată și victoria va fi deplină - Domnul va prelua împărăția Sa. „împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.” (Apocalipsa 11.15.) Rămășița cruțată a lui Israel și rămășița dintre națiuni, care au su-praviețuit judecăților îngrozitoare, vor alcătui împreună cu urmașii lor populația pământului în timpul împărăției de o mie de ani, în timp ce Biserica cu Hristos,

Capul și Mirele ei, vor domni în gloria cerească. „Fericiți și sfinți simt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.” (Apocalipsa 20.6.)

Starea trecută și prezentă a Bisericii mărturisitoare

Nu putem mulțumi îndeajuns Domnului pentru faptul că prin Duhul Său a reîmprospătat nădejdea binecuvântată a venirii Sale și în aceste ultime zile ea ocupă un loc așa de important în învățătura alor Săi. Dacă acest adevăr este trecut cu vederea, atunci numai o parte a Cuvântului lui Dumnezeu poate fi înțeleasă corect. De exemplu, prima înviere și domnia lui Hristos cu sfinții glorificați în timpul împărăției de o mie de ani și-ar pierde sensul. Mai înainte era părerea general răspândită, că venirea Domnului va avea loc la sfârșitul, și nu la începutul împărăției de o mie de ani. Interpretarea era - și este probabil și astăzi - că lumea sau popoarele păgâne se vor converti prin Evanghelie și că după aceea „tot Israelul” va fi mântuit. Apoi va urma o împărăție a păcii duhovnicești, înainte ca să vină Domnul. Prin toate acestea, însă, este trecut cu vederea planul lui Dumnezeu referitor la Adunare, care este chemată afară dintre iudei și națiuni. Nu putem fi îndeajuns de zeloși în răspândirea Evangheliei, pentru că misiunea este: „Predicați evanghelia la orice făptură.” (Marcu 16.15.) însă orice convertire este o adăugare la Adunare, care va fi răpită în cer înaintea împărăției de o mie de ani.

Ce ar trebui să aștepte credinciosul din timpul nostru, dacă, așa cum s-a spus deseori, Hristos va reveni pe pământ abia la sfârșitul unui timp de binecuvântare de o mie de ani? În mod clar, nimic altceva decât moartea, ca sfârșit al căilor vieții sale, odihna trupului său în mormânt, în timp ce se împlinesc evenimentele amintite mai înainte și pământul serbează marele său jubileu. Ce perspectivă tristă pentru adevărata Mireasă, iubita Mirelui ceresc! Sufletele celor credincioși ar fi într-adevăr la Hristos, trupurile lor însă în întunecimea mormântului, în timp ce întreg pământul ar fi plin de bucurie sub așa-numitul sceptru „duhovnicesc” al Domnului! Orice credincios adevărat ar trebui să respingă o asemenea teorie ca fiind în totală opoziție cu Scriptura. În loc să aștepte moartea și o perioadă intermediară de o mie de ani până când va veni Domnul, cel credincios privește spre El ca așteptarea mângâietoare și sprijinitoare a vieții sale zilnice. Rezultatul de preț al întoarcerii la Dumnezeu este așteptarea Domnului din cer, dacă cel convertit nu a fost orbit de învățături false.

Când Domnul va reveni, Adunarea II va întâlni pe nori în văzduh. Ea va fi introdusă în bucuria cerească a nunții Mielului și a binecuvântărilor veșnice ale Casei Tatălui. Urmează apoi, după ce judecata a curățit scena pământului, gloria împărăției păcii. Tot ceea ce

psalmiștii au cântat și profeții au prezis despre binecuvântările pământului din acel timp fericit, se vor împlini pe deplin. Satan și oștirea sa, îngerii căzuți, au fost alungați din ceruri și de pe pământ, Hristos stăpânește, iar sfinții înviați sunt asociați cu El în gloria Sa cerească și în gloria Sa pământească - acestea vor caracteriza perioada milenară, spre deosebire de dispensațiile dinainte. Atunci va începe ziua în care creația va triumfa înaintea Domnului, într-o bucurie și fericire fără margini, așa cum s-a spus de atâtea ori în Vechiul Testament. „Domnul împărățește! Să se înveselească pământul și să se bucure insulele cele multe! Munții s-au topit ca ceara înaintea Domnului, înaintea Domnului întregului pământ... Să bată din palme râurile și să cânte de bucurie toți munții, înaintea Domnului! Căci El vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și popoarele cu nepărtinire.” (Psalmii 97 și 98.)

O frumusețe de nedescris se arată în cântările fericirii triumfătoare, pe buzele profeților Vechiului Testament care descriu această zi a bucuriei, întreaga natură este chemată să se armonizeze cu corul bucuriei universului. Deșertul și țara fără apă se vor bucura, pustietatea se va înveseli și va înflori ca trandafirul. În pustie vor țâșni ape și în deșert torenți. Munții vor picura vin nou, și dealurile vor face să curgă lapte și miere. Animalele sălbatice ale pământului, dezbrăcate de sălbăticia lor, vor deveni blânde și liniștite, ca un miel; războiul și cearta vor înceta între fiii oamenilor. Dumnezeu va schimba istoria oamenilor; El va schimba întristarea în bucurie, va vindeca suferința; El va încununa pe oameni cu sănătate, pace și bunăstare și bucuria se va răspândi în toată creația restaurată, potrivit demnității Fiului Său iubit. În acea zi se va vedea și se va recunoaște că singura temelie a gloriei și binecuvântărilor împărăției de o mie de ani o constituie crucea Domnului (Coloseni 1.20; Isaia 11; Psalmul 72).

Marele tron alb

Nimic nu poate fi mai umilitor pentru om, decât ceea ce vedem la sfârșitul împărăției păcii. Dumnezeu va arăta că nici chiar o mie de ani de fericire și de glorie arătate clar nu pot schimba inima omului, fără harul Său mântuitor. În momentul când Satan este iarăși liber și își exercită din nou puterea, partea neconvertită dintre națiunile păgâne va fi dusă în rătăcire. El o adună pentru revoltă, însă de la Dumnezeu din cer cade foc asupra lor și sunt mistuiți. Aceasta ne conduce la scena finală a istoriei omenirii - judecata veșnică. „Și am văzut”, scrie Ioan, „un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele.” N-ar trebui să fie greu pentru cititor să facă deosebire între această judecată de la urmă și judecata națiunilor vii din Matei 25. Când Domnul va reveni la începutul împărăției de o mie de ani, va începe pentru pământ, sub

domnia Sa, un timp de binecuvântări generale. Însă nu despre aceasta este vorba aici, ci despre învierea și judecata morților, a celor răi, după terminarea împărăției păcii. Ideea larg răspândită, că Hristos nu va părăsi cerul înainte de sfârșitul împărăției și că atunci va avea loc o înviere generală și o judecată generală a celor drepti și a celor nedrepti, nu-și găsește nici cea mai mică întemeiere în Sfânta Scriptură; și nu numai atât, dar ea este în directă opoziție cu învățătura creștină și cu planurile lui Dumnezeu în Hristos.

La începutul împărăției păcii, sfinții înviați sunt văzuți șezând pe tron împreună cu Hristos. „Și ei au trăit și au domnit cu Hristos o mie de ani.” (Apocalipsa 20.4) Este timpul răsplătirii lor publice, pentru serviciul lor sau pentru suferințele lor pentru Hristos în timpul absenței Sale. „A venit timpul”, spune profetul, „să răsplătești pe robii Tăi profeții, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari.” (Apocalipsa 11.18) Pe marele tron alb însă este văzut numai Hristos. Când însă este vorba de domnia asupra pământului în timpul împărăției de o mie de ani, Domnul împarte această domnie cu sfinții Săi. Acum însă este vorba de judecata veșnică, și aici acționează El singur. Orice travestire va lipsi - nici o purpură, nici o mitră episcopală, nici o cârjă episcopală sau manta a mărturiei exterioare, ca să acopere vina - acolo fiecare va fi văzut în adevărata lui stare, cu toate păcatele lui, nici unul din ele nu va fi șters. Toți necredincioșii vor trebui să apară acolo. „Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, Moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui.” (Apocalipsa 20.13.) Adâncurile, lumea nevăzută, toate trebuie să dea pe sărmanii lor întemnițați, ca ei să primească, de pe buzele lui Isus Cel lepădat odinioară, sentința lor definitivă.

Toți sunt adunați acolo. Timpul a încetat, cerurile create și pământul creat au dispărut; nu se va mai vedea altceva, decât Marele Tron alb, în strălucirea lui orbitoare, și pe el măreția glorioasă a Fiului Omului.

Sentința îngrozitoare, rostită în tăcere adâncă a acelei scene solemne, lasă pe cei nelegiuiți să se scufunde într-o condamnare lipsită de orice speranță. Însă gloria și frumusețea Mântuitorului Isus, pe care ei le-au sfidat atunci când încă exista timp, și miliardele de sfinți fericiți care-L înconjoară - nu vor fi uitate și nu vor fi uitați în veci. Așa se încheie istoria omenirii și cu ea evenimentele timpului. Veșnicia începe. Cei răi sunt judecați, cei drepti sunt introduși în binecuvântări și toate căile lui Dumnezeu sunt îndreptățite în veci. „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat (pe Isus Cel așa de dis-prețuit odinioară) foarte sus și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui

Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn." (Filipeni 2.9-11.)

După ce toate acestea au loc, dragostea lui Dumnezeu pregătește ceruri noi și un pământ nou ca reședință a celor răscumparați, și Dumnezeu însuși coboară, ca să locuiască la ei. „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor." (Apocalipsa 21.1-7.)

Cuvânt de încheiere

(de G.C. Willis, 1963)

Expunerile de mai înainte au fost scrise cu mai bine de 80 de ani în urmă. Cu rușine și tristețe privim înapoi la timpul scurs până acum: asemănarea cu lumea, certurile și despărțirile au găsit între timp intrare liberă între așa numiții „frați", încât nu putem decât să luăm un loc alături de Daniel și împreună cu el să ne rugăm și să mărturisim: „Noi am păcătuit, am comis nelegiuire, am făcut ce este rău, n-am ascultat de slujitorii Tăi. A Ta, Doamne, este dreptatea, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple fața de rușine, de ceea ce este în aceste zile. O, Doamne! nouă ni se cuvine să ni se umple fața de rușine, pentru că am păcătuit împotriva Ta. La Domnul Dumnezeu nostru sunt îndurările și iertările, căci împotriva Lui ne-am răzvrătit! Ascultă, dar, acum, Dumnezeul nostru, rugăciunea și cererile robului Tău și, din dragoste pentru Domnul, fă să strălucească Fața Ta peste poporul Tău! Căci nu din cauza dreptății noastre Îți aducem noi cererile noastre, ci pentru îndurările Tale cele mari. Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu amâna, din dragoste pentru Tine, Dumnezeul meu! Căci poporul Tău este numit cu Numele Tău." (Daniel 9.)

Cel care a prelucrat noua ediție a acestei cărți dorește în încheiere să adreseze un cuvânt de atenționare. Prin veghere și rugăciune, poporul lui Dumnezeu trebuie să se ferească de lume și de asemănarea cu lumea. Știm că este greu să mergi înainte pe cărarea pe care ești respins, în afara lumii, însă aceasta este singura cale trasată pentru sfinții lui Dumnezeu „Ei nu sunt din lume, așa cum Eu nu sunt din lume." (Ioan 17.) Moartea, învierea și înălțarea la cer au despărțit pe Hristos de lume, și aceasta este măsura despărțirii și responsabilității celor credincioși. Aceasta este ceea ce uităm așa de ușor și pierdem din ochi în nenumăratele evenimente ale vieții de toate zilele. Cel credincios este una cu Hristos, unit cu El în gloria cerească, deși umblă încă pe pământ și trebuie să-și împlinească silitor și cu credincioșie toate datoriile sale, pentru Domnul. Și ca să trăim așa, bucurându-ne de cetățenia noastră cerească, avem nevoie de veghere și de rugăciune în părtășie cu Domnul. Greutatea și încercarea constă în păstrarea acestui loc al despărțirii și al respingerii, pe care Domnul nostru scump l-a arătat

așa de clar în rugăciunea Sa adresată Tatălui. Dacă El ne dă locul respingerii Sale pe pământ, El ne dă totodată propriul Său loc al primirii în cer. Dacă ne bucurăm de acesta din urmă, atunci nu este greu să ocupăm locul despărțirii și al respingerii.

După ce acestea au fost spuse clar, putem să ne reîntoarcem în Locul Preasfânt, ca să înălțăm rugăciuni pentru toți care iubesc pe Domnul, oricare ar fi numele pe care-l poartă aici pe pământ. Ne simțim constrânși să le strigăm: „Fiți una! Rugați-vă neîncetat! Uniți-vă pentru rugăciuni în deplina încredere a dragostei frățești!” Și dorim să mai adăugăm ceva, și anume din adâncul inimii, în limbajul seriozității îndemnului apostolului:

„Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă. Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12.1-2.)

Cuprinsul

Notă

Prefață

Introducere

Reforma secolului al nouăsprezecelea

Adevărul profetic

Consecințe ale cunoașterii adevărului despre Adunare

Partea întâi

Capitolul I

„Frații”

Mâna cârmuitoare a lui Dumnezeu

Cea dintâi scriere a fraților

Efectul acestei broșuri

Cel dintâi local public de adunare

AN. Groves și frații

Capitolul II

Întruniri de cercetare a Scripturii

Amintiri referitoare la prima noastră vizită a unei întruniri pentru cercetarea Scripturii ..42

Studiul cu rugăciune a Cuvântului lui Dumnezeu

Diferite căi de răspândire a adevărului

Capitolul III

Originea denumirii „frații din Plymouth”

Rezultatul despărțirii de lume

Spiritul clerical

Caracterul sistemului lui Newton

Divizarea din Plymouth

Capitolul IV

Falsa doctrină descoperită

Betesda și conducătorii ei

Scrisoarea celor zece

Divizarea

Mărturisirea Betesdei

Capitolul V

Divizați

Mărturia

Rezultatele mărturie

Părerea unui scriitor cu mai puține prejudecăți.

Partea a doua

Capitolul VI

Culegeri din scrierile fraților

Predica laică

Ordinarea

Slujirea

Preoția levitică și slujirea în Evanghelie

Izvorul slujirii

Iertarea păcatelor

Provizia harului pentru familia credinței

Capitolul VII

Poziția creștinului

Mărturia Scripturii

Rezultatele răscumpărării

Adevărata temelie a păcii

Dreptatea din Lege și dreptatea

lui Dumnezeu

Supunerea față de Cuvânt

Capitolul VIII

Biserica (Adunarea) lui Dumnezeu

Activitatea practică a Adunării

Profeția

Cele trei domenii ale gloriei lui Hristos

Iudeii

Păgânii

Adunarea lui Dumnezeu

Verfirea Domnului și răpirea sfinților

Capitolul IX

Împărăția de o mie de ani a păcii

Starea trecută și prezentă a Bisericii mărturisitoare

Marele tron alb

Cuvânt de încheiere (de G.C. Willis)